

สารบัญ
รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๒ ปีที่ ๑
ครั้งที่ ๒๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันพุธที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘
ณ ตึกรัฐสภา

หน้า

ระเบียบวาระที่ ๑ กระทุ้งถาม	ไม่มี	
ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม		๑
- รับทราบพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ประกาศ		
ให้รัฐมนตรีพ้นจากความเป็นรัฐมนตรีและแต่งตั้งรัฐมนตรี		๑
- รับทราบเรื่องวุฒิสภาได้พิจารณาและรับทราบ		
รายงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๖ ของสถาบันพระปกเกล้า		
- รับทราบเรื่องประธานสภาผู้แทนราษฎรอนุญาตให้		
คณะกรรมการวิสามัญ เพื่อพิจารณาศึกษาปัญหาภัยแล้ง		
ขยายเวลาพิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าวออกไปอีก ๑๒๐ วัน		
ตามข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๙๗		๔
- รับทราบเรื่องวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาการพิจารณา		
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ		
พ.ศ. ออกไปเป็นกรณีพิเศษตามมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญ		
แห่งราชอาณาจักรไทย		๔
ระเบียบวาระที่ ๓ รับรองรายงานการประชุม	ไม่มี	๕

เรื่องด่วน

- ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) (ค้างมาจากการประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๔๘
(สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘)

ผู้อภิปราย

- นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ	๕, ๗, ๘๘
- นายเววัต สิรินุกูล	๒๕
- นายนคร มาฉิม	๒๗
- นายสุนัย จุลพงศธร	๓๐, ๗๗, ๗๘, ๘๓, ๘๕, ๘๖, ๘๗
- นายชวลิต มหาจันทร์	๓๗
- นายสถาพร มณีรัตน์	๔๒
- นายสงกรานต์ คำพิสัย	๔๗
- นายวัฒนา แซ่โพเราะ	๕๓
- นายสมบุญ อุกัยเวียนกุล	๕๗
- นายบัวสอน ประชามอญ	๖๒
- นายทวี สุระบาล	๖๔, ๘๘
- นายอรรถสิทธิ์ (คันคาย) ทรัพย์สิทธิ์	๗๐
- นายอดิศร เพียงเกษ	๗๔, ๙๑, ๙๔
- นายอาคม เอ่งฉ้วน	๗๕, ๗๗, ๗๘, ๘๓, ๘๕, ๘๖
- นายพงศกร อรรณนพพร	๘๙, ๙๐
- นายกิตติกร โล่ห์สุนทร	๙๒
- นายอันวาร์ สาและ	๙๒
- นายวีระศักดิ์ โควสุรัตน์	๙๒

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

- ร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ๙๔

ผู้อภิปราย

- นายไพจิตร ศิริวรรณ ๙๕, ๙๖, ๑๒๕,
๑๓๓
- นายวัฒนา แซ่ไพเราะ ๘๗, ๙๘, ๑๑๓
- ร้อยโท กุเทพ ไส้กระจ่าง ๑๐๑, ๑๑๖, ๑๓๔
- นายสุวโรช พะลัง ๑๐๓
- นายภูมิ สาระผล ๑๐๔
- นายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวรรักษ์ ๑๐๕, ๑๒๖
- นายพินิจ จันทร์สมบุญ ๑๐๗, ๑๒๒
- นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร ๑๐๘, ๑๑๗, ๑๒๔
- นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล ๑๑๒, ๑๒๐
- นางสาวอรุณลักษณ์ ลาพินี ๑๑๒
- นายธราพงษ์ สีลาวงษ์ ๑๓๑
- นายพงศกร อรรณนพพร ๑๓๒

เรื่องด่วนที่ ๓ ขออนุญาตสภาผู้แทนราษฎร เพื่อเรียกตัว

คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไปทำการสอบสวน

ในคดีอาญาในระหว่างสมัยประชุม ตามมาตรา ๑๖๕ ของรัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย

๑๓๕

ผู้อภิปราย

- นายเจริญ คันธวงศ์ ๑๓๖
- นายวิวัฒน์ไชย ณ กาฬสินธุ์ ๑๓๘, ๑๔๒, ๑๔๓,
๑๕๔
- นายศิริโชค โสภา ๑๔๑, ๑๔๓

หน้า

- นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล	๑๔๓, ๑๔๕, ๑๔๖
- นายจำลอง ครุฑขุนทด	๑๔๗
- นายนิพิฐฐ์ อินทรสมบัติ	๑๔๙, ๑๕๕, ๑๕๖
- นายจรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์	๑๕๒
- นางกุสุมาลวดี ศิริโกมุท	๑๕๖

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๒ ปีที่ ๑

ครั้งที่ ๒๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)

วันพุธที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๓๓ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๔๖๑ คน

นายโกสิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ครับ ขณะนี้
ท่านสมาชิกลงชื่อมาประชุมครบองค์ประชุมแล้วนะครับ ขอเปิดการประชุม
เพื่อดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ

ระเบียบวาระที่ ๑ กระทู้ถาม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องที่ประธานแจ้งต่อที่ประชุม

เรื่องแรก คือการรับทราบพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ประกาศ
ให้รัฐมนตรีพ้นจากความเป็นรัฐมนตรี และแต่งตั้งรัฐมนตรี

ด้วยได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ประกาศให้รัฐมนตรีพ้นจาก
ความเป็นรัฐมนตรี และแต่งตั้งรัฐมนตรี จึงขอเรียนเชิญท่านสมาชิกได้กรุณายืนขึ้น
เพื่อรับฟังพระบรมราชโองการ เชิญท่านเลขาธิการอ่านพระบรมราชโองการครับ

(สมาชิกและผู้ที่อยู่ในที่ประชุมได้ยืนขึ้นเพื่อรับฟังพระบรมราชโองการ)

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

“พระบรมราชโองการ

ประกาศ

ให้รัฐมนตรีพ้นจากความเป็นรัฐมนตรี และแต่งตั้งรัฐมนตรี

(พระปรมาภิไธย) ภูมิพลอดุลยเดช พร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า ตามที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี ตามประกาศ ลงวันที่ ๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘ และแต่งตั้งรัฐมนตรีเพื่อบริหารราชการแผ่นดินตามประกาศ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘ และประกาศครั้งสุดท้าย ลงวันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘ นั้น

บัดนี้ นายกรัฐมนตรีได้กราบบังคมทูลพระกรุณาว่า นายสุชัย เจริญรัตนกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ลาออกจากตำแหน่งตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘ ความเป็นรัฐมนตรีจึงสิ้นสุดลงตามที่ลาออก และสมควรปรับปรุงรัฐมนตรีบางตำแหน่งเพื่อความเหมาะสม และบังเกิดประโยชน์แก่ราชการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐๑ และมาตรา ๒๑๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รัฐมนตรีพ้นจากความเป็นรัฐมนตรี และแต่งตั้งรัฐมนตรีดังต่อไปนี้

๑. ให้รัฐมนตรีพ้นจากความเป็นรัฐมนตรีดังต่อไปนี้ นายพินิจ จารุสมบัติ รองนายกรัฐมนตรี พ้นจากความเป็นรัฐมนตรี

๒. ให้แต่งตั้งรัฐมนตรีดังต่อไปนี้ นายสุชัย เจริญรัตนกุล เป็นรองนายกรัฐมนตรี นายพินิจ จารุสมบัติ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ทั้งนี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘ เป็นปีที่ ๖๐
ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี”

(ที่ประชุมรับทราบ)

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ต่อไปรับทราบเรื่องที่วุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่า ในคราวประชุมวุฒิสภาครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันอังคารที่ ๑๘ ตุลาคม ที่ผ่านมานะครับ ที่ประชุมวุฒิสภาได้พิจารณาและรับทราบรายงานประจำปี ๒๕๔๖ ของสถาบันพระปกเกล้า ตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันพระปกเกล้า พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว

เรื่องรับทราบต่อมาก็คือ การที่ประธานคณะกรรมการการวิสามัญเพื่อพิจารณาศึกษาปัญหาภัยแล้ง ได้มีหนังสือขอขยายเวลาการศึกษาเรื่องดังกล่าวออกไปอีก ๑๒๐ วัน เนื่องจากคณะกรรมการยังไม่สามารถพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้ ด้วยเหตุที่การพิจารณานั้นมีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อติดตามปัญหาดังกล่าวในภาคต่าง ๆ รวม ๕ คณะ รวมทั้งต้องรับฟังข้อมูลข้อเท็จจริงและติดตามการแก้ไขปัญหาภัยแล้งของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จึงต้องใช้เวลาพิจารณาศึกษาอีกระยะหนึ่งนะครับ ซึ่งผมได้พิจารณาแล้วเห็นว่า น่าจะเป็นประโยชน์แก่กิจการการทำงานของสภา จึงได้อนุญาต แล้วก็ให้คณะกรรมการได้ขยายเวลาการศึกษาไปตามที่ร้องขอ ทั้งนี้ก็เป็นไปตามข้อบังคับข้อ ๙๗ วรรคสองครับ

เรื่องต่อมาก็คือ การที่ประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่า ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันอังคารที่ ๑๘ ตุลาคม ที่ผ่านมาที่ประชุมได้ลงมติให้ขยายเวลาการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พ.ศ. ออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ ทั้งนี้ก็เป็นไปตามมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

มีอีกเรื่องหนึ่งนะครับที่ทางพวกเราก็คงได้ทราบมาก่อนหน้านั้นก็คือว่า ได้มีการจัดทำเหรียญบูชา เหรียญของหลวงพ่อกุณนระครับ รุ่นวันประชาธิปไตย เพื่อนำรายได้เข้ากองทุน ๑๔ ตุลาประชาธิปไตย ก็ได้ทำกันมาก่อนหน้าที่ผมจะมาเป็นประธานสภาผู้แทนราษฎรนะครับ ทำมาแล้วก็ยังมีจำนวนที่ยังเหลืออยู่

ที่จะเปิดโอกาสให้พวกเราได้เข้ากันนะครับ แล้วเงินที่ได้รับนั้นก็ให้นำเข้ากองทุน ๑๔ ตุลาคม ประชาธิปไตย เท่าที่มีขณะนี้ มีเหรียญทองคำ ๑๙,๙๙๙ บาท เหรียญเงิน ราคา ๙๙๙ บาท เหรียญทองแดงชุบทองคำ ๑๙๙ บาท แล้วก็เหรียญทองแดง ราคา ๙๙ บาท แต่ที่ทราบท่านวิจิต ปลั่งศรีสกุล ผมได้ขอให้ท่านช่วยรับผิดชอบในเรื่องของการดูแลการให้เข้าตรงนี้ ก็เห็นได้ทำเป็นแพ็คเกจ (Package) มีเหรียญทอง เหรียญเงิน แล้วก็เหรียญทองแดงชุบทองคำ ทำเป็นแพ็คเกจ ขายในราคา ๑๐,๙๙๙ บาท พวกเราที่มีจิตศรัทธาอยากจะเข้าพระหลวงพ่อคุณเหรียญที่ระลึกนี้ นะครับ แล้วก็เงินนั้นก็เข้ากองทุน ๑๔ ตุลาคม ประชาธิปไตย ก็ขอความกรุณาสั่งจอง แล้วก็เข้าบูชาได้ที่สำนักการคลังและงบประมาณ และสำนักกฎหมาย ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ก็ขอความกรุณาท่านที่มีจิตศรัทธาด้วยแล้วกันนะครับ

ต่อไปก็คงเป็นเรื่องของระเบียบวาระรับรองรายงานการประชุม ซึ่งไม่มีนะครับ

ในระเบียบวาระที่ ๓ ก็จะเป็นการพิจารณาเรื่องด่วน ผมอยากจะปรึกษาอย่างนี้ครับว่า เรื่องด่วน คือ ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย เราได้อภิปรายกันมาก็ยังค้างอยู่ มีท่านที่ประสงค์จะอภิปรายอีก ๗ - ๘ ท่าน ก็อยากจะขอให้เราพิจารณาเรื่องด่วนคือร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยที่ค้างนี้เสียก่อน แล้วจึงค่อยเอาเรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วมาต่อ ก็จะได้ต่อเนื่องกันไปครับ เชิญท่านชินวรณ์ครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ (นครศรีธรรมราช) : อภิปรายเรื่องพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยเลยใช้ไหมครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ใช่ครับ คือถ้าที่ประชุมไม่ขัดข้องนะครับ ก็จะได้ดำเนินการในเรื่องนี้ต่อไปเลยนะครับ ก็เป็นเรื่องร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย ที่นี้ผมมีอย่างนี้ครับ ครั้งที่แล้วที่มีรายชื่ออยู่นี่นะครับ ผมขออนุญาตอ่านรายชื่ออีกทีดีไหมครับ ว่ามีท่านใดที่ท่านประธานครั้งที่แล้วได้โน้ต (Note) รายชื่อไว้ว่ามีท่านใดบ้าง ถ้าหากไม่มีชื่ออยู่ในนี้ก็ช่วยกรุณายกมือเพิ่มเติม

หากจะได้มีการอภิปรายเพิ่มเติมนะคะ ผมจะอ่านสลับกันไปนะคะ ครั้งที่แล้วที่ยกมือ
ค้างไว้ก็มีคุณเรวัต สิริบุญกุล คุณชวลิต มหาจันทร์ คุณสถาพร มณีรัตน์ คุณสุนัย จุลพงศธร
คุณชินวรรณ บุญยเกียรติ คุณอลงกรณ์ พลบุตร คุณนคร มาฉิม แล้วก็คุณสงกรานต์
คำพิสัย มีท่านอื่นอีกไหมครับ คุณวัฒนา ช่างไฟเราะะ ผมก็จะเลือกเอา คุณชินวรรณ
เชิญครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ (นครศรีธรรมราช) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ชินวรณ์ บุญยเกียรติ พรรคประชาธิปัตย์จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ผมอยากจะกราบเรียนกับท่านประธานว่า ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. เข้าสู่สภาแห่งนี้ครับ และผมก็รอที่จะได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าสู่สภา เพราะว่า ๑๐๖ ปีของยางพาราไทยนั้น ผมคิดว่าถึงเวลาที่รัฐบาลและฝ่ายนิติบัญญัติแห่งนี้จะได้ทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการยางทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง ที่สำคัญที่สุดผมคิดว่าร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยเข้ามาในช่วงจังหวะนี้ เป็นช่วงจังหวะที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับที่เพื่อนสมาชิกในสภาแห่งนี้จะได้ร่วมกันพิจารณา เพราะเป็นช่วงที่เป็นกระแสที่กำลังจะมีการปรับโครงสร้างรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ของประเทศ หรือที่เราเรียกว่าเป็นการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ แต่ว่าการยางแห่งประเทศไทยนั้นนับว่าเป็นรัฐวิสาหกิจแรกที่รัฐบาลได้นำเสนอเป็นกฎหมาย แล้วก็มุ่งเน้นที่จะให้เป็นรัฐวิสาหกิจที่เป็นเอกภาพและครบวงจรในอนาคตต่อไป

ประการที่ ๒ ผมเข้าใจว่าร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยได้เข้ามาในช่วงที่ถูกจังหวะ ที่ผู้รับผิดชอบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์นั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลไป วันนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์และท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่รับผิดชอบในเรื่องยางพาราถือว่าเป็นรัฐมนตรีคนใหม่ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งนะครับ ถ้าหากจะได้มารับฟังการอภิปรายของเพื่อนสมาชิกแห่งนี้ในชั้นรับหลักการ เพราะว่าจะได้นำความคิดทั้งหมดในเรื่องของการที่จะปฏิรูประบบในการพัฒนายางพาราไทยของเรา ในฐานะเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของประเทศ ท่านประธานที่เคารพครับ สำหรับยางพารานั้นเราต้องยอมรับความเป็นจริงว่า วันนี้เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้สูงถึงประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ ล้านบาทนะครับ ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าที่ส่งออกในรูปของวัตถุดิบหรือเป็นยางแผ่น หรือแม้แต่เป็นยางที่เป็นผลผลิตของยางในรูปวัตถุดิบ มีมูลค่าประมาณเกือบ ๗๐,๐๐๐ ล้านบาทครับ

และยังมีมูลค่าที่เป็นผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องยางอีกประมาณ ๕๐,๐๐๐ ล้านบาท และในปัจจุบันนี้ยังมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับไม้ยางพาราไม่ต่ำกว่าอีก ๖๐,๐๐๐ ล้านบาทครับ ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นเมื่อดูมูลค่าทางเศรษฐกิจที่เกือบจะถึง ๒๐๐,๐๐๐ ล้านบาทนั้น นับได้ว่ายางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจอันดับ ๒ ที่รองจากข้าว และแน่นอนนั่นคือความจำเป็นที่เราจะต้องมาดูกฎหมายฉบับนี้กันอย่างรอบด้าน

นอกจากนั้นอีกมิติหนึ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนกับท่านประธานก็คือว่า ปัจจุบันนี้เรามีการปลูกยางในพื้นที่ต่าง ๆ ท่านประธานครับ กระจายอยู่เกือบทุกภาคแล้วครับ เดิมยางพารานั้นอยู่ในภาคใต้ เดียวนี้รวมทั้งหมด ๔๒ จังหวัด ที่มีการปลูกยางพารา และมีเกษตรกรที่ทำอาชีพชาวสวนยางพาราถึง ๑ ล้านครอบครัวครับ

ท่านประธานที่เคารพครับ นี่ถือเป็นเรื่องที่เป็นข้อมูลเบื้องต้นที่ผมคิดว่าเราจะต้องนำมาดูกันในการพิจารณากฎหมายเรื่องการยางแห่งประเทศไทยในวันนี้

ข้อมูลเบื้องต้นประการที่ ๒ ก็คือว่า ผมคิดว่ารัฐมนตรีที่รับผิดชอบเรื่องนี้ก็ดี และเพื่อนสมาชิกในสภาแห่งนี้ก็ดี จะต้องตอบคำถามอย่างน้อย ๖ คำถาม ที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาในเรื่องยาง ในเรื่องการจัดการยางแห่งประเทศไทย

คำถามแรกแน่นอนที่สุดครับ ผมคิดว่าต้องเป็นคำถามที่ว่า ทำไมเกษตรกรชาวสวนยางยังคงยากจนอยู่ครับ ที่ผมหยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาเพราะชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า วันนี้ถ้าเราดูข้อมูลชาวสวนยางในประเทศไทยแล้ว เราพบความจริงว่าในจำนวนพื้นที่ที่ปลูกยางทั้งหมดประมาณ ๑๓ ล้านไร่ นั้น -----

๑๒,๒๖๕,๐๐๐ ไร่ นั้นเป็นของเกษตรกรคนยากจนครับ เป็นเกษตรกรรายใหญ่เพียง ๙๖๕,๐๐๐ ไร่เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาดูในตัวของผู้เป็นเกษตรกรชาวสวนยาง พบว่าเรามีเกษตรกรชาวสวนยางรายใหญ่เพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้น ร้อยละ ๙๐ นั้นเป็นเกษตรกรสวนยางรายย่อยครับท่านประธาน ถ้าเราไปเปรียบเทียบประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย หรือประเทศเวียดนาม เราจะพบความเป็นจริงว่าประเทศดังกล่าวนี้มีเกษตรกรชาวสวนยางรายใหญ่อยู่ เพราะฉะนั้นคำถามแรกที่ว่าทำไมเกษตรกรชาวสวนยางยังคงยากจนอยู่ นี่เป็นคำถามหลักที่ผมอยากให้เพื่อนสมาชิกในสภาแห่งนี้ได้ทบทวนอีกครั้งหนึ่ง จากหลายคนที่พูดมาว่า วันนี้เวลาปลูกยางชาวสวนยางมีปัญหาว่าจะเลือกซื้อรถสีอะไรดี แต่ผมอยากจะให้ไปดูข้อเท็จจริงที่เป็นจริงอยู่ในขณะนี้ว่าทำไมเกษตรกรชาวสวนยางจึงยากจนอยู่ เพราะวันนี้ในจำนวน ๑๒,๒๖๕,๐๐๐ ไร่ นั้น ๑ ล้านครอบครัวครับ เพราะฉะนั้นเฉลี่ยแล้วเกษตรกรชาวสวนยางจะมีสวนยางเฉลี่ยครอบครัวละ ๑๐ ไร่ ถึง ๑๕ ไร่เท่านั้น ถามว่ากฎหมายฉบับนี้นำไปสู่การแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้หรือไม่ครับ

คำถามที่ ๒ ท่านประธานครับ เป็นคำถามที่เราต้องร่วมพิจารณาในวันนี้ก็คือว่าทำไมตลาดยางจึงเป็นของผู้ซื้อ ท่านประธานต้องยอมรับความเป็นจริงว่าวันนี้ถ้าเรามาดูข้อมูล เราพบว่าประเทศที่ผลิตยางในโลกนี้ที่เป็นประเทศที่นำยางออกขายต่างประเทศอันดับ ๑ ในวันนี้คือประเทศไทยของเราเองครับ เราสามารถที่จะผลิตยางธรรมชาติได้ถึง ๒,๖๑๕,๐๐๐ ตัน หรือประมาณ ๓ ล้านตัน อันดับ ๒ คือประเทศอินโดนีเซีย ๑,๖๐๐,๐๐๐ ตัน อันดับ ๓ คือประเทศอินเดีย ๖๔๐,๐๐๐ ตัน ประเทศมาเลเซียนั้นไปอยู่อันดับ ๔ ครับ อันนี้ประเทศมาเลเซียนั้นเปลี่ยนมาเป็นประเทศที่ใช้ยางแทนนะครับ แค่ ๕๘๘,๐๐๐ ตันเท่านั้นเอง ในทางกลับกันเมื่อเรามาดูประเทศที่นำเข้ายาง ประเทศที่ซื้อยางอันดับ ๑ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่นครับ อันดับ ๒ ได้แก่ ประเทศจีน อันดับ ๓ ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย อันดับ ๔ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา อันดับ ๕ ได้แก่ ประเทศเกาหลี และนอกนั้นก็ประเทศในกลุ่มยุโรป นี่ละครับจึงเป็นคำถามที่จะต้องพิจารณาในกฎหมายฉบับนี้ว่าทำไมตลาดยางจึงเป็นของผู้ซื้อ ที่ผ่านมาเราพบว่าได้มีการจัดตั้งประเทศสมาชิกภูมิภาคทั้งกันชนยางที่เรียกว่า เอนโรล (Enroll) คือ

ประเทศผู้ซื้อและผู้ขายมาร่วมกัน แต่ไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหาในเรื่องตลาดในเรื่องราคาที่จะให้มีเสถียรภาพได้ รัฐบาลสมัย ฯพณฯ ชวน หลีกภัย จึงได้มีการยกเลิกเอเนโรล และเริ่มได้มีการทำความเข้าใจร่วมกันกับประเทศผู้ผลิตหลัก ๓ ประเทศ คือ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย และประเทศไทย ที่จัดตั้งบริษัทร่วมทุนยาง ซึ่งก็มีคำถามอยู่ในปัจจุบันนี้ว่า บริษัทดังกล่าวนี้มีความคืบหน้าไปถึงไหน อย่างไรแล้ว

คำถามต่อไปครับท่านประธาน เป็นคำถามที่ถามกันอยู่เสมอในสภาแห่งนี้ว่า เมื่อตลาดเป็นของผู้ซื้อ รัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้องประกอบธุรกิจเกี่ยวกับเรื่องยางหรือไม่ ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในกฎหมายฉบับนี้ และยังมีคำถามต่อไปที่เกี่ยวข้องในคำถามนี้ก็คือว่า ทำไมเวลารัฐบาลแทรกแซงยางพาราในช่วงที่ราคายางพาราตกต่ำ รัฐบาลถึงขาดทุน ผมกราบเรียนกับท่านประธานครับว่า เวลายางพาราตกต่ำ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ จนถึงปี ๒๕๔๒ นั้น เราพบความเป็นจริงว่าขาดทุนไปประมาณ ๖,๐๐๐ กว่าล้านบาท นั้นเป็นช่วงเดียวในช่วงระยะเวลา ๕ - ๖ ปีที่รัฐบาลจะต้องใช้เงินในการแทรกแซง แต่ถ้าเราไปเปรียบเทียบกับข้าว ท่านประธานจะพบความจริงว่ารัฐบาลต้องใช้เงินแทรกแซงเป็นหมื่นล้านบาทต่อปีในยามที่มีราคาข้าวตกต่ำ เพราะฉะนั้นเราต้องมีความจำเป็นว่ากฎหมายที่เราร่างขึ้นมาใหม่นั้น เราจะแก้ไขปัญหาในการที่จะลดภาระของรัฐบาลได้อย่างไร และเราต้องตอบปัญหาไปสู่ในอนาคตครับว่า ในอนาคตรัฐบาลจะมาประกอบธุรกิจแข่งกับภาคเอกชนได้หรือไม่ เหมือนเพื่อนสมาชิกในสภานี้ได้อภิปรายไปเมื่อคราวที่แล้ว ท่านประธานครับ

คำถามข้อต่อไปครับว่า ทำไมประเทศไทยซึ่งเราปลูกยางมา ๑๐๖ ปี ทำไมเราไม่สามารถที่จะสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ยางให้เพิ่มมากขึ้นได้ ทำไมเราไม่ส่งเสริมการใช้ยางภายในประเทศ นิคมอุตสาหกรรมยางที่เราพูดกันได้มีความคืบหน้าไปอย่างไร กฎหมายฉบับนี้สามารถรองรับและส่งเสริมในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมยางหรือที่รัฐบาลนี้เรียกว่าเมืองยางมากน้อยเพียงใด

คำถามต่อไปครับท่านประธาน เป็นคำถามที่พี่น้องเกษตรกรได้เรียกร้องค่อนข้างมาก แล้ววันนี้ผมทราบว่าตัวแทนของสหภาพชาวสวนยางก็มานั่งอยู่ตรงนี้ด้วยครับ รับฟังความคิดเห็น นั่นคือคำถามที่บอกว่าเราจะส่งเสริมให้ตัวแทนของสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางนั้นได้มีความเข้มแข็งได้อย่างไร เมื่อเรายอมรับความเป็นจริงว่า ๑๒ ล้านไร่ ในจำนวน ๑๓ ล้านไร่นั้น เป็นของเกษตรกรรายย่อย การสร้างเสริมให้เกษตรกรนั้นมีความเข้มแข็ง มีความจำเป็น และในกฎหมายฉบับนี้ได้รองรับที่จะให้สหภาพของการยางแห่งประเทศไทยมีส่วนร่วมและบทบาทในการกำหนดการบริหารจัดการมากน้อยเพียงใด ซึ่งเป็นคำถามที่เราจะต้องค้นหากันในกฎหมายฉบับนี้ แล้วต้องฝากกรรมการไปค้นต่อไป

คำถามสุดท้ายครับ คือคำถามที่ว่าทำอย่างไรให้การบริหารงานภาคยางเป็นเอกภาพและครบวงจรอย่างแท้จริง คำถามทั้งหมดนี้ผมอยากจะกราบเรียนกับท่านประธานนะครับว่า ในกฎหมายที่เราได้มีการเสนอทั้งพรรคฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล เราจะพบความจริงว่า เราได้ศึกษากฎหมายฉบับนี้มาตามลำดับครับ ถ้าท่านประธานจำได้ เราจะพบว่าที่มาของกฎหมายฉบับนี้นั้น จริง ๆ แล้วเริ่มต้นจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ที่ได้มีการอนุมัติเรื่องยุทธศาสตร์ในการพัฒนายางครบวงจร ซึ่ง ๑ ในข้อเสนอที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์นั้นก็คือว่า การส่งเสริมให้มีองค์กรที่รับผิดชอบในเรื่องยางที่เป็นเอกภาพและครบวงจรอย่างแท้จริง ทำไมจึงมีข้อเสนอนี้ครับ ท่านประธาน เราพบว่ายางพาราที่มาปลูกในประเทศไทยนั้น เราได้เริ่มมีการส่งเสริมอย่างแท้จริงเมื่อเรามีกฎหมายที่ว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง และเรามีกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์การสวนยาง และหลังจากนั้นเรามีประกาศคณะปฏิวัติในเรื่องของการจัดตั้งสถาบันวิจัยยางที่ได้รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องยาง แต่แต่ละส่วน

ก็อยู่แต่ละหน่วยงาน ความรับผิดชอบ การบูรณาการในเชิงการบริหารจัดการไม่สามารถเกิดขึ้นได้แน่นอนที่สุดโดยเฉพาะการให้ลำดับความสำคัญว่า ในการที่เราจะกำหนดร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยนั้น เราควรจะให้ความสำคัญในลำดับไหนก่อนหลัง ผมอยากจะกราบเรียนว่า ผมอยากเห็นรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ได้ให้ความเข้าใจอย่างแท้จริง และผมอยากเห็นเพื่อนสมาชิกในสภานี้ไม่เอาเรื่องยางมาเป็นเรื่องทางการเมือง อย่าให้เป็นพืชทางการเมืองเลยครับ แต่ให้เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศที่เราจะต้องมุ่งเน้นในการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบ และเพิ่มมูลค่าเพิ่ม และเพิ่มความเข้มแข็งให้เกษตรกรเขามีรายได้ และยืนอยู่บนขาตัวเองได้อย่างแท้จริง ไม่ใช่วันใดราคาตกต่ำ แล้วท่านบอกต้องโค่นยางนะครับ เพราะว่ายางพารา นั้นไม่เหมือนกับผลไม้อื่น เพราะผลไม้อื่นนั้น เราสามารถให้โค่นได้ครับ เพราะเวลาการปลูกน้อย เวลาการให้ผลผลิตระยะสั้น แต่ยางพาราว่าจะปลูกได้เราต้องใช้เวลาราว ๗ ปี ถึงจะได้กรี๊ดครับ เมื่อได้กรี๊ดแล้วต้องใช้เวลาราว ๒๐ - ๒๕ ปี ในการที่จะต้องกรี๊ดและบำรุงต้น และในท้ายที่สุดในยุคปัจจุบันนี้ ไม้ยางพารา ก็ยังเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญมาก เพราะฉะนั้นผมคิดว่ากรอบความคิดที่สำคัญในเรื่องแรกก่อนที่จะนำเข้าไปสู่ข้อสังเกตในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็คือว่า เราต้องจัดลำดับความสำคัญในการที่จะพัฒนาเรื่องยางของเรา ว่าเราควรเอาเรื่องใดขึ้นมาเป็นเรื่องแรกครับ ผมคิดว่าเรื่องแรกนั้นคงปฏิเสธไม่ได้เลยครับ นั่นคือเรื่องที่เราจะต้องส่งเสริมให้มีการปลูกยางที่มีคุณภาพทั้งในเรื่องน้ำยางและในเรื่องของไม้ยาง และวันนี้ในเรื่องของใบยางด้วยครับ ท่านประธาน ใบยางพาราสามารถทำรายได้ให้กับเกษตรกรชาวสวนยางครับ ในเขตพื้นที่ของผม อำเภอพิปูนสามารถที่จะทำใบยางเป็นดอกไม้ยางพาราส่งขายออกไปต่างประเทศวันนี้ เพราะฉะนั้นอันดับแรกที่ต้องให้ความสำคัญสูงสุดในกฎหมายฉบับนี้ ผมคิดว่าไม่ใช่เรื่องธุรกิจ แต่เป็นเรื่องที่ต้องส่งเสริมการปลูกยางที่มีคุณภาพ-----

ผมเป็นห่วงมากครับ เห็นเพื่อนสมาชิกในสภานี้ได้พูดถึงการปลูกยางในภาคเหนือ และภาคอีสาน ผมไม่ได้ขัดข้องนะครับ เพราะพวกผมเป็นคนที่ไปแก้ไขกฎหมายให้มีการปลูกยางได้ในพื้นที่ที่นอกเหนือจากการปลูกยางมาก่อน นั่นคือพื้นที่ในภาคเหนือ และในภาคอีสานนั่นเอง แต่สิ่งที่ผมเป็นห่วงและมีการพูดกันวันนี้ก็คือว่าพันธุ์กล้ายาง ที่นำไปปลูกตามโครงการ ๑ ล้านไร่ นั้น เป็นพันธุ์กล้ายางที่เพื่อนทางภาคอีสานพูดเองว่า เป็นกล้าพันธุ์ตาสอย ผมเรียนกับท่านประธานตรงนี้เลยว่ากล้าพันธุ์ตาสอยนี้ไม่ได้เกิด ในภาคใต้ครับ ถ้าจะเกิดก็เกิดในภาคอีสานและภาคเหนือครับ ท่านทำกันเองผมไม่ทราบ ครับ แต่ในภาคใต้ก่อนที่เราจะผลิตกล้ายางพันธุ์ดีนั้น เกษตรกรจะต้องมีแปลงยาง ตรายางพันธุ์ดีที่ได้รับการรับรองจากกรมวิชาการเกษตรก่อนและส่วนใหญ่ในประเทศนี้ ประมาณ ๒๐๐ กว่าแปลง ๑,๐๐๐ กว่าไร่ นั่นที่เป็นแปลงกล้ายางพันธุ์ดี ตรายางพันธุ์ดีนั้น อยู่ในภาคใต้ทั้งหมด ผมเคยกราบเรียนกับท่านรัฐมนตรีขอประทานโทษเอยนาม ท่านอดิศร ท่านไปตรวจราชการที่ภาคใต้ ผมก็เป็นห่วง ท่านก็เป็นห่วง ผมชี้ให้ท่านดู ผมบอก ถ้าได้พันธุ์กล้ายางที่ไม่ดีก็จะมีปัญหาไปอีก ๗ ปีข้างหน้า และอีก ๒๕ ปีข้างหน้า ท่านได้ไปเห็นด้วยตาของท่านเอง ผมดีใจครับ และผมคิดว่าวันนี้ความคิดของท่านคงไม่มี นะครับที่จะหากินกับพันธุ์กล้ายาง ไม่ใช่ผลิตขึ้นมา ๙๐ ล้านต้น ตั้งราคากลาง ๑๖ บาท ต่อต้น ประมูลกันได้ ๑๕.๙๕ บาท มีที่ไหนละครับ เพราะราคาต้นทุนการผลิตจริง ต้นทุนจริง ๆ ต้นทุน ๑๑.๕๐ บาท เท่านั้นครับ และเรื่องนี้มีเพื่อนกลุ่มเกษตรกรเขาร้องเรียน มาถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แต่วันนี้ผมไปดูรายละเอียดผมคิดว่า เราต้องพูดกันในเรื่องนี้ที่จะให้มีสำนักงานส่วนใดของการยางแห่งประเทศไทย ที่ต้องรับผิดชอบเรื่องนี้เป็นความสำคัญอันดับแรกในกฎหมายฉบับนี้ ผมอยากให้รัฐมนตรี ให้ความสำคัญเรื่องนี้เป็นเรื่องแรกครับ

เรื่องที่ ๒ ผมคิดว่าที่ต้องให้ความสำคัญในเรื่องของเป็นวัตถุประสงค์ สำคัญของการยางแห่งประเทศไทยในอนาคต นอกจากเป็นเรื่องของการที่จะต้องส่งเสริม การปลูกยางที่มีคุณภาพทั้งน้ำยางและไม้ยางแล้ว นั่นคือเรื่องการวิจัยและพัฒนา เราต้อง ยอมรับความเป็นจริงท่านประธานครับว่า วันนี้เกี่ยวกับเรื่องยางพารา ถึงแม้เราจะมีสถานี

ทดลองยางของกรมวิชาการเกษตรมาหลายสิบปี แต่การพัฒนายางและการวิจัยในการที่จะเพิ่มมูลค่า ในการที่จะลดค่าใช้จ่าย ในการที่จะเพิ่มผลิตภัณธ์ยางที่มีคุณภาพ และเพื่อส่งเสริมการใช้ยางในประเทศนั้น การวิจัยและการพัฒนาด้านนี้น้อย ผมจึงอยากเห็นว่าวัตถุประสงค์ของการยางแห่งประเทศไทยในอนาคตนั้น ต้องมุ่งเน้นการวิจัยและพัฒนา เพราะผมเชื่อว่าเกษตรกรชาวสวนยางที่ปลูกเพิ่มมากขึ้นในภาคเหนือและภาคอีสานนั้นต้องรองรับที่จะได้รับความรู้ ไม่ใช่การลองผิดลองถูกอีกต่อไปแล้ว แต่ต้องได้รับความรู้จากการวิจัยและการพัฒนาครับ

ความสำคัญอันดับที่ ๓ ครับท่านประธานครับ ที่อยากจะฝากท่านประธานไปยังคณะกรรมการก็คือว่า คือการที่จะต้องส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือกับเกษตรกรชาวสวนยางครับ ๑ ด้านครอบครัวครับ เฉลี่ยครอบครัวละ ๔ คนก็ ๔ ล้านคนนะครับ และยังมีผู้เกี่ยวข้องกับครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับวงจรวงยางอีกทั้งหมด ผมคิดว่าอีก ๑ ล้านครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นคนผลิตพันธุ์ยาง คนค้าขายยาง เจ้าของโรงงานยาง ตลอดถึงผู้ส่งออกด้วย ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องทั้งหมดที่กฎหมายฉบับนี้จะต้องไปดูทั้งในเรื่องของการผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด ตลอดถึงการที่จะต้องยกระดับคุณภาพชีวิตให้สูงขึ้น

และสิ่งที่ผมอยากจะทำให้ความสำคัญเป็นประการสุดท้าย คือในเรื่องของการประกอบธุรกิจเรื่องยาง ตรงนี้ผมอยากแยกออกมาให้ชัดเจนนะครับว่า ทำไมกฎหมายฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในเรื่องของการประกอบธุรกิจเรื่องยางอยู่ แต่บังเอิญว่าเมื่อเรามาดูมาตรา ๙ เราจะพบความเป็นจริงว่ารัฐบาลได้ไปเขียนไว้อย่างลอย ๆ เปรียบเสมือนเป็นการเปิดกว้างในเรื่องนี้เอาไว้ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงครับ นั่นคือมาตรา ๙ ใน (๒) ท่านบอกว่า การยางแห่งประเทศไทยมีอำนาจกระทำกิจการต่าง ๆ (๒) คือประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพารา จริง ๆ ถ้าเราศึกษาความเป็นมาการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพาราในประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบของภาคเอกชนครับ -----

ภาครัฐนั้นรับผิดชอบเฉพาะในส่วนที่เรียกว่าองค์การสวนยาง ซึ่งได้มีการจัดตั้งขึ้นมา เพื่อที่จะให้องค์การรัฐวิสาหกิจ ในการนำร่อง ในการแปรรูปการอุตสาหกรรมและการตลาด เพราะฉะนั้นในความหมายของคำว่า ประกอบธุรกิจ เดิมนั้นคงเป็นความหมายเฉพาะ ๔๐,๐๐๐ ไร่ ขององค์การสวนยางเท่านั้นนะครับ ที่จะมาดำเนินการ ในเรื่องของการประกอบธุรกิจ แต่อย่างไรก็ตามครับ หลังจากเรายกเลิกเอ็นโวล เราก็มีความคิดที่จะตั้งบริษัทร่วมทุนยาง ๓ ประเทศ ซึ่งก็อยู่ในมาตรา ๑๐ ครับ ที่จะจัดตั้งบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชน จำกัด เพื่อประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพารา ตรงนี้ครับเป็นประเด็นที่ทำทายนมากกว่า วันนี้เส้นแบ่งที่สำคัญว่า การยางแห่งประเทศไทยควรที่จะประกอบธุรกิจในส่วนที่เป็นโครงการนำร่อง ในส่วนที่เพื่อส่งเสริมการวิจัย หรือจะประกอบธุรกิจเพื่อจะแข่งขันกับภาคเอกชน ท่านประธานครับ ผมคิดว่าในฐานะเราเป็นผู้ออกกฎหมาย เราจำเป็นที่จะต้องมองทุกภาคส่วนของสังคมให้เกิดความเป็นธรรม และเราจะต้องมองว่าการที่จะพัฒนาอย่างไรให้สมบูรณ์และครบวงจร เราต้องส่งเสริมภาคเอกชนให้เดินไปด้วยกันกับภาครัฐ ถึงแม้แน่นอน ผมเรียนกับท่านประธานในเบื้องต้นว่าการยางแห่งประเทศไทยนั้นถือว่าเป็นรัฐวิสาหกิจแรกที่ผืนกระแสดูอยู่ในขณะนี้ เพราะความจริงต้องแปรรูปออกไป แต่วันนี้โดยความจำเป็นว่ายางเป็นพืชเศรษฐกิจหลัก แล้วรัฐจะต้องรับผิดชอบต่อเกษตรกรรายย่อยและรับผิดชอบต่อการพัฒนา จึงให้มีการยางแห่งประเทศไทยขึ้นมา เพราะฉะนั้นผมมีข้อสังเกตเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยดังต่อไปนี้ครับท่านประธานครับ

ข้อที่ ๑ ก็คือว่า ในเรื่องของวัตถุประสงค์ของการยางแห่งประเทศไทย ผมคิดว่าคณะกรรมการจะต้องไปศึกษาครับ แล้วเราจะต้องมาดูถึงวัตถุประสงค์และเรียงลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ในเรื่องของการยางแห่งประเทศไทยเสียใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับการที่เราต้องการให้เปลี่ยนแปลงไปสู่อนาคตที่ต้องการให้การยางแห่งประเทศไทยนั้นเป็นองค์กรที่รับผิดชอบต่ออย่างครบวงจรอย่างแท้จริง และอำนาจในการให้กระทำเพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์นั้น ผมคิดว่าเราต้องแยกส่วนให้ชัดเจนนะครับ อย่างน้อยต้องมี ๓ ส่วนครับ

ส่วนแรกคือส่วนที่ต้องบริหารจัดการ โดยการยางแห่งประเทศไทยในฐานะ เป็นรัฐวิสาหกิจครับ

ส่วนที่ ๒ คือในส่วนที่จะต้องจัดตั้งเป็นบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชน ที่จะต้องแยกส่วนออกไปและมีสำนักที่ต้องรับผิดชอบโดยเฉพาะ

ส่วนที่ ๓ คือส่วนของกองทุนพัฒนายาง ที่ผมต้องย้ำตรงนี้เพราะอะไรครับ ท่านประธาน เพราะเมื่อคราวที่แล้วมีเพื่อนสมาชิกพูดถึงกันมากกว่าเงินกองทุนพัฒนายาง ทำไมไม่มีวัตถุประสงค์ไปให้ดำเนินการเพียง ๓ ข้อ ๓ อนุมาตราเท่านั้น ทำไมไม่ให้เกษตรกร สามารถกู้ยืมจากเงินกองทุนนี้ได้ ผมเข้าใจว่า ถ้าอย่างนั้นจะเข้าใจความหมายของ วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทยผิดพลาดไป เราต้องแยกส่วนอย่าง ชัดเจนนะครับว่า วัตถุประสงค์ของการยางแห่งประเทศไทยนั้น ต้องเป็นวัตถุประสงค์ ที่จะต้องสนองตอบต่อการพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยาง พัฒนายาง วิจัยยาง ตลอดจน ถึง การดำเนินการประกอบธุรกิจเพื่อการนำร่องและเพื่อการเปิดตลาดและรักษาเสถียรภาพ ของราคาเท่านั้น มิฉะนั้นแล้วผมเข้าใจว่าเราจะไปมองเรื่องยางมาเป็นเรื่องเอาเงินเป็น ตัวตั้ง เอาธุรกิจเป็นตัวตั้งอย่างเดียวไม่พอ แต่ผมคิดว่า ผมดีใจเหมือนผมเรียนเบื้องต้น แล้วว่า กรอบความคิดของรัฐมนตรีที่รับผิดชอบในวันนี้ น่าจะเปลี่ยนแปลงไปแล้ว

ส่วนที่ ๒ ครับ คือข้อสังเกตเกี่ยวกับคณะกรรมการและผู้ว่าการการยาง แห่งประเทศไทยครับ ข้อสังเกตเกี่ยวกับคณะกรรมการนั้นผมเป็นห่วงมากครับ คือ เดิมทีเดียวผมคิดว่าแนวคิดในเรื่องยางพารา นั้น เราควรมีคณะกรรมการ ๒ ระดับครับ แต่ผมมาดูในร่างหมวดที่ ๒ ผมพบว่า กลายเป็นมีคณะกรรมการชุดเดียวและดูแลทุกเรื่อง ในเรื่องยางพารา เรื่องยางพาราควรมีคณะกรรมการ ๒ ระดับ ระดับแรกเรียกว่า คณะกรรมการนโยบายยางแห่งประเทศไทย ตรงนี้ควรจะประกอบไปด้วยนายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับการมอบหมาย ถ้าเรายอมรับครับว่ายางกับข้าว นั้นเป็นพืช เศรษฐกิจหลัก ยางก็มีคณะกรรมการนโยบายระดับชาติ ข้าวควรมีคณะกรรมการ นโยบายระดับชาติ และวันนี้มีแนวความคิดที่จะแก้กฎหมายเรื่องข้าวให้มี กรรมการข้าว มีกรรมการนโยบายข้าวระดับชาติ ยางก็เช่นเดียวกันครับ ผมคิดว่าเราควร

จะมีคณะกรรมการนโยบายยางแห่งประเทศไทย คณะกรรมการนโยบายยาง
แห่งประเทศไทยควรมีหน้าที่อย่างไรครับ ควรมีหน้าที่ในการกำหนดกรอบนโยบาย ----

- ๘/๑

ทิศทางในการพัฒนาของประเทศไทยทั้งระบบทุกด้านเลยนะครับ ไม่ใช่เฉพาะด้านที่เป็นรัฐวิสาหกิจที่เป็นการยางแห่งประเทศไทยเท่านั้น แต่ดูทิศทางในการพัฒนาในฐานพืชเศรษฐกิจที่ส่งเสริมการตลาด ส่งเสริมการแข่งขันกับต่างประเทศและส่งเสริมการใช้ยางภายในประเทศประกอบไปด้วย และที่สำคัญที่สุดครับ ผมยังเชื่อว่าปัญหาเรื่องยางพาราของประเทศไทยนั้นไม่ได้สิ้นสุดเพียงวันนี้ครับ ถึงแม้วันนี้รัฐบาลจะอ้างว่ายางราคาดีครับ ผมก็เห็นด้วยครับว่าวันนี้ยางราคาดีขึ้นมา แต่ผมอยากเรียนกับท่านประธานครับ เรามีข้อสังเกตครับว่าวันนี้ยางที่ราคาดีนั้นเพราะอะไรครับท่านประธาน ยางที่มีราคาดีนั้นเพราะมันมีตัวแปรครับวันนี้ ผมเรียนท่านประธานว่าตัวแปรที่สำคัญในเรื่องยางพาราก็คือว่าวันนี้เราพบความเป็นจริงว่าราคาน้ำมันนั้นได้ขึ้นมาตามลำดับครับ เมื่อขึ้นมาตามลำดับ ราคายางเทียมหรือยางสังเคราะห์ก็ต้องปรับตัวสูงขึ้นตามราคาน้ำมัน ก็จะเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ราคายางสูงขึ้น

ประการที่ ๒ ครับ จากตัวเลขของตลาดกลางยางพาราพบว่าผลผลิตของยางพาราในปี ๒๕๔๗ ต่อปี ๒๕๔๘ นั้น เราเกิดภัยแล้งครับ ปริมาณในการผลิตยางไม่ได้เพิ่มขึ้น

และประการสุดท้ายประเทศที่ผู้บริโภคนิยม คือ จีน อเมริกา ญี่ปุ่น ยังมีความต้องการยางที่เพิ่มขึ้น แต่ในขณะเดียวกันครับท่านประธาน ถ้าหากเรามาดูประเทศผู้ผลิตยาง เราพบความเป็นจริงเช่นเดียวกันครับท่านประธานครับว่าประเทศผู้ผลิตยางทั้งหมดซึ่งมีอยู่ ๑๐ กว่าประเทศในขณะนี้ที่มีตัวเลขได้รับการยอมรับในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย เราไปค้นหาพบข้อมูลความเป็นจริงว่าเมื่อราคายางปรับตัวสูงขึ้น ทุกประเทศครับท่านรัฐมนตรีครับ ได้มีการขยายพื้นที่การปลูกที่เพิ่มสูงขึ้นเช่นเดียวกันครับ ผมนี่อดแปลกใจไม่ได้ครับ มีเพื่อนสมาชิกของเราพูดว่ามีบางรัฐบาลไปกำหนดพื้นที่ไม่ให้เกษตรกรสวนยางปลูกยาง ผมว่าเป็นไปไม่ได้ ผมเคยเป็นคณะกรรมการนโยบายยางระดับประเทศครับ ผมยอมรับความเป็นจริงครับว่าเมื่อไรราคาดีทุกคนก็ดีใจทั้งหมดละครับ แต่เราต้องดูตัวแปรที่ผมได้กราบเรียนไปแล้วนั้นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ เราต้องดูปัจจัยทั้งภายนอกและปัจจัยภายในเพื่อมาประกอบในการสังเคราะห์ว่าเราจะพัฒนายางหรือส่งเสริมพื้นที่การปลูกยางมากน้อยเพียงใด ประเทศไทยเพิ่มยางมากที่สุดครับ ส่งเสริมวิธีการปลูก นโยบายของรัฐบาลเพิ่มการปลูก ๑ ล้านไร่ ๘๐ ล้านต้นใน ๓ ปี แต่วันนี้ท่านรัฐมนตรีไปหาตัวเลขนะครับว่าที่ภาคเอกชนเขาไปปลูกเองนี่กี่ล้านไร่ที่เพิ่มสูงขึ้น และผมทราบว่าอินโดนีเซีย จีน อินเดียก็เพิ่มพื้นที่การปลูกยางมากเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเมื่อเรายอมรับโดยหลักทางเศรษฐศาสตร์ว่าราคาพืชผลทางการเกษตรทุกชนิด ย่อมเป็นไปตามหลักดีมานด์ (Demand) ซัพพลาย (Supply) เมื่อเป็นเช่นนี้ผมคิดว่าสิ่งที่เราต้องมาสังเคราะห์ว่าเราจะส่งเสริมการปลูกอย่างไรนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของที่ต้องกำหนดไว้ตายตัว แต่เป็นเรื่องที่ต้องปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์และความเป็นจริงที่เกิดขึ้นมากกว่า ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องที่ผมคิดว่าควรมีคณะกรรมการนโยบายยางในระดับชาติเป็นคณะกรรมการเบื้องต้นในการพิจารณาภาพรวมทั้งหมดและในการพิจารณายุทธศาสตร์ยาง ตลอดจนถึงอาจจะมีอำนาจในการที่จะไปดูแลคณะกรรมการบริหารการยางแห่งประเทศไทยด้วย

คณะกรรมการระดับที่ ๒ ก็คือคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทยนั่นเองครับ ผมคิดว่าจากการศึกษาของรัฐบาลก็ดี จากการศึกษาของพวกผมก็ตรงกัน ต้องยอมรับความเป็นจริงนะครับว่าเวลาเราตั้งการยางแห่งประเทศไทยนั้น เราให้มีหน้าที่รับผิดชอบประการแรกครับ ขอรัฐบาลไปดูได้เลยครับในโครงการปฏิรูปยางก็ท่านไปสัมมนาที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ผมก็ติดตามเรื่องนี้มาครับ ท่านก็ให้ความสำคัญ ข้อที่ ๑ คือให้การส่งเสริมปลูกแทน ปลูกใหม่แก่เกษตรกรด้วยยางพันธุ์ดีที่ให้ผลผลิตสูงและใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่นเดียวกันครับ แล้วก็ตามด้วยการปรับปรุงคุณภาพผลผลิต ตามด้วยการรวมกลุ่มสหพันธ์เกษตรกรและตามด้วยการพัฒนาผลิตพันธุ์ยาง ไม้ยางครับ นี่คือน้ำที่ของการยางแห่งประเทศไทยที่เป็นคณะกรรมการในระดับที่ ๒ ครับ

ข้อสังเกตข้อต่อไปครับท่านประธานครับ ที่ผมอยากกราบเรียนก็คือองค์ประกอบของคณะกรรมการ แนนอนที่สุดครับผมคิดว่าเราต้องดำเนินการให้มี

องค์ประกอบของคณะกรรมการทั้ง ๒ ระดับนี้ให้มีองค์ประกอบอย่างน้อยต้องมาจาก ๓ ส่วนครับ แนนอนที่สุดส่วนที่ ๑ ต้องมาจากรัฐมนตรีครับ ผู้ดูแลกำกับหรือมาจาก ฝ่ายรัฐบาล

ส่วนที่ ๒ มาจากโดยตำแหน่ง นั่นก็คือว่าปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือแม้แต่ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ

แต่ส่วนที่ ๓ สิครับ คือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ท่านประธานครับ เมื่อคุณองค์ประกอบเดิม จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ไม่สอดคล้องกับการที่จะให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนได้เสียในเรื่องของยางพารา โดยเฉพาะตัวแทนของเกษตรกรชาวสวนยางให้มา ๑ คน เท่านั้นเองครับตามร่างเดิม ผู้ประกอบกิจการยางจำนวน ๑ คน ตรงนี้ก็ไปขัดแย้งกับมาตราในคุณสมบัติด้วยครับ เพราะในมาตราคุณสมบัติบอกว่า จะไปแต่งตั้งบุคคลที่มีส่วนได้เสียกับ กยท. ไม่ได้ แต่ว่าในนี้ให้มีผู้ประกอบกิจการยางจำนวน ๑ คน แต่ขาดตัวแทนสถาบันเกษตรกร ขาดตัวแทนสหภาพของการยางแห่งประเทศไทยไป ผมคิดว่าสัดส่วนนั้น น่าที่จะเป็นสัดส่วนที่มีองค์ประกอบที่ทุกส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดและเป็นคณะกรรมการทั้ง ๒ ระดับ

ส่วนที่ ๔ คือในเรื่องของผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย โดยกฎหมายใหม่นั้น เรากำหนดให้ผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทยนั้นมาจากการที่ ทำสัญญาจ้างผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทยจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีคุณสมบัติที่กำหนดเอาไว้ ผมอยากจะกราบเรียนครับว่า สถานะของผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย ท่านจะต้องให้มีความชัดเจนครับ ไม่เช่นนั้นแล้วก็จะมีความปัญหาในเรื่องของการล้วงลูก จากทางการเมืองมากเกินไป และในท้ายที่สุดก็จะทำให้การยางแห่งประเทศไทยนั้น ไม่เป็นตัวของตัวเอง แน่นนอนที่สุดความรับผิดชอบนั้นต้องอยู่ที่รัฐมนตรีที่ควบคุมกำกับดูแล แต่ผมคิดว่าการผ่านคณะกรรมการทั้ง ๒ ระดับให้มีอำนาจในการเกี่ยวโยงในการบริหารภาคยางอย่างครบวงจรนั้น ก็จะเป็นประโยชน์เป็นอย่างสูงยิ่งในการที่จะพัฒนา ยางต่อไปในอนาคตครับ

ส่วนที่ ๕ คือกองทุนพัฒนายางครับ ตรงนี้มีความสับสนกันมากครับ

กองทุนพัฒนายางนั้นมาจากส่วนหนึ่งของกฎหมายพระราชบัญญัติสงเคราะห์การทำสวนยาง ซึ่งมีกองทุนที่เก็บจากเงินค่าธรรมเนียม การส่งออกยางที่เรียกว่า เซท (Set) ครั้นเป็นกองทุนโดยเฉพาะแยกบัญชีออกเฉพาะจากการยางแห่งประเทศไทย จะไปรวมกันไม่ได้เลยครับ เพราะตรงนี้เป็นส่วนได้เสียโดยตรงของเกษตรกรที่เขาจะต้องเสียค่าส่งยางพาราออกนอกราชอาณาจักร และกฎหมายเดิมก็กำหนดเอาไว้ วันนี้ผมก็ตั้งใจครับว่ามาตรา ๔๔ ก็ได้กำหนดให้กรรมการต้องจัดสรรเงินกองทุนดังกล่าวนี้ไว้ ๓ ด้านเท่านั้นเองซึ่งชัดเจนครับ คือจำนวนไม่เกินร้อยละ ๕ เป็นค่าใช้จ่ายการศึกษาวิเคราะห์วิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับยาง จำนวนไม่เกินร้อยละ ๓ เป็นค่าใช้จ่ายส่งเสริมสนับสนุนการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง และจำนวนไม่เกินร้อยละ ๑๒ เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการเกี่ยวกับกิจการของ กยท. นอกเหนือจากนั้นต้องจ่ายกลับไปให้ชาวสวนยาง ในกฎหมายเขียนว่าเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งเสริม และสนับสนุนให้มีการปลูกแทน ก็รวมแล้ว ๔ ข้อ ก็คือว่าจ่ายกลับไปให้กับชาวสวนยางร้อยละ ๘๐ ร้อยละ ๒๐ จ่ายเพื่อการวิจัยพัฒนาส่งเสริมเกษตรกรและเพื่อบริหารกิจการ ตรงนี้ไปเปลี่ยนแปลงไม่ได้นะครับ นี่เป็นหลักการเดิม แต่ว่าอย่างไรก็ตามครับ หลักการนี้เราได้ไปแก้ไขในมาตรา ๒๑ ทวิ ในกฎหมายเดิม ที่ให้กับบุคคลที่ไม่เคยปลูกยางมาก่อนได้ อยู่แล้ว ผมคิดว่าเป็นหลักการที่มีความเหมาะสม และก็ในประเด็นตรงนี้มีเพื่อนสมาชิกเสนอ ผมเห็นด้วยว่าควรจะมีคณะกรรมการสำหรับกองทุนพัฒนายางขึ้นมา อาจจะอยู่ภายใต้ข้อบังคับของ กยท. เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการ ในเรื่องของการพัฒนาในการส่งเสริมการปลูกแทน

ส่วนที่ ๖ เป็นส่วนที่มีความสำคัญมากครับ ผมคิดว่าต้องเพิ่มในชั้นกรรมวิธีการอย่างแน่นอนนะครับ คือหมวดที่ ๔ ว่าด้วยการดำเนินกิจการครับ หมวดนี้เป็นเรื่องที่ผมเข้าใจว่าตอนพิจารณาร่างกัน ในยุคนั้นเราไม่ได้มองว่าเมื่อเรามีการบูรณาการทั้ง ๓ ส่วนเข้ามา คือมีองค์การสวนยาง มีสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง มีสถาบันวิจัยยางแล้วนี้ มันจะเป็นเนื้อเดียวกันได้อย่างไร ไม่ใช่มารวมโดยกฎหมาย แต่ว่าต่างคนต่างมีหัว ต่างคนต่างไม่มีกฎหมายรองรับก็จะเป็นปัญหา

ผมคิดว่าในหมวดนี้ควรจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการบริหารจัดการครับ
อย่างน้อยควรมีบทบัญญัติให้ชัดเจนนะครับว่า-----

ในเรื่องของการบริหารจัดการของการยางแห่งประเทศไทยนั้นควรจะมีส่วนราชการใดบ้าง เหมือนเราเขียนกฎหมายมหาวิทยาลัยก็กำหนดไว้ เราเขียนกฎหมายบริหารราชการแผ่นดินอย่างน้อยก็ต้องกำหนดส่วนราชการที่สำคัญเอาไว้ แต่ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยไม่ได้กำหนดเอาไว้ครับ ผมอยากจะเรียนว่าอย่างน้อยเราต้องกำหนดเอาไว้เลยว่าการยางแห่งประเทศไทยนั้นควรจะมีส่วนราชการ หรือส่วนงาน หรือกลุ่มงาน หรือหน่วยงานจะเรียกอย่างไรก็แล้วแต่ เช่น ต้องมีสำนักบริหาร สำนักสารสนเทศ สำนักการตลาด สำนักวิจัยและพัฒนา ตลอดถึงสำนักที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรือหน่วยงานอื่นที่อาจจะกำหนดได้โดย กยท. ผมคิดว่าถ้าเรากำหนดไว้แบบนี้ก็จะเป็นประโยชน์ครับ นี่ท่านไปกำหนดการดำเนินกิจการเฉพาะ กำหนดระบุในเรื่องเกษตรกร ผมเข้าใจว่าคงมีวัตถุประสงค์เพื่อลื้อมาจากร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์การทำสวนยางเท่านั้น แต่วันนี้กฎหมายมันเปลี่ยนกรอบใหม่ พอเปลี่ยนกรอบใหม่ผมคิดว่าการดำเนินกิจการต้องเขียนโครงสร้างและกรอบในการดำเนินการที่มีความชัดเจนนะครับ

ประเด็นสุดท้าย คือ ประเด็นของการตรวจสอบและควบคุมกำกับครับ ผมเป็นห่วงมากครับในเรื่องของการควบคุมกำกับของรัฐมนตรี จริง ๆ ผมอยากให้อำนาจรัฐมนตรีนั้นได้เข้าไปดูแลโดยกิจการทั่วไป แต่ว่าแน่นอนที่สุดครับเป็นห่วงในมาตราที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมกำกับคือในมาตรา ๕๙ กยท. จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนจึงจะดำเนินการกิจการดังต่อไปนี้ได้ ๑. เพิ่มหรือลดทุน ๒. กู้ยืมหรือให้กู้ยืมเงินเป็นจำนวนเกิน ๕๐ ล้านบาท ๓. จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันมีราคาเกิน ๕ ล้านบาท นี่ค่อนข้างปลุกแทนก็ได้มากกว่านี้แล้วนะครับ ต้องขออำนาจคณะรัฐมนตรีทุกครั้งหรือครับ ออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน จัดตั้งบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชน กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเข้าร่วมกิจการกับบุคคลอื่น หรือถือหุ้นในบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชน จำกัด เกินร้อยละ ๕๐ ผมคิดว่าในหมวดการกำกับและควบคุม นั้น เราจะต้องมาดูว่าในส่วนใดเพื่อส่งเสริมความคล่องตัวในเชิงของการบริหารจัดการ ในส่วนใดที่ป้องกันไม่ให้ธุรกิจดังกล่าวนี้ไปแข่งขันกับภาคเอกชน และสำคัญที่สุดก็คือว่าเราจะต้องมาดูว่าให้รัฐมนตรีนั้นให้อำนาจในการควบคุมกำกับ เพื่อประโยชน์โดยภาพรวมในเรื่องของกิจการยางแห่งประเทศไทยได้อย่างไรครับ ทั้งหมดนั้น

เป็นข้อเสนอแนะที่ผมอยากจะกราบเรียนไว้ในชั้นรับหลักการ เมื่อที่ประชุมแห่งสภาฯ ได้รับหลักการไปแล้ว ผมเข้าใจว่าเราจะไปร่วมทำงานในชั้นกรรมาธิการเพื่อปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้ ให้มีความครอบคลุม ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดในการบังคับใช้ต่อไปครับ ขอขอบคุณมากครับ ท่านประธานครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คุณเรวัตครับ

นายเรวัต สิริบุญกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายเรวัต สิริบุญกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี พรรคไทยรักไทย ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย ซึ่งกระผมได้อ่านดูแล้ว ผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า การที่รัฐบาลออกกฎหมายฉบับนี้ก็เพื่อรองรับอาชีพของชาวสวนยาง ซึ่งกระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้เกษตรกรชาวสวนยางนั้นปลูกยางด้วยความมั่นใจ ด้วยความมั่นคงในอาชีพและราคาขายมีเสถียรภาพ ก็นับเป็นกฎหมายฉบับที่ ๒ ท่านประธานครับ ที่รองรับอาชีพเกษตรกร กฎหมายฉบับแรก ก็คือกฎหมายอ้อยและน้ำตาลทรายปี ๒๕๒๗ ซึ่งนั่นกฎหมายฉบับนั้นก็ออกมาเพื่อรองรับอาชีพพี่น้องเกษตรกรชาวไร่อ้อย เพื่อที่จะให้ชาวไร่อ้อยมีเสถียรภาพมีความมั่นคงในการทำอ้อยนะครับ และสวนยางนี้ก็เช่นเดียวกัน ผมจึงดีใจว่ารัฐบาลนั้นได้เล็งเห็นถึงความที่จะช่วยเหลือพี่น้องชาวเกษตรกร เพื่อยกฐานะจากความยากจนให้หายจน จริง ๆ แล้วท่านประธานครับ ต้องยอมรับนะครับ ต้องยอมรับความเป็นจริงเลยครับ ถ้าใครไม่ยอมรับตรงนี้กระผมคิดว่าเป็นเรื่องอีกเรื่องหนึ่งแล้ว-----

คือจากการที่ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ท่านพันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นั้นได้ไปจับมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ก็เพื่อที่จะให้ราคายาง เจตนาโดยแท้จริงเพื่อที่จะยกระดับราคายาง แล้วราคายางมันตกเพราะอะไร ที่ผมฟังท่านแล้วผมก็เชื่อมั่นว่าเพื่อจะต้องแก้ไขให้ได้ ไปจับมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อหาแนวทาง หรือเพื่อที่จะทำให้ยางนั้นมีราคาขึ้น จากวันนั้นถึงวันนี้ราคายางขึ้นมา ผมไม่เชื่อครับ ผมไม่เชื่อว่าพี่น้องชาวสวนยาง ยังยากจนอยู่ในขณะที่ราคานี้สูงขึ้น ไม่เชื่อครับ ต้องดีขึ้นครับ แล้วผมก็ไม่เชื่อนะครับ ท่านประธาน ถ้าหากว่า ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีไม่ได้ทำเรื่องนี้ แล้วราคายางจะขึ้นมา อย่างที่พูดกัน ผมไม่เชื่อ ผมเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่าไม่มีอะไรครับท่านประธาน ที่ไม่ได้ดำเนินการแล้วขึ้นมาเอง มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้ครับในโลกนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นอย่างนี้ ผมจึงเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ที่ว่าที่ราคายางขึ้นมานั้น ก็โดย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเอาใจใส่ แล้วก็สนใจที่จะแก้ไขปัญหาความยากจน ถ้าพี่น้องจนทุกวันนี้ พี่น้องชาวสวนยางมีราคาต่ำกว่าอย่างทีกล่าวไว้ นะครับ ที่เมื่อก่อนนี้ ก็ ๑๐ กว่าบาท เดี่ยวนี้ ๒๐ กว่าบาท จนเดี๋ยวนี้ ๖๐ - ๗๐ บาท ยังยากจนอยู่ ผมไม่เชื่อ เพราะนี่คือความเป็นจริง นอกจากว่าคนจะไม่รับความเป็นจริงเท่านั้นเอง เมื่อเป็นอย่างนี้ รัฐบาลออกกฎหมายฉบับนี้ ผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งที่จะยกระดับความเชื่อมั่นให้กับ พี่น้องชาวสวนยาง ยกกระตือรือร้นราคาให้เกษตรกรชาวสวนยางเป็นตลาด หรือเรียกว่า ตลาดเป็นของผู้ขาย ตลาดเป็นผู้ผลิต ตลาดเป็นของชาวสวนยาง นี่คือนี่ที่กระผมภูมิใจ นี่คือนี่ที่กระผมดีใจแทนพี่น้องชาวสวนยางด้วย และรัฐบาลออกกฎหมายฉบับนี้ ก็ทันเวลาครับ ทันเวลากับพี่น้องชาวสวนยางที่จะใช้และเพื่ออนาคตเมื่อมีปัญหา เรื่องยางเกิดขึ้น กฎหมายฉบับนี้ก็จะไปดูแลในพี่น้องชาวสวนยางด้วย นี่คือนี่ที่กระผม ภูมิใจ ดีใจ ผมสนับสนุนเต็มที่ครับ ขอขอบคุณท่านประธาน

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เดี่ยวผมเรียงรายชื่อ ต่อเนื่องไปเลยนะครับ จะได้ไปตามลำดับ ถัดไปจะเป็นคุณนคร มาฉิม คุณสุนัย จุลพงศธร คุณชวลิต มหาจันทร์ คุณสถาพร มณีรัตน์ คุณสงกรานต์ คำพิไลย์ แล้วก็ คุณวัฒนา แซ่ไพเราะ เชิญคุณนครครับ

นายนคร มาฉิม (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายนคร มาฉิม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพิษณุโลก พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานที่เคารพครับ การที่รัฐบาลและในส่วนของพรรคฝ่ายค้านได้ร่วมกันเสนอ ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ฉบับนี้มาพร้อม ๆ กัน แสดงให้เห็น ถึงเจตจำนงของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและฝ่ายรัฐบาลทุกฝ่ายเห็นพ้องต้องกัน ในทิศทางเดียวกันว่าในปัจจุบันมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาการยางพารา แห่งประเทศไทย มีการพัฒนาการให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางยางของโลกอย่างแท้จริง ทุกฝ่ายมีความเห็นเป็นอันหนึ่งอันเดียวแล้วก็สอดคล้องกันหมด เพราะเท่าที่ผ่านมา เท่าที่ผมได้สืบค้นประวัติมีร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย ร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์การทำสวนยางและมีอีกหลายองค์การครับท่านประธาน แต่หลังจากที่มีองค์กรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง องค์การสวนยาง สถาบันวิจัยยางต่าง ๆ เหล่านี้ก็ทำให้ขาดการประสานงาน ขาดเอกภาพ ในการที่จะพัฒนาการให้มีเสถียรภาพ ทั้งคุณภาพ ทั้งปริมาณ แล้วก็มีการกำหนด นโยบายที่ชัดเจนในเรื่องนโยบายของการยางแห่งประเทศไทย แต่หลังจากที่พัฒนา มาถึงจุดหนึ่งเราก็ทำให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรค -----

ปัญหาต่าง ๆ เท่าที่ตรวจสอบแล้วก็รวบรวมได้ ก็คือองค์กรที่รับผิดชอบมีหลายหน่วยงาน เช่น สกย. อสย. แล้วก็สถาบันวิจัยยางเป็นต้นนะครับ ก็ทำให้การบริหารจัดการไม่เป็นเอกภาพ ขาดการบูรณาการ

ปัญหาอันที่ ๒ ก็คือการบริหารจัดการระบบการตลาดอย่างในอดีตยังไม่ดีเท่าที่ควร

ปัญหาที่ ๓ ก็คือปัจจัยการผลิต การใช้ปัจจัยการผลิตยังไม่เต็มประสิทธิภาพ เช่น การใช้ประโยชน์จากสวนยางยังไม่เต็มที่ การใช้ปุ๋ยอินทรีย์ในสวนยางก็คือเพิ่มคุณภาพของดินมากขึ้น คือการใช้ปุ๋ยอินทรีย์จะน้อยลง แต่ว่าการใช้ปุ๋ยเคมีจะมากขึ้น ก็ทำให้ดินเสื่อมประสิทธิภาพนะครับ ก็ทำให้คุณภาพของยางไม่ได้เป็นไปตามกำหนดเท่าที่ควร การวิจัยและพัฒนาที่ยังไม่ดำเนินการไปในเชิงรุก อันนี้ก็คือปัญหาและอุปสรรคที่ผ่านมา เพราะฉะนั้นผมยินดีเป็นอย่างยิ่งท่านประธานครับ ที่ทุกส่วนไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลหรือสมาชิกในส่วนของพรรคฝ่ายค้านเองได้ร่วมกันเสนอร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยทั้ง ๒ ฉบับนี้ขึ้นมาพร้อม ๆ กัน แต่ปัญหาท่านประธานครับ ในเมื่อทุกฝ่ายเห็นพ้องต้องกันที่จะให้มี กยท. หรือการยางแห่งประเทศไทยขึ้นตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นะครับ แต่ปัญหาผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่าทุกฝ่ายเห็นพ้องแล้ว ภาคใต้มีประสบการณ์ดีอยู่แล้ว แต่ภาคเหนือกับภาคอีสาน ซึ่งมีพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศยังไม่ค่อยมีประสบการณ์เท่าที่ควร แต่ที่ผมกราบเรียนท่านประธานว่ายังมีปัญหาก็คือมันโยงโยไปถึงเจ้าของที่แท้จริงของเกษตรกรชาวสวนยางกับเกษตรกรในท้องถิ่นที่แท้จริง มันมีปัญหาอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ ที่ว่ามีปัญหาก็คือว่าเกษตรกรรายย่อยที่ถือครองที่ดิน แต่ยังไม่มีการมสิทธิ์ในที่ดิน เช่น ที่ สทก. ที่ พบท. ๕ ที่มีมือเปล่า หรือว่าที่ราษฎรเข้าไปครอบครองในที่ดินของรัฐ แต่ราษฎรยังไม่มีเอกสารสิทธิ์ ยังไม่มีการมสิทธิ์ในที่ต่าง ๆ เหล่านี้นะครับ เขาก็ไปขอกับหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับยาง ปราบกฏว่าเจ้าหน้าที่บอกว่าถ้าเกิดว่าที่ไม่มีเอกสารสิทธิ์ ไม่มีโฉนด ไม่มี น.ส. ๓ ไม่มี ส.ป.ก. ไม่อนุญาตให้ปลูก อันนี้คือปัญหาเพราะฉะนั้นผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหลังจากที่ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภาใช้บังคับเป็นกฎหมายไปแล้วในอนาคตนี้ อยากจะฝาก

ท่านประธานผ่านไปยังทุกส่วนที่จะต้องปฏิบัติตามร่างกฎหมายฉบับนี้ว่า ท่านมีนโยบาย
 อย่างไรที่จะหาทางในการผ่อนปรนให้เกษตรกรได้ปลูกยางในที่ที่ตนเองครอบครอง
 ที่มีปัญหาอยู่ แต่ยังไม่มีการมสิทธิ์ หรือถ้าไม่อย่างนั้นครับ ให้รัฐบาลก่อนที่จะกำหนด
 กรอบในการปลูก กรอบในการส่งเสริมทั้งหมด ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า
 ให้รัฐบาลเร่งรัดการออกเอกสารสิทธิให้หมดทั่วประเทศ อันไหนที่เป็นที่อยู่อาศัย อันไหน
 ที่เป็นที่ราษฎรได้ทำกินต่อเนื่องกันมาด้วยความสงบเปิดเผย แล้วก็มีเจตนาเป็นเจ้าของ
 ได้สืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยาย ของเรา รัฐบาลต้องไปจำกัดกรอบ
 จำกัดเขต เร่งรัดออกกรรมสิทธิ์ หรือถ้าไม่เร่งรัดออกกรรมสิทธิ์ก็เอาความเป็นจริงเป็นหลัก
 เพื่อให้เกษตรกรเข้าถึงโอกาสในการที่จะปลูกยางอย่างแท้จริง อันนี้ก็ขอฝาก
 ท่านประธานไว้ แต่ว่าในปัจจุบันมีหลายพื้นที่ที่ท่านประธานครับ ผมไปทั่วภาคเหนือ
 ไปเกือบทั่วภาคอีสาน ผมเห็นที่กำลังปลูกยางประมาณปีสองปีเยอะมาก แล้วก็
 เป็นที่แปลงใหญ่ ปรากฏว่าในที่แปลงใหญ่ผมก็ไปสุ่มถามเป็นบางราย -----

เกษตรกรที่เป็นเจ้าของที่ดินที่แท้จริง ไม่ใช่เจ้าของครีบ ท่านประธานครับ ส่วนใหญ่ที่ดินถูกเปลี่ยนมือไปแล้ว เพราะไม่มีโฉนด ไม่มี น.ส. ๓ ไม่มี ส.ป.ก. การเปลี่ยนมือก็คือเพียงซื้อขายกันไปโดยการส่งมอบการครอบครองให้กับผู้ที่มีโอกาสเหนือกว่าในด้านทุนในด้านโอกาส ในด้านความรู้แล้วก็ประสบการณ์ ก็ทำให้คนที่รวยอยู่แล้ว คนที่มีประสบการณ์การดีอยู่แล้วเที่ยวไปกว้านซื้อที่ดินเปล่าจำนวนมหาศาล บางรายเป็น ๑,๐๐๐ ไร่ บางรายเป็น ๑๐,๐๐๐ ไร่แล้วก็ปลูกในส่วนของกลุ่มทุนขนาดใหญ่ แต่เกษตรกรที่เป็นเจ้าของที่ดินที่แท้จริง เกษตรกรที่เป็นคนถิ่นที่แท้จริง ที่อาศัยที่สืบทอดมรดก ทำกินกันมากกลับไม่เข้าถึงโอกาสเท่าที่ควรครับ เพราะฉะนั้นนอกเหนือจากการผลักดันเรื่องนโยบายตามร่างพระราชบัญญัตินี้แล้ว อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ขอท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาลให้เร่งรัดออกกรรมสิทธิ์ ให้เร่งรัดจัดการเรื่องกรรมสิทธิ์ การครอบครองกรรมสิทธิ์ที่ดิน แล้วก็เอาเจ้าของที่แท้จริงที่ทำกินอยู่ในที่นั้น อย่าให้เขา กลายเป็นแค่เพียงพนักงานรักษาสวน อย่าให้เขาเป็นแค่เพียงพนักงานกรีดยาง แต่ต้องการให้เขาเป็นเจ้าของที่แท้จริง ถ้ามูลค่าของยางเพิ่มขึ้นผมเชื่อว่าเขาก็จะพ้นจากความยากจน แต่ถ้าเกิดว่าที่ดินเปลี่ยนมือไปเกือบจะหมดแล้วท่านประธานครับ ความร่ำรวยก็จะมากระจุก ความมั่งคั่งก็จะมากระจุกอยู่เฉพาะกลุ่มคนที่มีโอกาส กลุ่มคนที่มีทุนขนาดใหญ่ แต่เกษตรกรรายย่อยก็จะเป็นแค่เพียงพนักงานรับจ้าง ลูกจ้างรายวัน ลูกจ้างรายเดือนเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นจึงขออนุญาตฝากกราบเรียนท่านเพื่อ เป็นข้อสังเกต ขอบพระคุณครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เชิญท่านสุนัยครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม สุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อจากจังหวัดนครสวรรค์ พรรคไทยรักไทย บางท่านอาจจะแปลกใจว่าจังหวัดนครสวรรค์ไม่มียางเลย แต่เป็นอยู่ข้าวคูนน้ำ ทำไม้ถึงขึ้นมาพูดเรื่องยาง ท่านประธานครับ เมื่อก่อนนี้ผมต้องทำความเข้าใจการประชุม คณะรัฐมนตรีสัญจรที่จังหวัดนครสวรรค์ เพราะข้อมูลยางผมได้มาจากที่นั่น นั่งคุยกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่ไปประชุม ครม. สัญจรที่นั่น

คนจังหวัดนครสวรรค์พึงพอใจมาก ปลูกข้าวมานานเต็มทีที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ไม่เห็นมีใครให้ความสำคัญ ท่านนายกรัฐมนตรี้ได้ไปตั้งไรซ์ ฮับ (Rice hub) หรือว่า ศูนย์กลางการค้าข้าวที่จังหวัดนครสวรรค์ ตั้งกรรมการค้าข้าวที่จังหวัดนครสวรรค์เลย อันนี้ต้องกราบขอบพระคุณท่านนายกรัฐมนตรี้ ที่ผมต้องขึ้นมาพูดในเรื่องยางและยกมือ ตั้งแต่คราวที่แล้วในวันพุนั้น ก็เพราะมีเหตุผลสำคัญ โดยเฉพาะมาถึงวันนี้ได้ทราบว่า มีเหตุผลสำคัญที่จะต้องกราบเรียนท่านประธาน ๒ - ๓ เรื่องในเรื่องร่างพระราชบัญญัติ การยางแห่งประเทศไทยนี้ได้เกิดเหตุสำคัญ ๓ ประการที่น่าจะบันทึกไว้

ประการแรก การประชุมร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย คราวที่แล้วนั้น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านให้ความสนใจมาก ที่ต้องการจะอภิปรายเรื่องนี้ ท่านรองประธานลลิตาเป็นประธานได้กล่าวชัดเจนว่า ยังมีผู้อภิปรายติดใจอีกหลายคน กว่า ๑๐ คน อภิปรายวันนี้ก็คงไม่จบจึงขอเลื่อนไปวันพุน้ำ พอวันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์มติชนลงข่าวบอกว่าสภาล่มเพราะผู้แทนมีเหลือ ๑๐ กว่าคน ข่าวผิดชัด ๆ ครับท่าน ท่านลลิตาได้ขึ้นมาพูดอาศัยเหตุการณ์ของร่างพระราชบัญญัติ การยางแห่งประเทศไทยนี้ ปรากฏว่าไม่ลงข่าวแก้ไข เป็นหลักฐานที่ยืนยันว่าความเข้าใจ ผิดหลาย ๆ เรื่องนั้น ต้องถูกแก้ไขให้ถูก แม้หนังสือพิมพ์จะลงหรือไม่ลง ไม่สำคัญ แต่สภาไม่ได้ล่มวันนั้นเช่นเดียวกัน

ในเรื่องที่ ๒ ต้องทำความเข้าใจใหม่ได้แล้วครับว่า เรื่องยางไม่ใช่เรื่อง ของคนภาคใต้อีกต่อไปครับ ใครที่เข้าใจว่าเรื่องยางเป็นของคนภาคใต้อีกต่อไปนั้น เป็นมิติเก่านั้นเรื่องระบบเก่านานแล้ว แต่ว่ายยุคใหม่นี้ไม่ใช่เป็นความเข้าใจผิดมาตลอด ในเรื่องนี้ ท่านประธานครับ และ

ประการที่ ๓ คนที่ขึ้นมาแนะนำเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นคนเชื้อสายลาว ซึ่งไม่มีใครคิดว่าคนแถวภาคอีสานที่มีเชื้อสายลาวอย่างท่านรัฐมนตรีหรือดิศรจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องการยางที่จะมาพูดต่อไป อันนี้เป็นประวัติศาสตร์ ๓ เรื่องที่ต้องบันทึกไว้ เป็นเรื่องที่เกิดจากความเข้าใจเดิมแล้วว่า เรื่องยางต้องเป็นเรื่องภาคใต้ ไม่ใช่ครับ ท่านประธานครับ ยางเป็นพืชเศรษฐกิจ แต่ในอดีตต้องยอมรับว่ายางนั้นปลูกในกระถางบอนไซครับ กระถางลวดลายสะตอปลูกอยู่เท่านั้นครับ จะขยายไปปลูกที่อื่นก็เกรงว่าจะเกิดปัญหาเรื่องราคาขยับตกต่ำ ยางจึงกลายเป็นพืชเศรษฐกิจทางการเมือง แม้ท่านสมาชิกบางคนบอกว่าไม่ใช่การเมือง แต่ท่านต้องยอมรับความจริงว่า ในอดีตยางเป็นพืชเศรษฐกิจทางการเมืองแท้ ๆ ที่สงวนไว้เพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองบางอย่าง แต่วันนี้ท่านนายกทักษิณเอาต้นยางออกจากกระถางบอนไซแล้วครับ ไปสู่การปลูกเป็นพืชเศรษฐกิจของประเทศอย่างแท้จริง เพราะนี่คือวิสัยทัศน์ที่แตกต่างกัน ท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณได้ดำเนินการแก้ปัญหาการยางตั้งแต่ไม่มีเสถียรภาพ จนถึงวันนี้ ๖๐ กว่าบาทแล้ว ผมถามผู้เชี่ยวชาญในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สมัยพรรคประชาธิปัตย์เป็นรัฐบาล ขอประทานโทษนะครับ เขาก็รับราชการอยู่ในนั้นเหมือนกัน เขาบอกยางโดยเฉลี่ยนั้น ราคาเฉลี่ยตลอดไปเลยนะครับ ตั้งแต่เป็นมาเลยของประเทศไทยอยู่ประมาณ ๒๐ กว่าบาทเท่านั้นเอง ผมถามว่าสูงสุดเท่าไร เขาบอกสูงสุดมีครับ ถึง ๓๕ บาท ในประวัติศาสตร์ไทย แต่อยู่ได้ถึง ๒ อาทิตย์ ดังนั้นต้องยอมรับความเป็นจริงว่าราคาขยับไม่มีเสถียรภาพมาโดยตลอด แต่ไม่รู้จะเป็นเคราะห์กรรมอย่างไรครับ พอจะทำให้ราคาขยับสูงขึ้นก็มีอุปสรรค พอจะออกกฎหมายให้ยางครบวงจร ให้มีเสถียรภาพมากขึ้นเพื่อพี่น้องประชาชนทั้งประเทศก็ถูกตำหนิติติงก็ไม่มีอะไร และแถมยังแหวะไปหาท่านรัฐมนตรีบอกว่าคงไม่เกี่ยวกับการทุจริตยาง พันธุ์กล้ายาง โนนไปโนนอีก ท่านประธานครับ จะไปแหวะกันทำไมละครับ ได้ ๑๒๕ เสียแล้ว เปิดประชุมสมัยหน้าเอาเลยครับ อย่าไปแหวะกันให้เกิดข้อครหาขึ้นมา ผมต้องแก้แทนท่านรัฐมนตรีท่านประธานที่เคารพครับ เรื่องปัญหาของยางนั้นผมจะลำดับเรื่องกราบเรียนท่านประธานสักนิดหนึ่ง เพื่อให้ได้ทราบความเข้าใจร่วมกัน พอปี ๒๕๔๔

ท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณได้ดำเนินการแก้ปัญหาทาง โดยใช้วิธีการจัดการเข้าไป ยางก็ขยับราคาขึ้นทันที วันนั้นผมเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ท่านรัฐมนตรีอดิศักดิ์ ขึ้นมาตอบคำถามเรื่องยาง ท่านบอกว่ายาง ๒๖ บาทแล้ว แต่ว่าคนบางคนเก๋าคับ เรื่องยางนี้ต้องกู คนอื่นไม่ได้ ท่านไปพูดจากไหน ราคายางดิบ หรือเปล่า ๒๖ บาทนะ นี่ไม่รู้เรื่องเลย ไม่ถึง พอต่อไปปรากฏว่ามันจะ ๒๖ บาทจริง ๆ หลังจากนั้นเป็น ๓๐ บาท ก็มีการปราศรัยทั่วไปหมดว่า พี่น้อง ผมจะเลียนเสียงก็ไม่ได้ นะท่านนะ ที่ยาง ๓๐ บาท มันฟลูค (Fluke) พอเรื่องยางเข้าสภาอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่า ๓๐ บาทแล้วยาง ตกใจเลยคราวนี้ ตกใจมาใหม่แล้วคราวนี้ ก็ให้หมายางจะถึง ๑ ดอลลาร์ อย่างไร ไม่เห็นถึง ๑ ดอลลาร์เลย วันนี้มันกินดอลลาร์ไปแล้วไม่รู้จะว่าอย่างไรครับ ยังจะบอกว่ายางมันฟลูคอีกหรือ มีคนพยายามจะสร้างทฤษฎีอ้างว่า ราคายางขึ้นเพราะ มันฟลูค มันเกิดขึ้นเพราะว่าประเทศจีนเลิกเป็นคอมมิวนิสต์แล้ว เกิดการพัฒนาโลก ทั้งโลกเข้าสู่กระบวนการพัฒนาแล้ว ยางมันจึงต้องการใช้มาก ราคาเพิ่ม ใครมาเป็นรัฐบาลก็เพิ่มทั้งนั้น ท่านประธานครับ ประเทศรัสเซียมันแข็งเมื่อไรครับ วันที่ประเทศรัสเซียแตกสลาย ระบบคอมมิวนิสต์พ่ายแพ้ในปี ๑๙๙๐ ครับ -----

เอา ๕๔๓ บวกเข้าไปสิครับ ปี ๒๕๓๓ ครับ แล้วจากปี ๒๕๓๓ อีก ๑๐ ปี ไม่เห็นมันขึ้นเลย
 ครับ ถ้าจะบอกว่าเป็นเพราะว่าโลกนี้ไม่มีคอมมิวนิสต์แล้ว มีแต่การพัฒนาด้วยกัน
 มันก็ต้องขึ้นตั้งแต่นั้นมาสิ ทำไมไม่ขึ้นละ ต้องยอมรับความจริงเสียเถอะครับว่า แนวคิด
 เรื่องการจัดการปัญหาเรื่องพืชไร่ นั้นมันมี ๒ กระบวนทัศน์ กระบวนทัศน์ที่ ๑ คือคุม
 ให้เล็ก ๆ ไร่ ราคา มันจะได้สูง ๆ กับอีกกระบวนทัศน์หนึ่งคือ คุมตลาดให้มันมาก ๆ ไร่
 แล้วกำหนดราคา บังเอิญรัฐบาลอื่นผมไม่รู้ แต่รัฐบาลทักษิณเขาใช้วิธีหลัก เขาได้เข้าไป
 จัดการตลาดโดยสร้างตลาดบริษัทร่วมกันระหว่างไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย
 และตั้งแต่นั้นมาเขาก็มีเสถียรภาพมาโดยตลอด ท่านประธานครับ พูดถึงเรื่องนี้
 ขออนุญาตโยกกลับไปนิดหนึ่งเพื่อให้เห็นกระบวนทัศน์ของการจัดการแนวคิดสมัยใหม่
 ของรัฐบาลที่ภายใต้การนำของท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณ เรื่องข้าวเหมือนกันครับ
 คนนครสวรรค์ ผมเป็น ส.ส. เจ็บปวดเรื่องข้าวมากครับท่านประธาน พอราคาข้าวตกปี
 รัฐบาลก่อน ๆ เอาแล้ว พี่น้องขอให้ลดพื้นที่การทํานาปรังลง ขอให้ปลูกข้าวน้อยลง
 เพราะข้าวไม่มีเสถียรภาพ พี่น้องประชาชนได้ยินไหมครับ ในอดีตได้ยินอย่างนี้
 มาโดยตลอด รัฐบาลพอข้าวราคาตกก็ไปควบคุมให้ชาวนาปลูกข้าวน้อย ๆ จะได้ราคา
 สูง ๆ ควบคุมเสถียรภาพของราคาได้ ผมมาพูดในสภาแห่งนี้ว่า ท่านประธานครับ
 เฉพาะปลูกปีละ ๒ ครั้ง ยังไม่พอใช้หนี้ ธ.ก.ส. เลย แล้วให้ประชาชนเขาปลูกข้าวปีละครั้ง
 จะเอาเงินที่ไหนไปใช้หนี้ ธ.ก.ส. เป็นภาระของรัฐบาลที่ต้องจัดการหาตลาดและผลักดัน
 การตลาดให้มากขึ้น ปีนั้นผมจำได้ครับท่านประธาน ปี ๒๕๔๒ ปี ๒๕๔๓ ข้าวนาปรัง
 เหลือ ๒,๐๐๐ บาทครับ วันนี้ครับประชุม ครม. สัญจรชาวนาแฮปปี้กันครับ ๖,๐๐๐ บาท
 เหมมาเลยครับ เกียวจากนา ถ้าตากแห้ง ๗,๐๐๐ บาทครับ ข้าวนาปรัง เพราะอะไรครับ
 เพราะเราใช้กระบวนจัดการอย่างเดียวกัน เราควบคุมเป็นพันธมิตรกันกับประเทศ
 ที่ทำการผลิตข้าวส่งออก ๕ ประเทศ ว่าเราอย่าไปแข่งตลาดกันนะ ท่านประธานครับ
 จริง ๆ แล้วข้าวที่อินเดียไม่ได้ทะเลาะกับข้าวไทยเลยครับ มาสมาติกก็มีตลาดกลุ่มหนึ่ง
 ข้าวหอมมะลิก็ตลาดกลุ่มหนึ่ง แต่ละที่แต่ละทางตลาดไม่ได้แข่งกัน เวลาออกก็ไม่ตรงกัน
 แต่เพราะประเทศยากจนขาดการจัดการ เลยแข่งขันกันขายถูก แข่งขันกันตาย แข่งขันกัน

แย่งกันตาย แต่วันนี้แนวคิดใหม่อันนี้เองที่นำโดยท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณ นี่นำเข้ามา
 ดำเนินการจัดการ ทั้งข้าว ทั้งยาง จึงเกิดเสถียรภาพขึ้น ท่านประธานครับ คงต้องยอมรับ
 ความจริงจะกระมังว่าโลกมันเปลี่ยนไปและวิธีคิดมันเปลี่ยนไปแล้ว มีอย่างไหนท่าน
 ราคาขาย ๖๐ กว่าบาทแล้ว ยังจะมาอภิปรายบอกว่าคนปลูกยางยากจน แล้วที่ ๑๘ บาท
 ไม่จนหรือ ไม่ถามกลับไปบ้างแล้วว่าตอน ๑๘ บาท ๑๕ บาท มันจนไหม วันนี้ ๖๐ บาท
 ยังจนอีกหรือ เห็นไหมครับ จะปิดฟ้าด้วยฝ่ามืออย่างไร ผมยังนึกไม่ออก ท่านประธานครับ
 ตลาดเป็นของผู้ค้าขาย พุดไปได้เรื่อยเลย วันนี้ละครับ ผู้ผลิตยางเริ่มเข้าไปควบคุม
 การตลาดแล้ว ท่านประธานครับ ร่างของรัฐบาลก็เป็นร่างที่ไม่ถูกต้อง มีข้อบกพร่อง
 เยอะแยะ ผมก็พยายามมันอย่างไรกันแน่ ก็มานั่งดู อ่าวทางของรัฐบาลและฝ่ายค้าน
 เกือบเหมือนกันแทบทุกตัวเลยครับ โดยเฉพาะในหน้า ๓ ครับ ซึ่งเป็นหน้าหลัก ๆ พุดถึง
 เรื่องวัตถุประสงค์ของการมีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ร่างพระราชบัญญัติการยาง
 แห่งประเทศไทยนี้ หน้า ๓ ผมนั่งนับบรรทัดดูนะครับ ตรงกันเป๊ะเลยครับ -----

๒๘ แถวเหมือนกับรัฐบาลเลย แล้วยังไม่ดีอย่างไร ไปดูมาตรา ๘ วัตถุประสงค์ให้ กยท. มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ ๕ ข้อเหมือนกันอีกครับ ข้อ ๑ เหมือนกันทุกตัว ข้อ ๒ เหมือนกันทุกตัว ข้อ ๓ เหมือนกันทุกตัว ยกเว้นข้อ ๔ กลับหลังไปหน้า กลับหน้าไปหลัง ซึ่งข้อ ๔ ของรัฐบาลบอกว่า ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ ของฝ่ายค้านเขียนว่า ดำเนินการให้มีเสถียรภาพระดับยางพารา มันก็เหมือนกันทุกอย่าง ก็ทำไม่ไหน ๆ จะค้านอย่างมีคุณภาพแล้ววันนี้ เรามาร่วมกันเสีย สมานฉันท์กันเสีย ทำอย่างไรให้เป็นเศรษฐกิจของประชามหาชนประเทศไทยเสีย ไม่ดีกว่าหรือครับท่าน จะได้ไม่ต้องมาพูดว่า ฝ่ายค้านเป็นคนสร้าง ฝ่ายท่านไม่ได้สร้าง ผมต้องเก่ง ผมต้องแน่กว่า ไม่ต้องหอรอครับ วันนี้เราร่วมกันเสีย สภาแห่งนี้เป็นสภาของประชาชน เราร่วมกันทำ เดียวไปแก้ ถ้าท่านประธานวิป (Whip) เห็นว่าสุญญะเหมาะสม จะให้ไปเป็นกรรมาธิการก็ได้ นะครับ ก็จะไป แต่ถ้าเห็นว่างานเยอะแล้วก็ไม่ว่ากันนะครับท่านประธาน ดังนั้นผมกราบเรียนท่านประธานว่า ผมนำเสนอเรื่องนี้เพื่อเรียกร้องให้เกิดการสมานฉันท์ร่วมกัน ไม่มีใครดีไปกว่าใครละ เรามาร่วมกัน พอยางราคาแพงมันก็ดีทั้งนั้นละครับ ประชาชนภาคใต้ก็ดี ภาคเหนือก็ดี ภาคอีสานก็ดี แล้วต่อไปถ้าเสถียรภาพมันมากขึ้น ดีขึ้น จะร่นมาปลูกจังหวัดนครสวรรค์ก็ได้ครับ เพราะข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ได้แจ้งชัดเจนแล้วว่าปลูกได้ทุกที่ครับท่าน ท่านจะบอกว่าการรัฐมนตรีคนนั้นเขาเริ่มก่อนปลูกที่นั่น นายกรัฐมนตรีคนนี้เริ่มปลูกที่นี่ ปรากฏว่าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่ไปประชุมที่จังหวัดนครสวรรค์ ผมถามเขาบอกว่า ถ้ามจริง ๆ เกอะเรื่องคุมกำเนิดยางพารามันคุมกันเมื่อไร เขาบอกปี ๒๕๔๒ ควบคุมพื้นที่การปลูกยางทั้งประเทศไม่ให้เกิน ๑๒ ล้านไร่ ท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณมาแก้ไขบอกให้เพิ่มขึ้นอีก ๑ ล้านไร่ เฉพาะราชการสนับสนุนนะครับ แต่เอาเข้าจริง ๆ ขณะนี้ประชาชนขายตัวเองไปมากกว่านี้แล้ว ดังนั้นจึงขอเรียกร้องให้ทุกฝ่ายร่วมกัน ช่วยเหลือกัน ผลักดันให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดประโยชน์ที่สุดต่อพี่น้องประชาชนชาวเกษตรกรที่จะได้มีโอกาสลืมตาอ้าปากครับ กราบขอบพระคุณครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คุณชวลิตครับ

นายชวลิต มหาจันทร์ (ชัยภูมิ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ชวลิต มหาจันทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัยภูมิ พรรคไทยรักไทย เขต ๒ ครีบกี้ต้องขอขอบคุณท่านประธานที่ให้โอกาส เราก็รอกันมา ๒ - ๓ อาทิตย์นะครึบการอภิปรายร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. โดยผมจะขออนุญาตท่านประธานใช้ข้อบังคับ ข้อ ๑๐๕ หมวด ๕ ในข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎรแล้วก็ต้องขอขอบคุณรัฐบาลของ ฯพณฯ ดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร แทนพี่น้องประชาชนที่ท่านได้ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญในมาตรา ๘๔ ครีบกี้ ขออนุญาตท่านประธานอ่านครึบรัฐต้องจัดระบบการถือครองที่ดินและการใช้ที่ดินอย่างเหมาะสม จัดหาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรกรรมให้เกษตรกรอย่างทั่วถึง และรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรในการผลิตและการตลาดสินค้าเกษตรให้ได้รับผลการตอบแทนสูงสุด รวมทั้งส่งเสริมการรวมตัวของเกษตรกรเพื่อวางแผนการเกษตรและรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของเกษตรกร ชัดเจนครึบว่ารัฐบาลได้ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๔ ก่อนอื่นที่ผมนจะอภิปรายในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในหลักการและเหตุผล ต้องขอขอบคุณรัฐบาลโดยท่านดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร และคณะ ขออนุญาตเอ่ยนาม และอีกท่านหนึ่งที่ขาดไม่ได้ก็คือท่านอดีตรัฐมนตรี ขออนุญาตเอ่ยนามท่าน คือ ฯพณฯ อาคม เ่องฉ้วน และคณะ ซึ่งร่วมกันในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนี้ให้พวกเราได้มีโอกาสอบิปรายในสภาในวันนี้เพื่อผลประโยชน์ของประชาชน

ท่านประธานครึบ ก่อนอื่นเรื่องราวการยางจะเป็นมาอย่างไรนั้น กระผมขอพูดถึงความพยายามของรัฐบาลชุดที่แล้วและรัฐบาลชุดนี้ โดยการนำของ ฯพณฯ ดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร ที่พยายามตั้งใจจริงในการที่จะแก้ไขปัญหายางพารา ----

ถ้าผมจำไม่ผิดในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ หลังจากที่รัฐบาลที่แล้วมาได้เข้ามารับหน้าที่ในปี ๒๕๔๔ ฯพณฯ ทักษิณ ชินวัตร ได้สั่งการให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในสมัยนั้นขออนุญาตเอ่ยนามท่าน ฯพณฯ สรรอรรถ กลิ่นประทุม ให้ดำเนินการจัดการประชุมในเดือนสิงหาคมครับ ให้เรียกเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องดำเนินการร่างพระราชบัญญัติหาทางแก้ไขปัญหายางพาราในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ ท่านประธานครับ เมื่อเรามาอ่านบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร และท่านอาคม เอ่งฉ้วน แล้ว มีจุดที่ต่างกัน ในเหตุผลทั้งหมด ๕ จุดครับ ต่างกันตรงที่เขียนว่า พารา นอกนั้นเหมือนกันหมด ก็แสดงว่าเจตจำนงของทั้งรัฐบาลและฝ่ายค้าน ขออนุญาตเอ่ยนาม ท่านอาคม เอ่งฉ้วน นั้น มีความปรารถนาที่ตรงกันพอดี ตรงนี้ก็ถือว่าเป็นนิมิตหมายของพี่น้องชาวไทย คงจะบอกไม่ได้ว่าเป็นภาคใด น่าจะบอกได้ว่า เป็นทั้งหมดทุกภาคครับ ภาคใต้ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคเหนือ ภาคกลาง นั่งอยู่ข้างผม ท่านกำนันตั้งจากจังหวัดราชบุรีก็บอกว่าที่จังหวัดราชบุรีมีการปลูกยางเหมือนกัน สำคัญที่สุดก็คือมีภาคอีสานเข้ามาร่วมด้วย ในยุคนี้สมัยนี้ ผมถือว่าร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนี้ เป็นแนวทางที่จะแก้ปัญหาร่วมกัน เป็นความต้องการของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด ๕๐๐ ท่าน ถึงวันนี้ยังไม่ครบ ๕๐๐ ท่าน แต่ก็คือความปรารถนาที่ดี ท่านประธานครับ ในกรณีที่ผมจะนำมากล่าวในวันนี้ก็คือเกี่ยวกับเรื่องหลักการและเหตุผลที่จะอภิปรายในวาระ ๑ ตามข้อบังคับที่ผมได้เอ่ยไปแล้ว ผมขอกราบเรียนท่านว่า จากผลผลิตจากยางพารามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ และประชาคมโลกอย่างมากนั้น จริงแล้ววันนี้ปัญหาที่ทั้งประโยชน์ทั้งปัญหาจะเกิดขึ้น วันนี้เราต้องยอมรับ ผมคงใช้เวลาไม่มากครับ ท่านประธานครับ ต้องยอมรับว่าผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี้มันเกิดขึ้นทั่วประเทศไทย การแก้ปัญหาของเรื่องยางนั้น ไม่ใช่เริ่มวันนี้วันเดียวครับ ท่านประธานครับ ผ่านมาแล้ว ๔ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เริ่มต้นจาก ฯพณฯ สรรอรรถ กลิ่นประทุม ฯพณฯ วันมูหะมัดนอร์ มะทา ฯพณฯ สมศักดิ์ เทพสุทิน ฯพณฯ คุณหญิงสุดารัตน์ เกตุราพันธุ์ ทั้ง ๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และยังผ่านมาจาก

๓ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ท่านประพัฒน์ ปัญญาชาติรักษ์ ท่านเนวิน ชิดชอบ และมาเจอกับท่านอดิศร เพียงเกษ ซึ่งเป็นลูกหลานของคนอีสาน โชคดีครับ ที่ปัญหาเรื่องยางเกิดขึ้นก่อนที่ท่านอดิศรจะมารับตำแหน่ง หลายคนเป็นห่วงภาคอีสานของผม ขออนุญาตครับท่านประธานครับ โชคดีที่ผมได้คนอีสานมาคุมมาดูแลเกี่ยวกับเรื่องการยางพาดี จึงถือว่าเป็นโชคของคนอีสาน ซึ่งจะมารับทั้งการส่งเสริมการปลูกยางพารา ซึ่งจะมารับทั้งปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีก ๗ ปีข้างหน้า นี่คือความต้องการของพี่น้องเกษตรกร ผมว่าทั่วประเทศไทย ณ วันนี้เราวมกันแก้ไขปัญหาท่านประธานที่เคารพครับ ปัญหายางพาราวันนี้จากที่ผมได้ทราบสถานการณ์จากการตรวจสอบ ต้องขอขอบคุณกลุ่มงานบริการวิชาการ สำนักวิชาการของสภาผู้แทนราษฎรที่ท่านไปค้นคว้ามาให้พวกเราได้มีโอกาสนำข้อมูลนี้มาอภิปรายในวันนี้ ต้องขอขอบคุณกลุ่มงานนี้ และขอบคุณท่านประธานที่ได้สั่งการไปหาหน่วยงานของสภาผู้แทนราษฎรที่ท่านค้นให้พวกเรา ท่านประธานครับ จุดอ่อนของยางพารา เราต้องยอมรับตรง ๆ ว่าจากหน่วยงานที่ไปคิดค้นหรือค้นคว้ามา มีทั้งหมด ๗ จุดอ่อนด้วยกัน ท่านรัฐมนตรีครับ

ประเด็นแรกก็คือยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่หลายองค์กรดูแล ก็ทำให้เกิดการสับสนครับท่านประธาน

ประการที่ ๒ จุดอ่อนของยางพาราก็คือ ระยะเวลาดำเนินงานขาดประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ

จุดอ่อนที่ ๓ ของยางพาราก็คือแหล่งรายได้ไม่เพียงพอในการส่งเสริมการปลูกยางพารา

จุดอ่อนที่ ๔ ก็คือกฎหมายไม่เอื้ออำนวยในการส่งเสริมการปลูกยางพาราท่านประธานครับ ข้อที่ ๔ นี้ครับ ตรงประเด็นที่วันนี้เรามีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย วันนี้เป๊ะ ที่บอกตรงเป๊ะก็คือว่า จุดอ่อนข้อ ๔ กฎหมายไม่เอื้ออำนวยในการส่งเสริมการปลูกยางพารา วันนี้ต้องวิงวอนท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดในสภาผู้แทนราษฎร เราต้องช่วยกันรับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ส่วนรายละเอียด ข้อปลีกย่อย มาตราใดมาตราหนึ่งในร่างพระราชบัญญัตินี้เราค่อยไปพิจารณากันในคณะกรรมการวิสามัญเพื่อเป็นการประหยัดเวลา

ประการที่ ๕ ครับ จุดอ่อนของยางพาราก็คือขาดการติดตาม ประเมินผลไม่ต่อเนื่อง คือปลูกแล้วปลูกเลย และ

จุดอ่อนที่ ๖ ขาดการวิจัย การพัฒนา ไม่ได้รับการสนับสนุนเพียงพอ

จุดอ่อนสุดท้ายที่ฝ่ายวิชาการของรัฐสภาได้ค้นขึ้นมาก็คือข้อจำกัดทางเทคโนโลยี ฝากท่านประธานผ่านไปถึงท่านรัฐมนตรีคนอีสาน ท่านอดีตร ฝายเกษ ช่วยรับปัญหาทั้ง ๗ ข้อนี้ หรืออาจจะมีข้ออื่น ๆ ต่างจากนี้ไป ให้ท่านช่วยรับเมื่อเข้าในคณะกรรมการวิสามัญแล้ว ท่านช่วยไปแก้ไข ปรับปรุงในจุดอ่อนนี้ ถ้ามามีจุดแข็งใหม่ครับ จุดแข็งของยางพาราในสถานการณ์ปัจจุบันก็มีครับ จุดแข็งของยางพาราที่ฝายค้นมาเขาบอกว่ามีโอกาสพัฒนามากมาย ตรงนี้ถูกต้องกับรัฐบาลเป๊ะเลยครับ ถูกอย่างไรครับ รัฐบาลมองสถานการณ์ตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ มา ใช้เวลามา ๓ ปี กับ ๒ เดือน กับ ๒ วัน ๓ ปี ๒ เดือน ๒ วัน นับวันที่ ๒ วันนี้ที่รัฐบาลของ ฯพณฯ ทักษิณ ชินวัตร

พยายามแก้ไขปัญหามาจนออกมาเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตรงกับท่านอาคม
 เองฉ้วน พอดี เพราะฉะนั้นบอกจุดแข็งมีโอกาสพัฒนามากมายจึงเป็นที่ถูกต้อง ตรงกับที่
 รัฐบาลกำลังมีการพัฒนา และบอกว่ามีทรัพยากรมากที่สุดในโลก ท่านประธานครับ
 ผมจึงขอใช้เวลาสั้น ๆ ฝากท่านประธานผ่านไปถึงรัฐบาลว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
 เป็นประโยชน์ และขณะนี้ทั้งภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกและภาคอีสานกำลัง
 ลงทุนกันมหาศาลครับท่านประธาน มีการลงทุนปลูกยางพารา ความเป็นมานั้นผมก็จะ
 อภิปรายยาวครับ แต่เนื่องจากว่าฟังท่านผู้มีเกียรติหลายท่านอภิปรายมาแล้วเป็น
 ประโยชน์แก่รัฐสภา ท่านประธานครับ ยังขาดอันหนึ่งอยากจะฝากท่านประธานผ่านไปถึง
 รัฐบาล ผ่านไปถึงรัฐมนตรีของคนอีสานที่หวังจากท่านอดีตร เพียงเกษ
 คือพระราชบัญญัติข้าวครับ ฝากท่านช่วยไปพิจารณา ไม่จบในปีนี้เป็นอะไรครับ
 เพราะผมเห็นความตั้งใจจริงของท่านทักษิณ ชินวัตร ตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ ครับ ท่านยังทำ
 จนถึงวันนี้ ๓ ปีกว่า ๆ พระราชบัญญัติข้าวครับ ท่านจะเริ่มปีหน้า อีก ๒ ปีก็ยังไม่สายครับ
 ขอให้ท่านได้สั่งการไปถึงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ให้ปรึกษาว่าร่างพระราชบัญญัติ
 กว่าจะเป็น ๑ ฉบับที่มาตรงกับท่านอาคม เองฉ้วน นี้ เดิมที่มี ๒ ฉบับครับ
 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ร่างมา ๒ ฉบับครับ เป็นร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับคือ
 ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย กับร่างพระราชบัญญัติการส่งออก
 นอกราชอาณาจักร เมื่อส่งไปหาคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีบอกว่าให้สรุป ๒ ร่าง
 พระราชบัญญัตินี้ให้เป็น ๑ ร่างพระราชบัญญัติ จึงมาตรงกับทางท่านอาคม เองฉ้วน
 ในวันนี้ ท่านประธานครับ สุดท้ายกระผม นายชวลิต มหาจันทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จังหวัดชัยภูมิ พรรคไทยรักไทย ขอยืนยันกับท่านประธานว่า กระผมเห็นด้วยกับรัฐบาล
 ที่เสนอร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยมา แล้วก็เห็นด้วยกับท่านอดีตร
 รัฐมนตรี ท่านอาคม เองฉ้วน ที่เสนอร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยฉบับนี้
 มาเข้าสู่สภา ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คุณสภาพรครับ

นายสถาพร มณีรัตน์ (ลำพูน) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 กระผม สถาพร มณีรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขตเลือกตั้งที่ ๓ จังหวัดลำพูน
 พรรคไทยรักไทย ท่านประธานครับที่ขออนุญาตขึ้นมาอภิปรายประกอบ
 ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. เนื่องจากมีแรงบันดาลใจ
 ๒ - ๓ ประการ ครับท่านประธานที่เคารพครับ แรงบันดาลใจข้อที่ ๑ ก็คือว่า
 พระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นเป็นความโชคดีของพี่น้องเกษตรกรผู้ปลูกสวนยาง ซึ่งจะได้มี
 พระราชบัญญัติซึ่งให้หลักประกันความมั่นคงให้กับอาชีพของเกษตรกรอีกฉบับหนึ่ง
 นั้นก็หมายความว่าพี่น้องประชาชนโดยเฉพาะพี่น้องซึ่งกำลังปลูกยางอยู่ ณ ขณะนี้
 หลังจากที่รัฐบาลท่านทักษิณ ชินวัตร อนุญาตให้มีการปลูกยางเพิ่มอีก ๑ ล้านไร่
 ทั่วประเทศนั้น ก็สามารถที่จะมีเครื่องการันตีได้ว่ามีกฎหมายฉบับนี้ออกมานั้น
 จะเป็นการมั่นคงของพืชเศรษฐกิจที่เป็นของเกษตรกรอีกตัวหนึ่ง แต่แรงบันดาลใจ
 ของกระผมนั้นยังมีพืชอีกหลายตัวครับที่ควรจะมีการใช้เงินเช่นร่างพระราชบัญญัติ
 การยางแห่งประเทศไทย เพราะผมเชื่อมั่นว่าพี่น้องเกษตรกรของพวกเราที่ขาดโอกาสนั้น
 เนื่องจากเราไม่มีกฎหมาย เนื่องจากเราขาดตัวแทนที่แท้จริงที่จะมาเสนอปัญหาต่อระบบ
 สภาในคราวก่อน ๆ เพราะฉะนั้นผมก็ถือว่าเป็นนิมิตหมายอันดีว่าต่อไปเราจะมีกฎหมาย
 ฉบับอื่น ๆ ของเกษตรกรเข้ามาสู่สภาแห่งนี้ เพื่อเป็นเครื่องการันตีให้กับผู้ที่เป็น
 กระดูกสันหลังของชาติ เสร็จจากยางพาราก็คงเป็นเรื่องของกฎหมายข้าว ซึ่งสมาชิก
 ผู้ทรงเกียรติได้อธิบายความไปหลายท่าน และก็เป็นความหวังของพี่น้องหลังจากที่
 ท่านนายกรัฐมนตรีได้ไปประชุม ครม. สัญจรที่จังหวัดนครสวรรค์แล้ว และก็จะมีการเสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติเรื่องของข้าวเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร นั้นแสดงว่าสภาแห่งนี้
 จะมีกฎหมายเกษตรกรที่แท้จริงเข้ามาอีก ๑ ฉบับ ยังมีเรื่องของอ้อย สิ่งที่ผม
 ตั้งข้อสังเกตที่จะฝากทางรัฐบาลไปอีก พืชเศรษฐกิจที่จะปรับเข้าโครงสร้างของ
 เอสพีวี (SPV) นั่นก็คือเรื่องของลำไย กระเทียม หอม ของทางภาคเหนือ ซึ่งสิ่งเหล่านี้
 ยืนยันได้ว่าพืชเหล่านี้ถ้ามีกฎหมายรับประกันหรือมีโอกาสเพิ่มศักยภาพด้านการตลาด
 นั้นสามารถดำเนินการไปได้ดี และจะทำให้พี่น้องประชาชนในเขตภาคเหนือตอนบน
 ของกระผมนั้นหายจนอย่างแน่นอน สิ่งที่ผมเรียกร้องซึ่งเป็นแรงบันดาลใจที่ได้อภิปราย

กฎหมายฉบับนี้เพื่อเชื่อมโยงให้เห็นว่าถ้าทราบใดก็ตามนั้นเกษตรกรยังขาดเครื่องมือที่จะใช้อำนาจรัฐเข้าไปกำกับบริหารนั้นเกษตรกรจะเสียเปรียบอยู่ร่ำไปครับ ยกตัวอย่างเช่น ลำไยของกระผม รัฐบาลนำโดย พันตำรวจโท ดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร ท่านให้เงินสนับสนุน ส่งเสริม แทรกแซงราคาเพื่อให้เกษตรกรอยู่ได้ ๒,๐๐๐ ล้านบาททุกปีครับ ตั้งแต่ขึ้นมาเป็นรัฐบาล แต่ปรากฏว่าเกษตรกรบ้านของกระผมนั้นไม่มีอำนาจทางกลไกรัฐ ไม่มีข้อกฎหมาย ไม่มีปาก ไม่มีเสียง เงินด้วยความปรารถนาดีของรัฐบาลนั้นกลับกลายเป็นสูญหายอยู่ระหว่างกลางทาง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ฉันเชื่อว่ ถ้ารัฐบาลได้พัฒนาองค์ความรู้เหล่านี้หรือองค์กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือเป็นลักษณะกองทุนที่มีเกษตรกรเข้ามามีส่วนร่วม พี่น้องเกษตรกรซึ่งมีพืชเกษตรอื่น ๆ นั้นจะไม่เสียเปรียบอย่างนี้แน่นอนทำไมผมถึงพูดเช่นนี้ได้ครับ เพราะว่าผู้บริหารกองทุนส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพมหานครครับ ไม่มีความรู้ในพื้นที่ ไม่มีความใกล้ชิดในหลายส่วนของเกษตรกร -----

เวลาตัดสินใจอะไรแล้วต้องได้ข้อมูลจากภาคสนาม ซึ่งกลไกเหล่านั้นนั้นทำให้ความล่าช้าและบางที่ข้อมูลอาจจะขาดหายไปบ้าง ก็จึงเป็นช่องว่างให้เหล่ากังฉินบางกลุ่มบางพวก เข้ามาแสวงหาสิ่งเหล่านี้ครับ ผมก็ทราบเรียนฝากท่านประธานผ่านไปยังรัฐมนตรี ท่านอดิศร เพียงเกษ ซึ่งท่านรับผิดชอบด้านการเกษตรหลายอย่างครับ ไม่ว่าจะวัวล้านตัว ซึ่งตอนนี้ก็คลอดหลักเกณฑ์ออกมาแล้วก็มีความหวังที่จะเข้าไปสู่เอสพีวี ไม่ว่าจะเรื่องของลำไย ซึ่งท่านเองก็ได้รับปากต่อสภาแห่งนี้ว่า จะพัฒนาความช่วยเหลือของรัฐบาลผ่านไปยังเกษตรกรในลักษณะของกองทุน และจะเชื่อมโยงในลักษณะของเอสพีวี ซึ่งเป็นองค์กรใหม่ที่รัฐบาลกำลังดำเนินการอยู่ เป็นความหวังครับ นั่นคือแรงบันดาลใจของกระผมที่ลุกขึ้นมาเพื่อสนับสนุนประกอบร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย แต่สิ่งหลักการ เหตุผลที่ผมตั้งข้อสังเกตเพื่อที่จะฝากไปยังกรมการวิสามัญในการพิจารณาร่างนี้ก็มียู่ ๓ - ๔ ประเด็นครับท่านประธานที่เคารพ

ประเด็นแรก ชื่อครับ ผมแปลกใจว่าทำไมใช้คำว่า ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย ทำไมไม่มีคำว่า พารา ยางนั้นมีหลายส่วนครับท่านครับ เหมือนกับหลักการและเหตุผล บางท่านก็ใช้คำว่า ยางพารา บางพรรคก็ใช้คำว่า ยางเฉย ๆ ทำไมชื่อไม่ใช้ให้เต็มไปเลยละครับว่า ร่างพระราชบัญญัติยางพาราแห่งประเทศไทย จะได้ชัดเจน อันนี้ผมก็ฝากทางกรมการลงไปพิจารณาดูว่า คำว่า ยางเฉย ๆ กับยางพารา อันไหนที่จะให้ความชัดเจนกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ นอกจากนั้นเรื่องของคณะกรรมการครับ หมวดที่ ๒ เรื่องของคณะกรรมการและผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทยนั้น ผมเห็นด้วยครับที่มีตัวแทนภาคเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา เข้ามาเป็นคณะกรรมการด้วย แต่ผมอยากจะสนับสนุนให้มีตัวแทนขององค์กรครับ คือผู้แทนสหภาพองค์กรสวนยางซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตเข้ามานั่งในคณะกรรมการ ๑ ที่ครับ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นการเสียประโยชน์ครับ ที่ให้ตัวแทนพนักงานอย่างแท้จริงเข้ามาดูครับ เพราะคณะกรรมการและผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทยนั้นมีอำนาจในการบริหาร

จัดการยางพาราในอนาคตซึ่งมีมูลค่าหลายหมื่นล้านบาทในอนาคต ถ้าเรามีตัวแทนของสหภาพแรงงาน ซึ่งเชื่อมั่นว่าเขาเหล่านั้นคือตัวแทนของพนักงาน จะได้ช่วยรัฐมนตรีในฐานะผู้กำกับอีกแรงหนึ่ง เพราะเขาเหล่านั้นเป็นเจ้าขององค์กรครับ เขาจะต้องตรวจสอบและดูข้อมูล เพราะฉะนั้นผมก็ฝากท่านกรรมการในการที่จะพิจารณาในส่วนของหมวดที่ ๒ เรื่องของคณะกรรมการและผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย ขอให้เพิ่มเติมตัวแทนของสหภาพแรงงานสวนยางเข้าไปอีก ๑ ตำแหน่ง เพื่อที่จะเข้าไปเป็นตัวแทนพนักงานและสามารถสะท้อนภัยของปัญหาอุปสรรคต่อประเด็นในอนาคต เพื่อให้คณะกรรมการของหลายส่วน ซึ่งดูแล้วจะมีแต่ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนักวิชาการและข้าราชการเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่องค์กรพนักงานนั้น ถ้าได้ผู้แทนสหภาพแรงงานเข้าไปแล้วนั้น ผมยืนยันว่าจะเป็นประโยชน์มากกว่าการเสียประโยชน์

ประเด็นที่ ๓ ครบถ้วนประธานครับ เรื่องบทกำหนดโทษ ผมก็แปลกใจครับ ว่าในอดีตนั้นเราเคยได้ยินเสมอว่ามีการโกงเรื่องของยางพารา มีแม้กระทั่งการเผาโกดังยางพารา และพัฒนามาจนกระทั่งเอายางตาสอยมาให้กับพี่น้องประชาชน แต่ผมอ่านบทกำหนดโทษ ไม่มีครับ ไม่มีความชัดเจนในเรื่องเหล่านี้ ไม่ทราบว่าทั้ง ๒ ร่างนั้น ลืมไปได้อย่างไร เพราะทุกคนเวลาอภิปรายจะตั้งข้อสังเกตเรื่องของความไม่ชอบมาพากลในอดีต พอเวลาयरาคาตกก็มีข่าวไฟไหม้โกดังยาง แล้วมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวน แล้วก็เงียบไป พัฒนามาจนกระทั่งกล้ายางไม่พอ -----

ก็บอกว่ามีบางตาซอยไปหลอกขายให้กับเกษตรกร ก็ไม่มีใครเขียนเข้าไปในบทกำหนดโทษในหมวดที่ ๗ นั่นก็หมายความว่าเราอาจจะหลงลืมหรือว่ามีกฎหมายฉบับอื่นไว้มัดคนเผาโกดังยาง มัดคนเอาบางตาซอยไปขายให้กับประชาชนหรืออย่างไร ผมกลับมาเรียกร้องให้คณะกรรมการวิสามัญลงพิจารณาเพิ่มไปอีกสักมาตรา เอาให้ชัดครึบในบทลงโทษ ถึงขั้นประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตและหรือจำคุกแล้วแต่กระทรวงความผิดก็แล้วแต่คณะกรรมการจะพิจารณา นี่เป็นข้อเสนอแนะครับ ด้วยความห่วงใย เพราะว่าเรากำลังขากันตลอดตั้ง ๑๐๐ กว่าปีมา ณ ถึงปัจจุบันนี้ บอกว่าวงการยางพารามีเจ้าพ่อ เจ้าแม่ มีบริษัทอย่างโน้น บริษัทอย่างนี้ แต่พอเวลาเรามีโอกาสร่างกฎหมายกลับไม่มีบทลงโทษให้ชัดเจน สิ่งเหล่านี้ผมฝากกรรมการด้วยความจริงใจครับ

ท้ายที่สุดนี้ท่านประธานที่เคารพผมมีความภูมิใจในการที่ได้ลุกขึ้นมาอภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้และผมมีความเชื่อมั่นว่าถ้ารัฐบาลได้ช่วยพิจารณาพืชอื่น ๆ เข้ามาในลักษณะเช่นนี้ เราจะเห็นวิถีชีวิตของพี่น้องเกษตรกรของพวกเรา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนของประเทศที่เลือกเราเข้ามาสู่สภาแห่งนี้แน่ จะได้พบกับแสงสว่างของวิชาชีพตัวเอง กรรมกรวันนี้ตกงานครับ มีประกันการว่างงาน มีเงินเดือน ๖๐ เปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งหางานได้ เวลาเสียชีวิตมีกองทุนในการค่าทำศพ เวลาถูกอุแว้มาทำนรัฐมนตรีสมศักดิ์ท่านก็เพิ่มให้ คลอดบุตรเบิกได้ไม่อั้น หินปูนซึ่งเกาะคราบโคลของกรรมกรวันนี้ชูดได้โดยไม่จำกัดราคาแล้ว เพราะฉะนั้นสวัสดิการสังคมอาชีพอื่นเรียบร้อยครับ ข้าราชการก็เบิกได้และในอนาคตอาชีพนักการเมืองก็จะมีสวัสดิการที่ดีขึ้นมาตลอด ผมก็อยากให้เห็นอาชีพเกษตรกร มีวิถีชีวิตที่ดีโดยรัฐบาลเข้าเอื้อมือ โดยใช้กลไกของข้อกฎหมาย และใช้สภาแห่งนี้เป็นเครื่องมือในการออกกฎหมายให้กับพี่น้องเกษตรกร ผมขอขอบคุณครับและผมยินดีที่จะรับร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยฉบับนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คุณสงกรานต์ครับ

นายสงกรานต์ คำพิสัย (หนองคาย) : กราบเรียนท่านประธานสภา
 ที่เคารพ กระผม นายสงกรานต์ คำพิสัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดหนองคาย
 เขต ๕ พรรคไทยรักไทย ในฐานะที่เป็นผู้แทนของพี่น้องเกษตรกรที่เป็นจังหวัดในภาค
 ตะวันออกเฉียงเหนือที่ปลูกยางพารามากที่สุดจังหวัดหนึ่งและขณะเดียวกันก็เป็นจังหวัด
 ที่ได้ผลิตยางพารา ยางแผ่นตากแห้งยาวที่สุดในโลก อันนี้ตามมาตรฐานของ
 ๗๗๗ อติศร เพียงเกษ นะครับซึ่งท่านได้รับรองไปแล้วเมื่อเดือนกันยายนที่ผ่านมา
 ท่านประธานที่เคารพครับ พี่น้องชาวจังหวัดหนองคายได้ฝากกระผมมาให้กราบเรียน
 กราบขอบพระคุณ ๗๗๗ นายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ที่ได้ส่งเสริมหรือจัดการในเรื่อง
 ของการทำให้ราคาขายพาราสูงขึ้น เมื่อสมัยก่อนนั้นจังหวัดหนองคายได้มีการปลูก
 ยางพารา แต่ว่ามีข้อจำกัดครับว่าจะต้องปลูกได้ไม่เกิน ๑๒ ล้านไร่ ทำให้พวกเราบางคน
 ได้ปลูกตามโครงการทดลอง แต่บางคนก็ต้องแอบปลูกเพราะเห็นว่ามันน่าจะเป็นพืช
 เศรษฐกิจที่ดี ทั้งนี้ส่วนหนึ่งได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง จากไปเป็นลูกจ้างของพี่น้อง
 ชาวภาคใต้ ได้นำความรู้ นำประสบการณ์มาดำเนินการในจังหวัดหนองคาย
 แต่พอปลูกแล้วครับ เมื่อนำไปขาย-----

เขาก็บอกว่าจะต้องเป็นยางที่ปลูกในโครงการ หรือปลูกตามที่เขามีการลงทะเบียนไว้ ถึงขนาดว่าก่อนที่จะนำไปขายได้ จะต้องมีความหมายเลขของยางแผ่นตากแห้ง เมื่อมีความหมายเลขแล้ว ก่อนที่จะไปขายในราคาแทรกแซง ต้องไปเข้าคิวครับ ท่านประธานครับ เข้าคิวตั้งแต่ตอนตี ๓ ตี ๔ กว่าจะมีการตรวจสอบยางตั้งแต่ ๓ โมงจนถึงเย็น กว่าจะได้รับเงินอีก ๓ ทุ่ม ๔ ทุ่ม นั่นคือแทรกแซงยาง ที่เราไปแทรกแซงเมื่อราคามัน ๑๘ บาท กับ ๒๑ บาท พอมาถึงวันนี้เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ เป็นต้นมา พี่น้องชาวสวนยางจังหวัดหนองคาย โดยเฉพาะในพื้นที่อำเภอบึงกาฬ อำเภอศรีวิไล อำเภอบุงคล้า อำเภอเซกา อำเภอพรเจริญ อำเภอโซ่พิสัย อำเภอปากคาดนี่นะครับ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ปลูกยางพารา มีปริมาณน้ำฝนที่มากพอสมควร น่าจะเป็นส่วนหนึ่งมาจากการปลูกยางพาราที่มีปริมาณมาก ทำให้มีปริมาณน้ำฝนมากขึ้นนั้น เขาฝากขอบคุณ ฯพณฯ พันตำรวจโท ดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร หลายท่านได้อภิปรายในลักษณะที่ว่าเป็นห่วงเป็นใยพี่น้องชาวภาคอีสานที่อาจจะไปซื้อต้นยางตาซอย หรือมีคนผลิตยางตาซอยมาจำหน่ายให้ท่านผู้มีเกียรติ ท่านประธานที่เคารพครับ จังหวัดหนองคายและก็ภาคอีสานมีศูนย์วิจัยยางพารา มีสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางที่ตั้งมานานแล้ว ที่ได้ให้ความรู้กับพี่น้องประชาชนคนภาคอีสาน ขณะเดียวกันเขาก็เคยมีประสบการณ์ในการไปรับจ้าง หรือไปทำการเกษตรอยู่ในภาคใต้ ภาคตะวันออกได้นำความรู้นั้นมาใช้ ท่านไม่ต้องตกใจมากนักนะครับ เพียงแค่จะเริ่มดำเนินการปลูกยางพารา ก็ทำให้พี่น้องเกษตรกรมีรายได้แล้วครับ เพราะอะไรครับ ก่อนจะเริ่มปลูกจะต้องมีการเตรียมดิน คนที่มีรถไถก็ได้รับจ้างเมื่อเตรียมดินเสร็จแล้ว คนที่เตรียมต้นกล้า ไม่ต้องตกใจหรือกลัวว่าจะไม่มีต้นกล้าในจังหวัดหนองคายมีแปลงยางพันธุ์ดี มีการชำถุง ถ้าจะบอกว่าคนอีสานไม่มีความรู้ พี่น้องครับ หน่วยงานราชการต่าง ๆ ที่ดำเนินการมา รวมทั้งพี่น้องชาวภาคใต้ได้ขึ้นไปทำธุรกิจในเรื่องของต้นกล้ายางพาราอย่างมากมาย สามารถที่จะตรวจสอบ แล้วก็ก็มีกรมวิชาการเกษตรเป็นผู้ที่รับรองคุณภาพในการที่เพาะชำต้นกล้ายาง

เมื่อจะลงดำเนินการปลูกยางพารา ก็ทำให้พี่น้องเกษตรกรที่รับจ้างปลูกยางนั้น
 ก็มีรายได้แล้ว รับจ้างปลูกยางเสร็จ ก็รับจ้างในการที่จะบำรุงรักษาแปลงยางพารา รับจ้าง
 บำรุงรักษาแล้ว จนถึงต่อไปก็เรื่องของการทำงานที่จะนำผลผลิตจากสวนยางพารานั้นมาใช้
 ต้นก็ขายได้ใช้ไหมครับ ขณะที่ต้นยังขายไม่ได้นั้น ใบเขาก็ไปอบรมในการที่จะผลิตดอกไม้
 จากใบยาง เมล็ดก็นำไปขายได้ โดยคาดว่าเมื่อผลผลิตไปถึงระยะหนึ่งตัดต้นขาย ผมยัง
 ได้ทราบว่าซื้อเมล็ดที่ได้จากการแปรรูปไม้ยางพารายังสามารถนำไปเพาะเห็ดได้นะครับ
 แล้วก็มีการมารับซื้อ ดังนั้นจึงไม่ต้องตกอกตกใจว่า ถ้าหากว่าเกิดมีปัญหาเกี่ยวกับ
 เรื่องนี้แล้วพี่น้องชาวภาคอีสาน หรือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือนั้น
 จะเกิดปัญหา เพราะเราสามารถที่จะได้มีรายได้ตั้งแต่เริ่มการเพาะปลูกอยู่แล้วนะครับ
 ท่านประธานที่เคารพครับ จากการที่รัฐบาลได้กำหนดโครงการในการปลูกยางพารา
 ๑ ล้านไร่ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๗ ล้านไร่ ปลูกในภาคเหนืออีก ๓ ล้านไร่ พี่น้อง
 ชาวจังหวัดหนองคายมาลงทะเบียนในการปลูกจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ ไร่ครับ ถ้าเขาไม่มี
 ความรู้ ไม่มีความมั่นใจ ผมคิดว่าเขาคงไม่มาร่วมโครงการ เหมือนกับบางโครงการ หรือรัฐ
 ได้มีการประชาสัมพันธ์แล้ว ไม่มีการร่วมดำเนินการ หรือเข้าร่วมโครงการมากนัก แต่คน
 จังหวัดหนองคายนั้นได้มาสมัครและลงทะเบียนในการขอปลูกยางพารา ตามโครงการ
 ปลูกยางล้านไร่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือนี้ เพียงแค่จังหวัดเดียว ๔๐๐,๐๐๐ กว่าไร่
 ครับ -----

จึงเป็นสิ่งประกันได้ว่าเขามีความรู้มีความมั่นใจที่จะดำเนินการปลูกได้ จากสภาพการในช่วงของรัฐบาล ฯพณฯ ทักษิณ ชินวัตร นั้น ทำให้ราคายางพาราสูงขึ้นตามลำดับ ณ วันนั้นะครับ ราคายางพารายางแผ่นนี้ ๖๐ กว่าบาท สมัยก่อนพี่น้องเกษตรกรชาวจังหวัดหนองคายจะขายผลผลิตได้ ก็ขายผลผลิตได้เฉพาะยางพาราแผ่นตากแห้ง แต่ทุกวันนี้จากการส่งเสริมของรัฐบาล ทำให้พี่น้องประชาชนสามารถที่จะเลือกขายผลผลิตของตัวเองได้ ขายน้ำยางสด ขยายางแผ่นตากแห้ง ขายเศษยางหรือขี้ยาง ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าเป็นการบริหารจัดการของรัฐบาลและของภาครัฐที่ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการแข่งขัน ให้มีพ่อค้าเข้าไปรับซื้อในพื้นที่ได้ ในเรื่องของพี่น้องที่จะมีปัญหาในเรื่องของพันธุ์ยางนั้น ผมขอกราบเรียนว่าเรามีหน่วยงานโดยเฉพาะศูนย์วิจัยยางอยู่แล้ว และก็ผู้ให้ความรู้คือสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ผมจึงเห็นด้วยในเรื่องของการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามา แต่ขออนุญาตที่จะตั้งข้อสังเกตไว้ดังนี้ครับ

ในเรื่องแรกจากเหตุผลของการเสนอร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ได้อ้างว่าต้องการที่จะให้มีองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลบริหารจัดการเกี่ยวกับยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจรมีเอกภาพ ผมยังข้องใจอยู่ว่าเรายังมีพระราชบัญญัติฉบับหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องก็คือพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งให้อำนาจของคณะกรรมการควบคุมยาง และก็มีหน่วยงานที่เป็นหน่วยงานตัวจักรในการดำเนินการก็คือกรมวิชาการเกษตรอยู่ในนี้ พระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๔๒ นี้ พูดถึงเรื่องว่าให้อำนาจของคณะกรรมการและกรมวิชาการดำเนินการ ในเรื่องของการที่จะผลิตยาง การค้ายาง การนำยางเข้า การส่งยางออก และยังมีอำนาจในการที่จะประกาศด้วยว่าอย่างไรถึงเป็นต้นยางพันธุ์ดี มีอำนาจในการประกาศเขตทำสวนยาง ในการประกาศว่าเนื้อที่สวนยาง จำนวนต้นยางพันธุ์ยางที่จะต้องปลูกในสวนยาง ประกาศเขตห้ามปลูกยาง ประกาศวิธีทำสวนยางในบางท้องที่ ประกาศเขตควบคุมการขนย้ายยาง ถ้าเป็นอย่างนี้นะครับ ผมคิดว่ามันคงจะไม่มีเอกภาพเท่าไร เพราะว่าบางส่วนก็ยังอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการอีกชุดหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าคณะกรรมการควบคุมยางพารา ซึ่งเกี่ยวข้องทั้งเรื่องการผลิต การค้า การขาย การส่งออก

จึงขออนุญาตตั้งข้อสังเกตไว้ว่าในเรื่องประเด็นของเรื่องความมีเอกภาพไม่มั่นใจ และประเด็นหนึ่งที่เกิดขึ้นมาจากการที่รัฐบาลได้ดำเนินการให้ปลุกยาง ๑ ล้านไร่ การรับสมัครข้าราชการสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นะครับ ได้มีการรวมพลังกันดีมาก เฉพาะจังหวัดหนองคายนะครับ ได้เดินทางออกไป ตั้งจุดรับสมัครอยู่อำเภอต่าง ๆ โดยมีหน่วยงานทุกหน่วยงาน ทั้ง สกย. ทั้งกรมวิชาการ เกษตรและสหกรณ์ เกษตรตำบล เกษตรอำเภอ เรียกว่าหน่วยงานในสังกัดกระทรวง เกษตรและสหกรณ์ไปร่วมกัน แต่พอถึงเวลาจัดการอบรม ผมก็ได้เห็นว่าเฉพาะ ๒ – ๓ จังหวัด คือ จังหวัดน่าน จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดหนองคาย มอบให้ ธรรมดาแล้วเขา จะมอบให้สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเป็นผู้จัดอบรมปฐมนิเทศสำหรับ พื้นที่เกษตรกรปลุกยางพารา แต่เฉพาะจังหวัดน่าน จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดหนองคาย มอบให้สถาบันวิจัยยางจัดฝึกอบรม พอไปจัดฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ก็มีน้อย ผมก็ไปสังเกต ดูว่าเขาสนิทหรือว่าเขาฝึกปฏิบัติปฐมนิเทศอย่างไร ฉายวิดีโอ (Video) ให้ดูครับ ฉายวิดีโอให้ดูวิธีการปลุกยางพารา ซึ่งความจริงแล้วน่าจะเป็นหน่วยงานที่อยู่ใกล้ ประชาชนมากที่สุดก็คือกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ผมยังคิดว่ามันน่าจะเป็น ปัญหาจากตรงนี้ส่วนหนึ่งที่จังหวัดหนองคายพอจัดปฐมนิเทศแล้วพื้นที่เกษตรกร ไปขาดหลุมปลุกยางได้เลย โดยไม่ทราบว่ามีเมื่อไรจะได้ยาง จึงเป็นเหตุหนึ่งว่าได้ยากกว่าปกติ -----

ข้อสังเกตข้อที่ ๒ ก็คือว่าในมาตรา ๑๗ ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดคุณสมบัติของประธาน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ผมเห็นว่ามีคุณสมบัติอยู่เพียงแค่ ๒ ข้อครับ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีคุณสมบัติ ๑. มีสัญชาติไทย ๒. มีอายุไม่เกิน ๖๕ ปีบริบูรณ์ คุณสมบัติมันน้อยเหลือเกินครับ ซึ่งเมื่อไปเปรียบเทียบดูแล้วว่าการอีกอันยิ่งใหญ่ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๓ ซึ่งจะต้องกำหนดนโยบาย กำหนดแผน กำหนดการดำเนินการ รวมไปถึงเรื่องการทำธุรกิจ การขยายพารา รู้สึกมันน้อยเหลือเกิน ผมจึงคิดว่าน่าจะมีการปรับปรุงในเรื่องนี้ครับ

ข้อสังเกตข้อที่ ๓ ก็คือว่าบทบาทที่กำหนดขึ้นไว้ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้บอกว่าให้มีบทบาทในเรื่องของการวิจัยที่ผ่านมานะครับ เฉพาะวิจัยในเรื่องของพันธุ์ยางก็มีอยู่ไม่กี่พันธุ์ ไปปลูกในภาคเหนือก็ใช้พันธุ์เดียวกัน ไปปลูกในภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็พันธุ์เดียวกัน ไปปลูกในภาคใต้อาจจะหลายพันธุ์หน่อย ตามที่ศึกษา ตามที่ตรวจสอบดูแล้วแสดงว่ามีการวิจัย แต่ว่าพันธุ์ใหม่ ๆ ไม่ค่อยเกิดขึ้น เมื่อมาสังกัดในการยางแห่งประเทศไทยแล้วน่าจะให้มีการสนับสนุน ส่งเสริม เพื่อที่จะให้มีการวิจัย วิจัยทั้งพันธุ์ แล้วก็วิจัยในการนำผลผลิตจากยางนั้นไปแปรรูปในลักษณะต่าง ๆ เพราะที่ผ่านมาเมื่อเกษตรกรผลิตยางพาราได้แล้วก็นำไปขาย อาจจะขายต่างประเทศ แต่ว่าเป็นขายผลผลิตในเบื้องต้น เมื่อต่างประเทศรับไปแล้วเขาก็เอาไปทำผลิตภัณฑ์ ส่งกลับมาขายในประเทศไทย เราซื้อในราคาแพงขึ้น

อันสุดท้ายครับท่านประธานครับ ในเรื่องของสวัสดิการของเจ้าหน้าที่ที่โอนรวมกันมา เพราะเรามีทั้ง สกย. มีทั้งองค์การสวนยาง สกย. นั้นเป็นคล้าย ๆ กับหน่วยงานของรัฐที่ดำเนินการไม่ได้หวังผลกำไร แต่มุ่งที่จะบริการให้กับพี่น้องประชาชน พี่น้องเกษตรกร แต่องค์การสวนยางนั้นเขาดำเนินการเพื่อที่จะมุ่งในทางผลกำไร เมื่อทั้ง ๒ หน่วยงานนี้มาอยู่รวมกันแล้ว ถ้าเกิดว่าต่างฝ่ายต่างก็มุ่งที่จะหวังกำไร แล้วก็ทำธุรกิจเป็นส่วนใหญ่นั้น ผมไม่มั่นใจที่พี่น้องเกษตรกรชาวสวนยางจะได้รับบริการได้อย่างดีขึ้น

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมได้ฟังการอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจากทางภาคใต้ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ อดีตท่านรัฐมนตรีที่ดูแลในเรื่องยาง พี่น้องสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายจังหวัด หลายภาค ได้แสดงความเห็นห่วงเป็นใย ส่วนใหญ่แล้วก็เพิ่งไปถึงที่ภาคอีสาน กลัวว่าพวกเราจะได้อย่างพันธุ์ที่ไม่ดีไปปลูก เมื่อปลูกแล้วมันจะไม่ได้ผลผลิตที่ดี ผมเองต้องขอกราบขอบพระคุณท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน แล้วก็ได้ตระหนัก ได้บันทึกไว้ว่าเราจะต้องนำสิ่งนี้ไปร่วมมือกับรัฐบาลเพื่อที่จะทำให้ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่จะทำรายได้ให้กับพี่น้องประชาชน โดยเฉพาะพี่น้องประชาชนในจังหวัดหนองคาย ผมเองได้ตั้งปณิธานไว้ว่าจะต้องร่วมมือกับหน่วยงาน แล้วก็ตั้งสัจจะว่าจะเคียงข้าง เอื้ออาทรให้กับพี่น้องเกษตรกรชาวสวนยาง และยินดีที่จะรับหลักการในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอบพระคุณมากครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เดี่ยวผมอ่านรายชื่อต่อไปนะครับ ถัดไปเป็นคุณวัฒนา ช่างไฟเราะ คุณสมบุญ อุตัยเวียนกุล คุณบัวสอน ประชามอญ คุณทวี สุระบาล คุณอรรถสิทธิ์ (คันคาย) ทรัพย์สิทธิ์ เขียวคุณวัฒนาครับ

นายวัฒนา ช่างไฟเราะ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานครับ ผม นายวัฒนา ช่างไฟเราะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร เขตพระโขนง เขตวัฒนา พรรคไทยรักไทย ก่อนอื่นต้องขออนุญาตท่านประธานนะครับที่จะอภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย แล้วก็ข้อสังเกตบางประการผ่านท่านประธานด้วยเหตุผลที่จะได้กราบเรียนดังต่อไปนี้ครับท่านประธาน

ส่วนที่ ๑ ผมเองต้องขอขอบคุณรัฐบาลชุดนี้ได้เคยมาประกาศแล้วก็บอกไว้ นะครับว่า จากนี้ไปกฎหมายที่จะเข้าสู่สภานั้นควรจะเป็นกฎหมายในเชิงส่งเสริมในเชิงที่จะพยายามพัฒนาคุณภาพชีวิตของพี่น้องประชาชนให้ดียิ่งขึ้นต่อไปนะครับ -----

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายฉบับนี้นั้นหลักการกว้างมากท่านประธานครับ กว้างก็คือว่าให้มีกฎหมายว่าด้วยการยางแห่งประเทศไทย ผมเชื่อว่าเพื่อนสมาชิกที่อภิปรายไปตั้งข้อสังเกตในทุกส่วนนะครับ น่าจะเป็นประโยชน์ในการที่จะเข้าไปดูแลกฎหมายฉบับนี้ให้ดีที่สุด ให้พี่น้องชาวเกษตรกร ให้พี่น้องที่ประกอบธุรกิจด้านการยางได้มีวิถีชีวิตที่ดีขึ้นอย่างเป็นระบบและยั่งยืน ท่านประธานครับ เนื่องจากว่าหลักการและเหตุผลที่ทางรัฐบาลชุดนี้นำเสนอมานั้น เป็นหลักการที่แต่ละข้อนั้นสร้างความเชื่อมั่นและมีทิศทางในการที่จะมองว่าประเทศเรานั้นควรจะผูกโยงกับบ้านเมืองอื่นเขาอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราได้เห็นการทำงาน ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ฯพณฯ คุณหญิงสุดารัตน์ เกตุราพันธ์ แล้วก็ ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ท่านอดิศร เพียงเกษ ทั้ง ๒ ท่านนั้นได้พยายามทำหน้าที่แล้วก็พยายามที่จะร่างกฎหมายฉบับนี้ออกมาให้ทันในขณะที่เปิดสมัยประชุมได้ ภายใน ๑ ปี ท่านประธานครับ เสร็จแล้วพอมาดูในร่างข้างใน หลายส่วนที่ผมมองดูแล้วนั้นค่อนข้างที่จะมั่นใจ เรื่องแรกก็คือการที่จะมีองค์การเรื่องการยางแห่งประเทศไทยขึ้นมาเพื่อจัดการยางอย่างเป็นระบบ วัตถุประสงค์ในมาตรา ๘ นะครับท่านประธาน ที่เน้นการเป็นศูนย์กลางการอุตสาหกรรมผลิตยางพารา เน้นที่จะให้มีการช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ประกอบการยาง เมื่อมีวัตถุประสงค์ งบประมาณต่าง ๆ ก็ดี กองทุนต่าง ๆ ที่จะตั้งขึ้นมาตามกฎหมายฉบับนี้ก็สามารที่จะนำไปช่วยเหลือคนกลุ่มต่าง ๆ ได้เลย ซึ่งถ้าไม่มีกฎหมายฉบับนี้มันก็จะไม่สามารถเองงบประมาณแผ่นดินหรือบุคลากรเข้าไปดูแลคนเหล่านี้ได้ในเชิงบริหารจัดการ สำหรับอำนาจตามมาตรา ๙ ครับ ที่ผมต้องขอชื่นชมเลยนะครับท่านประธาน ก็คือเห็นด้วยกับการที่จะต้องมีการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยางพารา เราได้ยินได้ฟังมาตลอดครับท่านประธานว่า เรามีแต่ผลิต ๆ นะครับ แล้วก็ให้เอกชนบางส่วนได้มีการพยายาม บางครั้งเอกชนที่ทำหน้าที่ตรงนี้นั้นไม่สามารถมีทิศทางหรือวิสัยทัศน์ที่ดีก็ผลิตยาง แล้วเอายางมาใช้เพียงระดับหนึ่ง ไม่ได้มีการวิจัยไม่มีการที่จะพัฒนายางนั้นให้มีมูลค่าเพิ่มให้มากขึ้น แต่พอมตรา ๙ (๒) ให้สามารถให้การยางแห่งประเทศไทยมาทำธุรกิจได้ด้วย เพราะอันนี้เป็นเรื่องส่วนรวมครับท่านประธาน ผมเห็นด้วยไม่ได้ขัดรัฐธรรมนูญอะไรเลย เป็นเรื่องของการที่รัฐจะต้อง

มาดูแลประโยชน์ส่วนรวมทั้งประเทศ เมื่อก่อนผมเดินทางท่านประธานครับ ไปได้ก็อีกจำ
พี่น้องชาวใต้ ไปทางอีสานก็ค่อนข้างหดหู ไปทางตะวันออก ไปทางจังหวัดชลบุรี เราก็เห็น
พี่น้องปลูกแต่อ้อย ปลูกแต่มันสำปะหลัง มันมีแต่ทำลายดินและมีความแห้งแล้ง
แต่ท่านทราบไหมครับท่านประธาน ตอนนีเราไปจังหวัดชลบุรี เราจะเห็นยางขึ้น
ทรัพยากรธรรมชาติ ความอบอุ่น ความชุ่มชื้นของแผ่นดินดีขึ้น ฉะนั้นถ้ากฎหมายฉบับนี้
ออกมานั้น แล้วพี่น้องและเพื่อนสมาชิกที่อยู่ทุกภาค ท่านสรรเสริญท่านบอกว่า กฎหมาย
ฉบับนี้จะเป็นการทำให้ยางเป็นทรัพยากรที่มีค่าที่สุด จะเป็นทรัพยากรที่สามารถที่จะแลกเปลี่ยน
เป็นทรัพยากรที่เราไม่จำเป็นจะต้องเอาเงิน เวลาเราไปแลกเปลี่ยนอะไรต่าง ๆ
จากชาวต่างชาตินี้ต้องขนเงินไปแลกกับเขา บัดนี้ทรัพยากรเหล่านี้เราจะเป็นอีกหนึ่ง
สกุลเงินที่ท่านนายกรัฐมนตรีพยายามบอกนะครับ แล้วก็มีประเทศต่าง ๆ ให้การตอบรับ
แล้วนะครับว่าเขาพร้อม ๕ ปี ๑๐ ปี เมื่อทิศทางเป็นอย่างนี้ก็มั่นใจว่าเพื่อนสมาชิก
ที่จะเป็นกรรมการวิสามัญนั้นกรุณาช่วยดูนะครับว่า ร่าง พ.ร.บ. การยาง
แห่งประเทศไทยนี้ น่าจะเป็นอันสงส์ที่ดีที่สุดนะครับท่านประธาน

ท่านประธานครับ ในส่วนที่จะต้องเข้าร่วมกับนิติบุคคลอื่น ๆ แล้วก็จัดตั้ง
บริษัทจำกัดได้ ตรงนี้ในมาตรา ๑๐ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่จะต้องไปกำหนดนั้น ผมก็ฝาก
เพื่อนสมาชิกที่จะไปในส่วนนี้ -----

พยายามครับ ให้เห็นประโยชน์ของประเทศชาติเป็นหลักด้วย ถ้าเพื่อนักธุรกิจเขาสามารถ ลืมตาอ้าปากแล้วผลประโยชน์โดยรวมมันได้ เราก็ควรสนับสนุนครับ มาตรา ๑๖ ที่ผมจะ ขออนุญาตฝากข้อสังเกตไว้ก็คือในเรื่องของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ มันมีจำนวนน้อยมาก ต้องฝากผ่านไปถึงรัฐมนตรีและกรรมาธิการวิสามัญด้วยนะครับ เพราะผมมองภาพรวม ของกฎหมายฉบับนี้นั้นเป็นกฎหมายที่กว้างมาก เป็นภาพที่พยายามจะสร้างนักวิชาชีพนี้ พี่น้องเกษตรกรที่ปลูกยางได้อานิสงส์ระยะยาว เพราะไม่ใช่พืชล้มลุก เป็นพืชที่ต้อง ใช้เวลา เพราะฉะนั้นกลไกตรงนี้ คณะกรรมการตรงนี้นั้นจำเป็นที่จะต้องได้ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีจำนวนมาก แล้วต้องเน้นภาคเอกชนเป็นหลักด้วยนะครับ เพราะผมอ่านดู องค์ประกอบแล้วก็ต้องฝากข้อสังเกตตรงนี้ด้วยนะครับว่าน้อยเกินไป มี ๘ คนเอง ๕ คน ส่วนหนึ่ง ๓ คนอีกส่วนหนึ่ง

ท่านประธานครับ ในเรื่องคุณสมบัติของผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย ผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย ในมาตรา ๒๘ เราคาดว่าผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย จะต้องมีอำนาจมากพอสมควรในการกำหนดกฎเกณฑ์รวมทั้งอำนาจในการแต่งตั้ง โยกย้าย ปลด ลดอะไรก็ตามที่ แสดงว่ามีผลในแง่ให้คุณและโทษแก่องค์กรนี้ได้ และเป็นปัจจัยหลักด้วย แต่คุณสมบัติที่กำหนดว่าไม่เกิน ๖๐ ปี รวมทั้งที่ผมตั้งข้อสังเกต ก็คือแล้วเริ่มตั้งแต่อายุเท่าไร อันนี้ไม่มีบอกไว้ครับ ผมเคยอ่านกฎหมายก็ต้องอายุ ตั้งแต่กี่ปี ๆ ขึ้นไปจำกัด บางทีน้อยด้วยที่จะจำกัด ถ้าเขามีความรู้ความสามารถจริง ๆ มันเป็นเรื่องที่น่าจะจ้ำจี้จ้ำไชว่าจ้ำจี้คนกลุ่มหนึ่งน่าจะมีปัญญาพอที่จะไปดูคนกลุ่ม เหล่านี้ แต่ถึงเวลาแล้วแม้เขามีความสามารถเกิน ๖๐ ปี แต่เราไม่เอาเขาหรือ เมื่อเขา สะสมประสบการณ์ผมว่าน่าจะไปปล่อยวางตรงนี้ไป ในขณะที่เดียวกันก็ต้องตั้งกรอบไว้ ระดับต่ำด้วยว่าอายุตั้งแต่กี่ปีขึ้นไป ตรงนี้ไม่ได้มีกำหนดไว้

ท่านประธานครับ อีกส่วนหนึ่งก็คือในมาตรา ๔๔ อันนี้ต้องชื่นชมครับว่า ท่านได้มีการจัดสรรการใช้เงินของกองทุนเป็นสัดส่วนร้อยละ ๕ เพื่อการศึกษาและวิจัย ร้อยละ ๓ นั้นเพื่อส่งเสริมและช่วยเหลือ ร้อยละ ๑๒ เพื่อบริหารจัดการ ตรงนี้ละครับ ที่ผมเชื่อมั่นว่าร่างกฎหมายฉบับนี้นั้นถ้าผ่านสภาไปแล้ว และเพื่อนสมาชิก

ที่เป็นกรรมาธิการวิสามัญ จะได้วิเคราะห์แล้วก็หาสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ แล้วก็มาตกแต่งให้มันดีเข้าเพื่อเสริมหลักการตรงนี้ก็จะเป็นประโยชน์ ผมขออนุญาตท่านประธานที่จะอภิปรายเพื่อสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยฉบับนี้ครับ ขอบขอบคุณท่านประธานครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายโกศล พลกุล ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้นายสุชาติ ตันเจริญ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมบรูณ์ครับ

นายสมบรูณ์ อุทัยเวียนกุล (ตรัง) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายสมบรูณ์ อุทัยเวียนกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. โดยท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ท่านอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้พิจารณาให้เสนอตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๘ ที่ผ่านมา เป็นการดีที่ทางรัฐบาลเห็นว่าขณะนี้ยางมีราคาดีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาเช่นเดียวกัน ในวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๘ ทำให้ร่างฉบับนี้ได้รับการพิจารณาในวันนี้ ท่านประธานครับ ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรังมีคำขวัญประจำเมืองว่า เมืองพระยารัษฎา ชาวประชาใจกว้าง หมูย่างรสเลิศ แหล่งกำเนิดยางพารา วันนี้ในฐานะที่เป็นลูกหลานของพระยารัษฎานุประดิษฐ์ผู้นำยางพาราเข้ามาปลูกในประเทศไทยเป็นคนแรก ชาวจังหวัดตรังภาคภูมิใจที่ท่านมีส่วนช่วยให้พี่น้องชาวบ้านได้มีรายได้เพิ่มขึ้น ในการประกอบอาชีพทำให้ลูกหลานมีโอกาสได้เรียนที่สูงขึ้นจากผลงานของท่าน ๑๐๖ ปีแล้วครับที่ท่านนำยางมาปลูก ขณะนี้มีอนุสาวรีย์ของท่านอยู่ที่เมืองตรัง -----

ท่านครับ ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจนะครับ ไม่คิดว่าวันนี้กลายมาเป็นพืชการเมืองกันนะครับ ผมจะมาพูดในฐานะที่เป็นคนเมืองตรังนะครับ แล้วก็มีความรู้เรื่องยางพอสมควร เนื่องจากเกิดได้ต้นยางนะครับ แต่มีบางท่านได้นำข้อมูลมาเสนอในสภาแห่งนี้ บางครั้งไม่รู้จริง ไม่ครบทุกด้าน ท่านทราบไหมครับว่า ยางวันนี้ที่ท่านภาคภูมิใจกันว่าราคาดีขนาดนี้ อาจจะมีปัญหาในอนาคตข้างหน้า เหมือนบางนโยบายที่ท่านบอกว่า ไม่ใช่อะไรหรอกเรากำลังรบกับโจรกระจอก แต่วันนี้เป็นอย่างไรรู้ครับ เราต้องส่งกองทัพไป ยางพาราก็เหมือนกันครับ ที่เรามาพูดวันนี้เราเป็นห่วงครับ สิ่งที่มีมันเกิดมันเกิดกับพี่น้องประชาชน ๑ ล้านครอบครัวนะครับ ที่เป็นเจ้าของสวนยางพาราโดยส่วนใหญ่ นะครับ เป็นเกษตรกรรายย่อยทั้งสิ้น เหมือนที่คุณชินวรณ์ได้พูดนะครับ ท่านอย่ามองว่าเจ้าของสวนยางพารา เจ้าของสวนเป็น ๑,๐๐๐ ไร่ ๒,๐๐๐ ไร่ เหมือนของบางท่าน แต่เกษตรกรส่วนใหญ่ของประเทศเรานะครับ เป็นเกษตรกรรายย่อยทั้งสิ้น ผมขออนุญาตท่านประธานพูดถึงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ๓ ด้านด้วยกัน

เรื่องแรกก็คือการปลูกยางพาราครับ ในประเทศไทยมีระบบการปลูกอยู่ ๒ ลักษณะนะครับ ก็คือ ๑. การปลูกแทนต้นยาง หรือพืชพันธุ์เดิม นะครับ โดยอาศัยกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางปี ๒๕๑๑ ได้รับงบประมาณ ๒,๐๐๐ ล้านบาท เข้าไปปลูกทดแทนนะครับ หรือปลูกใหม่ กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางจะมีเจ้าหน้าที่ไปดูแล ไม่ว่าจะเป็นการเตรียมที่ การเตรียมดิน การเตรียมพันธุ์กล้ายาง การให้ปุ๋ย การดูแลทุกอย่าง จนกระทั่งสามารถที่จะกรีดยางได้ นำผลผลิตมาขายได้

ส่วนที่ ๒ ก็คือการปลูกเองครับ ท่านประธานครับ ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นประเทศเสรีนะครับ ใครใคร่จะปลูกพืชเศรษฐกิจใดมีพื้นที่ก็สามารถที่จะปลูกได้ ๑๐๖ ปี ของพระยารัษฎานุประดิษฐ์ที่ปลูกที่เมืองตรังครับ หลายคนอาจจะคิดว่าวันนี้รัฐบาลนี้ดีนะ เอายางไปปลูกที่ภาคอีสานเห็นไหมราคายางดีขึ้น แต่ท่านประธานทราบไหมครับ พืชเศรษฐกิจ โดยเฉพาะเรื่องยางพารากับพี่น้องชาวอีสาน เริ่มมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ ครับท่านประธาน ท่านสมาชิกหลายท่านที่อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ที่ได้อภิปราย ผมกราบเรียนว่าตั้งแต่สมัยรัฐบาล ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
 ขณะนั้นมีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คือท่านสุเทพ เทือกสุบรรณ
 เป็นผู้เสนอเข้าไปใน ครม. ว่าบริเวณริมฝั่งแม่น้ำโขงน่าจะทำการส่งเสริมปลูกพืช
 โดยเฉพาะยางพารานะครับ วันนี้ที่ผมมาอภิปราย ผมไม่ได้จะมาโต้แย้งท่านผู้ใดนะครับ
 เพียงแต่ผมอภิปรายไว้เป็นหลักฐานไว้ว่า การดำเนินการในการขยายพื้นที่เพาะปลูก
 ขยายมานานแล้วครับ ท่านครับ แต่ว่าที่เราเป็นหน่วยงานนี้คือที่รัฐมีนโยบาย ๑ ล้านไร่ครับ
 เราเป็นหน่วยงานใน ๗ ปีข้างหน้า ถ้าเกิดมันเกิดตามที่เราเป็นหน่วยงานบ้านเขาจะลำบากครับ
 เพราะเรารู้ว่าพันธุ์กล้วยหลายสวน หลายเกษตรกรที่ได้รับเป็นพันธุ์กล้วย
 ที่ไม่มีคุณภาพ ท่านจำได้ไหมครับ มีหน่วยงาน องค์การที่ต้องการจะไปแจกพันธุ์กล้วย
 ให้กับเกษตรกรตามโครงการ ๑ ล้านไร่ มี ส.ส. บางคนไปรับกล้วยครับ ไปรับก่อน
 ที่ต้นยางจะสมบูรณ์ เอาไปให้เกษตรกร ผลปรากฏกล้วยนั้นตายครับ
 ท่านประธานทราบไหมครับ ผมยื่นเรื่องนี้ให้คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ตรวจสอบว่า
 มีการใช้งบประมาณในการหาเสียง วันนี้ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร
 และสหกรณ์อยู่ครับ ผมไปที่ภาคอีสานครับ ไปตรวจดูการปลูกยาง ๑ ล้านไร่
 เอ็นดูเกษตรกรมากครับ ยางทั้งสวน ทั้งแปลงครับ ตาย ๙๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๐๐ ต้น
 ตายเสีย ๙๐ ต้น เหลือ ๑๐ ต้น ผมถามสีว่าผลผลิตอีก ๗ ปีข้างหน้า
 ท่านจะเอาอะไรมากิน ท่านครับ -----

หลายคนพูดว่ายางตาสอย ผมขอกราบเรียนเลยนะครับว่า คนภาคใต้ไม่เคยเอาเปรียบใคร หลายคนบอกว่าเนื่องจากวันที่คนภาคใต้พยายามเอายางพันธุ์ไม่ดีมาให้คนภาคอีสานบ้าง คนภาคเหนือบ้าง ผมขอให้เปลี่ยนความคิดเถอะครับ คนเรามีศักดิ์ศรีครับ และทางที่ดีรัฐบาลควรจะต้องตรวจสอบไปครับว่า ใครมันเป็นผู้เอายางพันธุ์เลว ๆ ไปให้กับเกษตรกร หาไม่ยากครับ ถ้าท่านคิดว่าท่านจะติดตามนะครับ

เรื่องที่ ๒ เรื่องการผลิต ร้าง พ.ร.บ. ฉบับนี้เป็นการรวมของหน่วยงานต่าง ๆ เข้ามา ประเทศไทยแปลกครับท่านประธาน เราจะเอาทรัพยากรของเรานำไปขายให้ต่างประเทศ เราไม่ได้สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเลย เราส่งแรบปซัมไป เขาก็ส่งแผ่นยิปซัมมาขายบ้านเรา เราส่งยางไปครับ เขานำยางรถยนต์เข้ามาขาย เขานำถุงมือนำถุงยางอนามัย ท่านประธานครับ เทคโนโลยีทั้งหลายในสมัยรัฐบาลท่านชวน หลีกภัยเคยให้สถานศึกษาหลายแห่งครับ ที่เกี่ยวข้องกับวงจรของการยางพาราได้ผลิตนักศึกษาในเรื่องของการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีการยาง ขณะนี้ครับนักศึกษาหลายรุ่นเริ่มสำเร็จออกมา ท่านประธานครับ ถนนลาดยางครับ ใช้ยางพาราเป็นส่วนผสม แต่ทำไมเราต้องส่งออกนอก แล้วเราต้องซื้อผลิตภัณฑ์เข้ามาแล้วก็เสียค่าใช้จ่ายสูงนะครับ ขณะนี้เมืองไทยเริ่มวิจัยได้แล้วนะครับ เชื้อนยาง แล้วโดยเฉพาะลู่วางดาตันหรือลู่วิ่งซึ่งขณะนี้เราก็คงทำได้ ท่านประธานครับ อีกส่วนหนึ่งก็คือเรื่องของไม้ยาง ท่านนายกรัฐมนตรีเคยพูดไว้บอกว่า พี่น้องชาวภาคเหนือครับ ไม่ต้องกังวล ถ้าเกิดยางมันลดราคาขายน้ำยางไม่ได้ เราค่อยขายต้นยางนะครับ ท่านทราบไหมครับว่า การปลูกต้นยางพาราถึงแม้เราจะมีความต้องการทางด้านไม้เป็นอุตสาหกรรมหนึ่ง แต่ว่าอุตสาหกรรมหลักของเราก็คือน้ำยาง ที่จังหวัดตรังครับ ขณะนี้มีบริษัทที่ผลิตเกี่ยวกับของเล่นสำหรับเด็ก สำหรับพัฒนาสติปัญญาของเด็ก ผมคิดว่ารัฐควรที่จะส่งเสริมโดยเฉพาะการแปรรูปจากไม้ยางพารานะครับ อย่าเพิ่งแค่ส่งไม้ยางพาราออกไปขาย ซึ่งตอนนี้ส่งจากท่าเรือที่กันตังครับ จังหวัดตรัง ส่งไปเยอะครับ แต่ว่าเราก็กลายเป็นต้องซื้อสินค้าราคาแพงกลับมา ก็ขอเรียนว่าต่อไปเมื่อเรามีการพัฒนาการยางที่ดีขึ้น ประเทศไทยของเราก็จะได้ใช้สินค้าราคาถูก

เรื่องที่ ๓ คือเรื่องการขาย ท่านประธานต้องยอมรับว่ายางพาราเราส่งออกเป็นสินค้าหลักนะครับ หมายความว่าเราจะส่งไปขายเป็นสินค้าออกจากประเทศไทยไป โดยกระทรวงพาณิชย์เสียส่วนใหญ่ ในอดีตถ้าเกิดตลาดโลกมีความต้องการยางพาราสูง ราคาขายพาราจะสูงขึ้นนะครับ แต่ถ้าเกิดตลาดโลกต้องการยางพาราน้อย ราคาขายพาราก็ต่ำเป็นเรื่องธรรมดาครับ ถ้าคนต้องการมาก ราคาก็แพง คนต้องการน้อย ราคาก็ถูกลงนะครับ ในวันใดที่ราคาขายในตลาดโลกราคาถูกลงนะครับ รัฐบาลก็ใช้มาตรการ ในกาเข้าไปแทรกแซงราคา ถ้าคนต้องการมาก ราคาที่แพง ก็คือการช่วยเหลือเกษตรกร ในขณะที่นั้นในสมัยรัฐบาลท่านชวน ยางพาราเคยขึ้นในราคา กิโลกรัมละ ๔๐ บาท หลายท่านก็อาจจะบอกว่ามันต่างกับ ๖๐ บาท ผมเรียนให้ท่านทราบว่าขณะนั้นนะครับ อัตราแลกเปลี่ยน ๑ ดอลลาร์ต่อ ๒๕ บาทครับ แต่ถามว่าท่านชวน มาป่าวประกาศใหม่ครับว่า เห็นไหมเป็นนโยบาย แต่ท่านบอกว่าขณะนั้นโลกกำลังเจอวิกฤติคือโรคเอดส์ (AIDS) ครับ โรคเอดส์กำลังระบาดอยู่ทั่วโลกคนมันต้องการก็คือถุงยางอนามัย แพทย์ พยาบาลต้องการก็คือถุงมือสำหรับไว้ป้องกัน เป็นอย่างไรครับ ผลิตภัณฑ์ทั้งหลายเลยมีความต้องการทั่วโลก พอมีความต้องการทั่วโลกราคายางก็สูงขึ้น มันเป็นเรื่องของความต้องการกับปริมาณของ เป็นเรื่องธรรมดา เหมือนกับราคาขายที่ขึ้นขณะนี้ครับ เป็นความต้องการของตลาดโลก หลายคนบอกว่าเนื่องจากประเทศจีนออกจากคอมมิวนิสต์ -----

ยกตัวอย่างเปรียบเทียบ รัสเซียก็ออก นำเสรีใจครับ ท่านประธานครับ เราพูดว่า ประเทศจีนมีความต้องการใช้ยางพาราสูงขึ้น เนื่องจากจีนเข้าสู่ดับบลิวทีโอ (WTO) จีนขณะนี้พัฒนาทางด้านเศรษฐกิจจีดีพี (GDP) ตามที่ท่านชอบถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ร้อยละ ๑๐ ร้อยนต์เมื่อก่อนที่เขาใช้รถถีบ ใช้ ๒ ล้อ ตอนนี้นำใช้กัน ๕ ล้อครับ ร้อยนต์ติดกันให้ทั่วกรุงปักกิ่ง อัตราการขยายตัวสูงขึ้น ความต้องการก็สูงขึ้น ปี ๒๐๐๘ ครับ ท่านประธาน กราบเรียนไปถึงท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ จีนเป็นเจ้าของภาพโอลิมปิกครับ ยางจะมีความต้องการของตลาดโลกมาก โดยเฉพาะตลาดจีน เอาไปสร้างสนามกีฬา เอาไปเป็นพื้นสำหรับทางเดิน เยอะแยะครับ เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่าพูดต้องพูด ให้ครบนะครับ ไม่อย่างนั้นทำไมพอล้ำไยราคาตก ท่านก็บอกว่าเนื่องจากตลาดเขาไม่ต้องการ เนื่องจากผลผลิตมันมากเกินไป ราคาล้ำไยเลยตก เหมือนหลายคนที่กำลังเป็นกังวลอยู่ ท่านทราบไหมครับ ไม่แน่แผลอ ๆ อาทิตย์หน้าจะมี พ.ร.บ. ล้ำไย แห่งประเทศไทย จะมี พ.ร.บ. กุ้งแห่งประเทศไทย เพราะราคาสินค้ากระเทียมมันก็ราคาตกลงทั้งสิ้นนะครับ ผมขออนุญาตท่านประธานว่าในการเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นะครับ แล้วก็ขอชี้แจงให้หลายท่านได้ทราบด้วย ผมไม่ต้องการจะได้แย้งใด ๆ แต่ต้องการทำความเข้าใจให้ทุกท่านครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านบัวสอนครับ

นายบัวสอน ประชามอญ (เชียงใหม่) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายบัวสอน ประชามอญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงใหม่ ความจริงแล้วสมาชิกหลาย ๆ ท่านก็อภิปรายว่าจุดดี จุดเด่น จุดด้อย ควรที่จะแก้ไข หรือปรับปรุงอย่างไรนะครับ ท่านประธานที่เคารพครับ จากการสำรวจทั่วประเทศ พื้นที่ที่ปลูกยางและให้ผลผลิตสูงที่สุดถึง ๕๐๐ กิโลกรัมต่อไร่ ต่อปี อยู่ที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา รองลงมาครับ ไม่ใช่ภาคใต้ทั้งหมดนะครับ แต่เป็นจังหวัดหนองคาย แต่จังหวัดเชียงใหม่ให้ผลผลิตถึง ๕๐๐ กิโลกรัมต่อไร่ ต่อปี วันนี้เรื่องของยางพาราเป็นเรื่องที่เจ็บปวด ผมดีใจที่รัฐบาล ฯพณฯ นายกทักษิณ ได้อนุมัติให้ปลูกยางพารา

๑ ล้านไร่ จังหวัดเชียงรายก็เข้าโครงการประมาณเกือบ ๒ แสนไร่ แต่ว่าก็ได้ไม่มาก ท่านประธานที่เคารพครับ ที่ผมเสียใจแล้วก็เจ็บปวดเพราะว่า เงินของการขายยางพารา ส่งออกนอกประเทศเขาจะเก็บไว้ เขาเรียกว่าเงินกองทุนเฟรช (Fresh) แต่ก่อนหน้านี้ ยางพาราไม่ถึงกิโลกรัมละ ๓๐ บาท เขาจะเก็บกิโลกรัมละ ๙๐ สตางค์ เอาไว้กองทุน เดียวนี้ก็มีหลายพันล้านบาทแล้ว เดียวนี้พอขึ้นถึง ๓๐ บาท เขาก็เก็บเข้ากองทุนเป็นเงิน ๑.๒๐ บาท พอถึง ๓๐ - ๓๕ บาท เดียวนี้ก็ ๑.๔๐ - ๑.๕๐ บาท เข้ากองทุน ซึ่งเงินกองทุนนี้จะแบ่งเป็น ๓ - ๔ ส่วน ส่วนแรกก็เอาให้กับเกษตรกรที่ปลูกยางแล้ว เอามาขาย เพื่อที่ใครที่ปลูกยางเอามาขายแล้วต่อไปเวลาจะปลูกใหม่ เงินพวกนี้ ก็จะส่งมาให้เป็นค่าปลูกยาง ค่าปุ๋ย เป็นไร่ แล้วกองทุนที่ ๒ ก็มาบริหารอีก ๗ เปอร์เซ็นต์ ที่เก็บไว้ให้เกษตรกร ๘๕ เปอร์เซ็นต์ ๗ เปอร์เซ็นต์ เอาให้กับ สกย. ไว้บริหาร แล้วอีก ๕ เปอร์เซ็นต์ เอามาเป็นค่าวิจัยพัฒนายาง ที่ผมเสียใจนะครับ ท่านที่พูดเรื่องยางวันนี้ ท่านได้ข้ามไปดูประเทศเพื่อนบ้านใหม่ เราพูดอาร์เอ็มไอ อาร์อาร์ไอเอ็ม ๖๐๐ เราพูด บอกว่าพันธุ์ยางตาซอย ยางตาไม่ดี เราไม่เคยออกไปนอกประเทศเลย ประเทศไทย ปลูกยางพาราประมาณพื้นที่ที่ดี ๆ ๘ - ๑๒ ต้น จะได้ ๑ กิโลกรัม แต่ที่ประเทศมาเลเซีย เขาปลูกซีรีส์ (Series) ๒๐๐๐ ครั้ง ต้นละ ๑ กิโลกรัม วันนี้พวกเรายังมีกรอบความคิด ที่ยังแคบ ไม่ค่อยพัฒนา เอายางพารามาเป็นเกมการเมืองกันอย่างเดียว ท่านประธาน ที่เคารพครับ ที่จังหวัดเชียงรายส่งยางไปขายจีน เงินที่เข้ากองทุนเฟรชปีนี้รู้ลึกกว่า เกือบ ๔๐ ล้านบาทแล้วนะครับ อันนี้เฉพาะที่ขนส่งผ่านอำเภอแม่สายเข้าจีนนะครับ ที่ผมรู้เพราะว่าที่จังหวัดเชียงรายส่งยาง -----

และที่จังหวัดเชียงรายก็ปลูกยางพาราให้ผลผลิตดี ท่านใดอยากไปเที่ยวจังหวัดเชียงราย นะครับ ภูชี้ฟ้า ทางขึ้นภูชี้ฟ้านี้จะมีการปลูกยางพาราอยู่ ๘๐ ต้น เขาปลูกทิ้งไว้นานแล้ว วันนี้มากรีดยางพาราขายได้วันละ ๕๐๐ บาท กรีดยางเอง ทำเองเลยครับวันละ ๕๐๐ บาท นี้แค่ ๘๐ ต้น ๑ ไร่จริง ๆ เขาปลูกแค่ ๗๘ ต้น ๓ ไร่ ๗ ๗๘ ต้นต่อไร่ วันนี้สวนหนึ่ง ผมไม่อยากจะทำมาก ไม่อยากจะไปเสนอบริการอื่น แต่ว่าผมอยากกราบเรียนว่าที่ผ่านมา วันนี้ผมอยากให้คุณพิจารณา ประเทศไทยปลูกยางพารามาเกือบร้อยปีแล้ว เรามีพันธุ์ ที่ สกย. ส่งเสริมเดี๋ยวนี้ แล้วกรมวิชาการเกษตรรับรองเดี๋ยวนี้ อาร์อาร์ไอเอ็ม (RRIM) ๖๐๐ และอาร์อาร์ไอที (RRIT) หรือว่า สวย. ๒๕๑ และบีพีเอ็ม (BPM) ๒๔ ท่านประธาน ที่เคารพครับ ผมอยากให้คุณไปถึงทางกรมวิชาการ หรือท่านใดที่จะเป็นกรมวิชาการ วันนั้นนโยบายนี้ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นสิ่งที่ดี แต่ขอให้ดีเพื่อประชาชน อย่าให้มันหลุดไป นอกกรอบหน่อย ออกไปนอกประเทศหน่อย ที่จังหวัดเชียงรายเดี๋ยวนี้เขาปลูกซีรีส์ ๒๐๐๐ แล้วครับ ปลูกพันธุ์ของประเทศบราซิลแล้ว ไม่ใช่อาร์อาร์ไอที ๒๐๐ อาร์อาร์ไอเอ็ม ๖๐๐ อย่างเดียวนะครับ เดี่ยวนี้เราส่งเสริมเฉพาะ ๖๐๐ แต่จริง ๆ แล้วประเทศมาเลเซีย เขาพัฒนาเป็น ๗๐๐ ๘๐๐ ๙๐๐ ๑๐๐๐ ไปถึง ๒๐๐๐ แล้ว เขาพัฒนาไปไกลถึง ขนาดนั้น แต่บ้านเราทางกรมวิชาการเกษตรทำเอาซี เอชเอ็น ชาวบ้านจะได้อะไรก็ไม่รู้ ปฏิรูปการเมืองมาทุกยุคทุกสมัย ปฏิรูปจากอำเภอ สถานีตำรวจ จากสารวัตรใหญ่ พันตำรวจโทเป็นผู้กำกับ ชาวบ้านได้อะไร ปฏิรูปการศึกษาจากครูใหญ่มาเป็น ผอ. ประชาชนได้อะไร เดี่ยวนี้เรื่องนี้เหมือนกันนะครับ เราจะมาปฏิรูปมาทำเรื่องของ ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยใหม่ ผมถามว่าเกษตรกรไทยจะได้อะไร ตรงนี้ผมอยากจะกราบเรียนถึง ฯพณฯ อติสร เพียงเกษ ฝากกราบเรียนถึงท่านที่จะเป็น กรมวิชาการทุกท่าน กราบขอบพระคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านทวีครับ

นายทวี สุระบาล (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ทวี สุระบาล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทยจากจังหวัดตรัง

ท่านประธานครับ จริง ๆ แล้ว ๑๔ จังหวัดภาคใต้ปลูกยางพารามานานแล้ว พระยารัษฎานุประดิษฐ์ หรือคอรัซิมมี ณ ระนอง ได้เป็นเจ้าของตรังตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๔๒ และก็ได้นำยางพาราไปเผยแพร่ที่จังหวัดตรัง ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ ยางพาราต้นที่ปลูกต้นแรก ก็ยังเป็นทีระลึกอยู่ที่จังหวัดตรัง ท่านประธานครับ ยุคนี้นับว่าเป็นประวัติศาสตร์ของการบริหารประเทศของ ฯพณฯ พันตำรวจโท ดอกเตอร์ทักษิณ ชินวัตร ที่บอกว่าเป็นประวัติศาสตร์เพราะว่าเป็นครั้งแรกที่เกษตรกรชาวสวนยางขายยางได้กิโลกรัมละมากกว่า ๖๐ บาท มีสเตอร์ฮีดเดิล พีสมิท ซึ่งเป็นชาวเนเธอร์แลนด์ได้พูดว่าอีก ๒ - ๓ ปีที่จะถึงนี้เกษตรกรชาวสวนยางของประเทศไทยจะขายยางพาราแผ่นดิบตากแห้งได้กิโลกรัมละไม่ต่ำกว่า ๒ ยูเอสดอลลาร์ (US Dollar) หรือกิโลกรัมละไม่ต่ำกว่า ๘๐ บาท ซึ่งตรงกับคำพูดของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ที่เคยพูดว่าเจี้ยน ๆ นโยบายของผมเกษตรกรชาวสวนยางจะขายยางได้กิโลกรัมละ ๘๐ บาทเป็นที่ตั้ง

และบัดนี้ความหวังของเกษตรกรก็ใกล้เข้ามาแล้ว ในอดีตที่ผ่านมาเกษตรกรชาวสวนยาง เคยขายยางได้กิโลกรัมละ ๔๐ บาท อย่างที่สมาชิกท่านผู้มีเกียรติได้พูดไปเมื่อสักครู่ แต่ ๔๐ บาท ๔๑ บาท หรือ ๔๒ บาท ผมจำได้ติดตาม เกษตรกรขายได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เท่านั้นเอง ประมาณ ๒ - ๓ อาทิตย์ เกษตรกรที่ขายยางได้ในขณะนั้น ดาวนอร์ด มอเตอร์ไซค์ รถปิกอัพเป็นว่าเล่น แต่เมื่อดาวนอร์ดไปแล้วประมาณ ๔ - ๕ เดือน มอเตอร์ไซค์ รถปิกอัพถูกยึดกลับเกือบหมดสิ้น แต่สภาพปัจจุบันตั้งแต่ ๗ ฝน นายกรัฐมนตรีทักษิณ เป็นนายกรัฐมนตรียุคทักษิณ ๑ เกษตรกรชาวสวนยาง ขายยางได้มากกว่ากิโลกรัมละ ๔๐ บาท ๕๐ บาท ถึงแม้ว่าราคาจะลดลงมาก็ลดลงมา ในระยะเวลาเพียงชั่วครู่ และก็ขึ้นกลับไป จนกระทั่งถึงมากกว่า ๖๐ บาท จนกระทั่ง ปัจจุบัน เกษตรกรที่ดาวนอร์ดมอเตอร์ไซค์ รถปิกอัพ ดาวนอร์ดแล้วผ่อนหมด ดาวนอร์ด อีกครั้งหนึ่งเป็นรถเก๋งก็ยังไม่ถูกยึด นั่นคือสภาพความเป็นจริงที่ผมพอจะพูดให้พวกเรา ได้รับทราบกันในสภาอันทรงเกียรติแห่งนี้ ท่านผู้มีเกียรติครับ เมื่อสักครู่ท่านบัวสอน ประชามอญ ได้พูดให้ฟังว่าพันธุ์ยางของประเทศไทยที่เอามาปลูกในปัจจุบันล้วนแต่เป็น พันธุ์จากประเทศมาเลเซียทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นอาร์อาร์ไอเอ็ม ๖๐๐ หรือรุ่นหลังจากนั้น ตั้ง ๖๐ ปีที่ผ่านมา แต่ยางพาราอาร์อาร์ไอเอ็ม ๖๐๐ เข้ามาประเทศไทยเมื่อประมาณ ๔๐ ปีที่ผ่านมา และที่พันธุ์นี้ยังปลูกแพร่หลายอยู่จนกระทั่งปัจจุบัน มีพันธุ์อยู่ชนิดหนึ่งที่ ปลูกที่จังหวัดตรัง โดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นเอกชน ซึ่งเขาเรียกว่า บีพี (BP)๓๑๑ พันธุ์นี้ ให้ผลผลิตเร็วมาก อาร์อาร์ไอเอ็ม ๖๐๐ ประมาณ ๗ - ๘ ปีถึงจะกรีดได้ แต่บีพี ๓๑๑ ใช้เวลาเพียง ๕ ปี ลำต้นเจริญเติบโตเร็วมาก และที่ตอนนี้ปลูกแพร่หลายในไร่ของ เกษตรกรใหญ่ ๆ ในภาคใต้หลายแปลงแล้ว ผมได้พูดกับสมาชิกผู้มีเกียรติในภาคอื่น ๆ ถึงพันธุ์ลักษณะนี้ จริง ๆ แล้วพันธุ์นี้เป็นพันธุ์ที่เอามาจากประเทศมาเลเซียเช่นเดียวกัน โดยเอกชนของจังหวัดตรัง และก็ทำจนกระทั่งเป็นธุรกิจใหญ่โต สำหรับพันธุ์ของ ประเทศไทยคืออาร์อาร์ไอเอ็ม ๒๕๑ ซึ่งได้ทดลองปลูกที่จังหวัดตรังกับจังหวัดของท่านประธาน คือที่จังหวัดยะเชิงเทรา เมื่อประมาณ ๒๐ ปีที่ผ่านมา แต่พันธุ์อาร์อาร์ไอเอ็ม

อาร์อาร์ไอเอ็ม มั่นย่อมาจาก รับเบอร์ รีเซิร์ช อินสทิทิว ออฟ มาเลเซีย (Rubber Research Institute Of Malaysia) ถ้าเป็นของประเทศไทยก็รับเบอร์ รีเซิร์ช อินสทิทิว ออฟ ไทยแลนด์ (Rubber Research Institute Of Thailand) ของประเทศมาเลเซีย กับของประเทศไทย แต่ของประเทศไทย อาร์อาร์ไอเอ็ม ๒๕๑ ไม่มีใครใช้แล้ว เพราะฉะนั้น เงินที่เก็บไป ผมคิดว่าถ้าหากว่าเป็นการวางแห่งประเทศไทยเชื่อว่าเราน่าจะปรับปรุงพันธุ์ ได้ดีกว่าในปัจจุบัน ท่านประธานครับ การวางแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรที่ดี-----

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีหุนนเต้มีที่ งานเดิมกระจัดกระจาย แต่เมื่อรวม ๓ องค์กร เข้าด้วยกันจะทำให้เป็นองค์กรที่เป็นเอกภาพ แล้วยังทำงานแบบครบวงจร ตั้งแต่ปลูก แปรรูป และก็ส่งออก และก็ทำผลิตภัณฑ์ การรวมองค์กร ๓ องค์กรเข้าด้วยกัน ผมคิดว่า สิ่งที่จะต้องระวังคือผลเสียที่จะเกิดตามมา ซึ่งเล็กน้อย เพราะว่าเรามี ๒ หน่วยงาน ของรัฐวิสาหกิจ และ ๑ หน่วยงานราชการ ๒ หน่วยงานรัฐวิสาหกิจก็คือ สกย. สำนักงาน กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางและ อ.ส.ย. คือองค์การสวนยาง และ ๑ หน่วยงาน ราชการคือ สถาบันวิจัยยาง เพราะว่าการรวม ๓ องค์กรเข้าด้วยกันนี้ แน่นนอนจะต้อง เป็นรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ สถาบันวิจัยยางบางคนรับได้ บางคนอาจจะยังได้รตรองดูอยู่ คนที่รับได้ก็คือคนที่รับราชการสังกัดกรมวิชาการเกษตรหรือของสถาบันวิจัยยาง มาครบ ๒๕ ปี คนที่รับราชการมาครบ ๒๕ ปี แน่นนอนมีบำนาญเป็นของตัวเอง เมื่อหน่วยงานของตัวเองแปรสภาพมาเป็นรัฐวิสาหกิจก็ทำได้ เพราะว่ารับบำนาญ และก็มาเป็นหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจก็จะได้เงินเพิ่มอีก เชื่อว่าน่าจะไม่ได้ต่ำกว่า ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของเงินเดือนราชการที่รับอยู่ แต่พนักงานที่ยังทำงานไม่ครบ ๒๕ ปี อยู่ระหว่าง ๒๐ - ๒๕ ปี คนเหล่านี้ก็อาจจะคิดมาก เพราะฉะนั้นอันนี้ก็เป็นอย่างอื่นหนึ่ง ที่ผมอยากจะฝากไปยัง ฯพณฯ รัฐมนตรีที่ดูแลงานด้านนี้ให้ช่วยดูแลพนักงานของรัฐ เหล่านี้ด้วย ท่านประธานที่เคารพ เมื่อรวม ๓ หน่วยงานเป็นรัฐวิสาหกิจดังที่ได้พูด จะต้องเป็นรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ การเป็นรัฐวิสาหกิจจะต้องมีประธานบอร์ด (Board) มีกรรมการบอร์ด และมีผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย โดยเฉพาะกรรมการบอร์ด การยางแห่งประเทศไทยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีหลายหน่วยงานด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงการต่างประเทศ นอกเหนือจากนั้นยังจะต้องมีผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การยาง และผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาต่างประเทศ เพราะว่าจะต้องติดต่อกับต่างประเทศ และที่จะขอฝากอีกอันหนึ่งก็คือตัวแทนของเกษตรกรชาวสวนยางทั้ง ๔ ภูมิภาค ควรที่จะ ได้เข้าไปอยู่ในองค์กรแห่งนี้ด้วย ท่านประธานครับ รายได้จากการยางแห่งประเทศไทย ก็คือรายได้จากเงินเซท เงินเซทก็คือเงินที่เก็บจากการส่งออกยางพารา ปัจจุบัน เก็บอยู่ในราคากิโลกรัมละ ๑.๔๐ บาท ต่อ ๑ กิโลกรัมต่อการส่งออก ๕ เปอร์เซ็นต์

๑.๕๐ บาท สำหรับงานวิจัยให้กับสถาบันวิจัยยาง ๑๕ เพอร์เซ็นต์เอามาบริหารกองทุน
ของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางในปัจจุบัน ซึ่งจะเป็นอดีตในไม่ช้า
และอีก ๘๐ เพอร์เซ็นต์ สำหรับให้เกษตรกรชาวสวนยางที่โค่นล้มยางพารา
ได้รับการสนับสนุน ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาได้ไร่ละ ๗,๘๐๐ บาท ในช่วงปลายของ
ฯพณฯ นายทักซิณ เป็นนายกรัฐมนตรีท่านได้เพิ่มให้อีกต่อ ๑ ไร่ ๕๐๐ บาท -----

ปัจจุบันเกษตรกรที่ขอโค่นล้มยางพาราได้รับการสนับสนุนไร่ละ ๗,๓๐๐ บาท ต่อ ๑ ไร่ ท่านประธานครับ สำหรับข้อเสียของการยางแห่งประเทศไทย ผมเชื่อว่ามีน้อย ถ้าข้อเสียที่เกิดขึ้นก็ข้อเสียจากองค์กรของรัฐมาเป็นรัฐวิสาหกิจ อันนั้นเชื่อว่ถ้าหากว่า พูดคุยให้ข้าราชการได้เข้าใจ ข้อเสียเหล่านั้นจะกลายเป็นข้อดีให้กับรัฐด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นผมเองขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยของรัฐบาล เป็นอย่างยิ่ง ขอขอบคุณมากครับ

นายสุชาติ ต้นเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญ ท่านอรรถสิทธิ์ครับ หลังจากท่านอรรถสิทธิ์แล้วก็คงจะปิดการอภิปรายได้แล้ว ท่านจะได้สรุปเพราะท่านเป็นผู้เสนอ

นายอรรถสิทธิ์ (คันคาย) ทรัพย์สิทธิ์ (นครพนม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายอรรถสิทธิ์ (คันคาย) ทรัพย์สิทธิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครพนม พรรคไทยรักไทย ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมต้องขอขอบคุณท่านประธานที่กรุณา ให้มีส่วนในการที่จะอภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ถือว่าเป็นหัวใจของเรื่อง ยางที่เกษตรกรที่ทำสวนยางทั่วประเทศกำลังรอฟังอยู่ในขณะนี้ กระผมอยากจะทำ กราบเรียนตั้งข้อสังเกตที่ต่างประเด็นจากสมาชิกที่อภิปรายไปแล้วครับท่านประธาน สั้น ๆ ไม่กี่ประเด็นเท่านั้นเองครับ ที่จังหวัดนครพนมของกระผมนะครับ ซึ่งมีสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎร ๕ คนด้วยกัน ๖ ทั้งบัญชีรายชื่อ ต่างก็ให้การสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ เพราะที่จังหวัดนครพนมเดิมที่มีพื้นที่ปลูกยางพาราน้อยมาก ไม่กี่ไร่เท่านั้นเอง แต่ขณะนี้กำลังขยายเป็นหมื่นไร่ นี่คือการตื่นตัวที่เกษตรกรเห็นด้วยการปลูก ยางพาราที่จะนำรายได้มาสนับสนุน แล้วก็ทำให้การครองชีพของเกษตรกรชาวสวนยาง ดีขึ้น เพราะฉะนั้นตรงนี้เป็นสิ่งที่ไม่เฉพาะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเท่านั้น ผมเชื่อว่า เกษตรกรที่เป็นเจ้าของสวนยางที่เป็นชาวสวนยางขณะนี้กำลังรอฟังอยู่ว่า สภาจะว่า อย่างไรเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งผมเชื่อเหลือเกินว่าทุกคนก็ต้องให้การสนับสนุน ฉะนั้น วันนี้ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ท่านอดิศร เพียงเกษ ท่านนั่งฟัง

ด้วยความอดทนอย่างยิ่งเลย ท่านก็เป็นเกษตรกรท่านหนึ่ง ต้องขอขอบคุณนะครับ แต่ท่านไม่ยิ้มเลยนะครับ แสดงว่าอาจจะเหนื่อยล้า เพราะฟังมานาน ก็ต้องขอบคุณมาก นะครับ อย่างไรก็ตามก็ทนฟังผมอีกสักนิดหนึ่ง ผมอยากจะตั้งข้อสังเกตนะครับ กรณี เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในมาตรา ๔๓ ฝากท่านประธาน กราบเรียนไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กรณีที่ได้บัญญัติไว้ ให้เจ้าของสวนยางผู้ได้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืน กฎกระทรวง ข้อบังคับ ระเบียบหรือคำสั่งของคณะกรรมการหรือพนักงาน ซึ่งสั่งการตาม ร่างพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ระงับการสงเคราะห์เสียได้ ซึ่งตรงนี้ ครับท่านประธานครับ เป็นสิ่งที่ผมเห็นแล้วค่อนข้างจะไม่เห็นด้วยกับถ้อยคำในกฎหมาย ฉบับนี้ เหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะอะไรครับ ผมเห็นว่าเป็นการที่บัญญัติขึ้นมาให้อำนาจ แก่เจ้าพนักงานมากเกินไป เพราะฉะนั้นตรงนี้จะจึงอยากจะกราบเรียนว่า หลักเกณฑ์ที่จะให้ ระงับการสงเคราะห์นั้นจะต้องมีชัดเจนครับตรงนี้ มีเช่นนั้นถ้าไปเจอกับเจ้าพนักงานหรือ คณะกรรมการที่ไม่เข้าใจถึงการที่จะให้ความเป็นธรรมแก่เกษตรกรชาวสวนยาง ผมเกรงว่าจะเกิดการลักลั่น และเกิดการลุแก่อำนาจขึ้นมา เพราะฉะนั้นถ้าจะใช้ร่างมาตรานี้ นะครับ ไประงับการสงเคราะห์ราษฎร หรือเกษตรกรชาวสวนยางนั้นจะต้องกำหนด หลักเกณฑ์ขั้นตอนให้ดี ให้รัดกุม อย่าเพียงแต่ให้เจ้าพนักงานใช้ดุลยพินิจเท่านั้น ให้คณะกรรมการใช้ดุลยพินิจเท่านั้นนะครับ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น ผมเชื่อเหลือเกินครับ เกษตรกรชาวสวนยางส่วนหนึ่งจะไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม -----

ตรงนี้ก็ฝากกราบเรียนไปยังท่านรัฐมนตรีที่จะต้องมาเป็นประธานคณะกรรมการคณะนี้ด้วย รวมทั้งคณะกรรมการที่จะเข้ามาทำหน้าที่ตรงนี้ ถ้าจะฟังทำได้นะครับ การว่ากล่าวตักเตือนหรือระงับสิทธิบางประการสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตาม ยกเว้นกรณีที่รุนแรง จริง ๆ ซึ่งตรงนั้นจะต้องมีเกณฑ์ที่ชัดเจนแน่นอน ถ้าหากว่าใช้ดุลยพินิจ แน่แน่นอนครับว่าผมว่าไม่เป็นธรรมและเกษตรกรก็จะมีปัญหาแน่นอนครับ อาจจะมีการร้องเรียน อาจจะมีการประท้วงกันขึ้นมา ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่ค่อนข้างละเอียดอ่อนมาก ก็ฝากกราบเรียนไว้ด้วย

ประเด็นที่ ๒ ที่ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานไปยังท่านคณะกรรมการหรือท่านที่จะไปเป็นประธานกรรมการนะครับ ผมอยากจะเรียนว่า บทกำหนดโทษในมาตรา ๕๘ ในร่างนี้นั้น ค่อนข้างจะเป็นบทหนักพอสมควร สำหรับเกษตรกร ซึ่งมาตรา ๕๘ นั้นกำหนดไว้ว่าผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่กรรมการพนักงาน หรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการในการปฏิบัติตามมาตรา ๔๔ หรือไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกซึ่งบุคคลดังกล่าวได้เรียกตามมาตรา ๔๔ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้เราขอยกไปดูข้อความใน (๒) ของมาตรา ๔๔ เป็นเพียงแต่พนักงานมีหนังสือเรียกเจ้าของสวนยาง ผู้ขอรับการสงเคราะห์และบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุอันเชื่อว่าจะอาจใช้ข้อเท็จจริงใด ๆ อาจให้ข้อเท็จจริงใด ๆ เกี่ยวแก่การที่จะเป็นประโยชน์แก่การปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้มาให้ถ้อยคำ ซึ่งตรงนี้ก็ใช้ภาษาผิดนะครับ ตรงร่างนี้บอกว่า มาให้ถ้อยคำ จริง ๆ ต้องบอกว่า มาให้ถ้อยคำ ฝากแก้ไขด้วยครับตรงนี้นะครับ แล้วก็ (๓) ก็เป็นสิ่งที่เล็ก ๆ น้อย ๆ ครับ เพียงแต่ว่าผู้ที่เป็นกรรมการหรือพนักงานเรียกให้บุคคลดังกล่าวนี้ส่งหรือแสดงเอกสารใด ๆ อันมีเหตุควรเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่การปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ผ่าฝืนเท่านี้เองครับท่านประธานครับ แต่มีบทลงโทษที่ค่อนข้างรุนแรง ระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีอย่างนี้ไม่ใช่อาชญากรเลยครับท่านประธานที่เคารพ เป็นเพียงเกษตรกรชาวสวนยาง อาจจะมีภารกิจหรือว่าไม่อาจจะดำเนินการ หรือไม่อาจจะปฏิบัติตามได้ทันท่วงที หรือไม่มีเอกสาร ไม่มีสิ่งที่จะมอบให้ แล้วก็ไม่มีความอธิบายใด ๆ ถ้าหากว่า

พนักงานหรือกรรมการเห็นว่าเรื่องแค่นี้เป็นโทษที่หนักนะครับ ผมถือว่าอันตรายมากเลย
 ที่เดียวครับ ท่านประธานที่เคารพ ผมย้ำอีกครั้งว่าเกษตรกรเหล่านี้ไม่ใช่อาชญากรนะ
 ถึงแม้ว่าจะไม่มีการกำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้ ท่านประธานที่เคารพครับ ท่านก็อยู่ในสภ
 มานาน ผมกราบเรียนไปยังท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ ท่านก็เป็นนักกฎหมายนะครับ
 และท่านก็เป็นเกษตรกรด้วย ท่านมาอยู่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผมเข้าใจว่าหัวใจ
 ของท่านก็อยู่กับเกษตรกร ท่านจึงได้มานั่งช่วยว่าการกระทรวงนี้ แล้วในอนาคตท่าน
 อาจจะได้ว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็ได้ ถ้าท่านเป็นขวิญใจเกษตรกร ฉะนั้น
 ตรงนี้ผมฝากไว้ด้วยนะครับว่าบทกำหนดโทษตรงนี้นะครับแก้ไขได้ไหม ไปพิจารณาใหม่
 ได้หรือไม่ เพราะว่าย้ำอีกครั้งว่าเกษตรกรเหล่านี้ผมเชื่อเหลือเกินครับว่าถ้ามีบทลงโทษ
 หนัก ๆ หรือรุนแรงอย่างนี้นะครับ มันเป็นเรื่องที่ไม่เป็นธรรมกับเขาเหล่านี้เลย ไม่ปฏิบัติ
 และฝ่าฝืนเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นเอง ก็ฝากกราบย้ำอีก

ประเด็นสุดท้ายครับ ท่านประธานที่เคารพ กรณีบทเฉพาะกาล ตรงนี้
 ผมอยากจะกราบเรียนนะครับว่า การมีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดขึ้น แล้วถ้าหากว่า
 ผ่านการพิจารณาของสภาทั้ง ๒ ทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
 การปฏิบัติตามบทเฉพาะกาลให้เกิดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในมาตรา ๖๑ ก็น่า
 มาตรา ๖๓ ก็น่า ซึ่งเป็นมาตราที่เกี่ยวข้อง เราจะต้องยุบหน่วยงานอย่างน้อย
 ก็ ๒ หน่วยงาน คือ กสย. กสย. คือกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง และ อสย.
 คือองค์การสวนยางมารวมด้วยกัน เมื่อก็มีสมาชิกบางท่านได้ตั้งข้อสังเกตไปแล้ว แต่
 ผมก็อยากจะย้ำนะครับว่าการยุบหน่วยงานต่าง ๆ นี้ ชำราชากรเจ็บปวดนะครับ พนักงาน
 หรือลูกจ้างที่อยู่ในหน่วยงานเหล่านี้ผมเชื่อเหลือเกินว่าเขาจะไม่-----

พนักงานหรือลูกจ้างที่อยู่ในหน่วยงานเหล่านี้ ผมเชื่อเหลือเกินว่า เขาจะไม่แน่ใจ ในอนาคตของเขาทันที เหมือนกับหลาย ๆ หน่วยงานที่ได้ยุบไปแล้ว หรือหลาย ๆ หน่วยงานที่กำลังจะโอนไปเป็นบริษัท หรือยุบไปเป็นบริษัท เปลี่ยนกิจการ เปลี่ยนรูปแบบ ใหม่ นั่นละครับ นี่ก็เหมือนกัน ถึงแม้ว่าร่าง พ.ร.บ. นี้จะให้ความมั่นใจแก่เขาเหล่านี้ว่า เมื่อยุบไปแล้ว เขามีโอกาสที่จะก้าวหน้า แต่ในการที่จะเข้าสู่ตำแหน่งในเบื้องต้น ในสถานภาพของแต่ละบุคคล จะทำอย่างไรจึงจะมีเกณฑ์ให้เกิดความเป็นธรรมแก่ ทั้ง ๒ หน่วยงาน ตรงนี้จะต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อที่จะไม่ให้เกิดการปั่นป่วน เพราะถ้าเราให้ความสำคัญ กำลังใจ ขวัญกำลังใจก็จะเกิดขึ้น เมื่อมีขวัญกำลังใจ การที่จะออกไปช่วยเหลือดูแลเกษตรกรชาวสวนยาง ก็ย่อมจะเกิดประสิทธิภาพ และคุณภาพตามมา เพราะฉะนั้นตรงนี้จึงอยากจะกราบเรียนท่านประธานไปยัง ท่านรัฐมนตรีที่จะมาทำหน้าที่ประธานคณะกรรมการ และคณะกรรมการได้เป็น ข้อสังเกตเอาไว้ว่าทั้ง ๓ ประเด็นที่ผมได้อธิบายนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการดำเนินกิจการที่ดี บทกำหนดโทษที่ดี หรือกรณีที่จะยุบหน่วยงานทั้ง ๒ หน่วยงานนี้ไปก็ดีนะครับ จะต้องให้ความสำคัญ จะต้องดูแลพนักงานและลูกจ้างของทั้ง ๒ หน่วยงาน ซึ่งขณะนี้กำลังรอว่า อนาคตของตัวเองจะเป็นอย่างไร ชะตากรรมของตัวเองจะเป็นอย่างไรให้เกิด ความเป็นธรรม อย่าให้ลี้ลับเป็นอันขาดครับ ผมขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ก็ขอตั้งข้อสังเกตดังที่กราบเรียนไปแล้วนะครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญ ท่านรัฐมนตรีตอบชี้แจงครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายอดิศร เพียงเกษ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง เกษตรและสหกรณ์ ต้องขอขอบพระคุณเพื่อนสมาชิกทุกคนที่ได้แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมเห็นว่าทั้ง ๒ ร่างของรัฐบาลก็ดี ของท่านเพื่อนสมาชิก ท่านอาคม เอ่งฉ้วน ล้วนแต่คล้ายคลึงกันอย่างมาก ก็แทบจะดู

ไม่ออกว่าอันไหนมันแตกต่างกัน จะแตกต่างกันบ้างก็เป็นภาษาอังกฤษนะครับ ที่ท่านย่อว่า อาร์เอที แลท (RAT) แปลว่า หนู แลทนะครับ ที่นี้มัน อาร์เอไอที (RAOT) คือเหมือน ๆ กันหมดครับท่าน ผมอยากให้ร่างกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายเร็วที่สุด มีอะไรข้อสังเกตที่อภิปรายกัน ณ วันนี้ ก็นำไปพิจารณากันในคณะกรรมการวิสามัญ เพื่อจะให้เสร็จทันส่งไปวุฒิสมาชิกต่อไปครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอาคมครับ

นายอาคม เอ่งฉ้วน (กระบี่) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม อาคม เอ่งฉ้วน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกระบี่ พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะผู้เสนอร่างคนหนึ่ง ซึ่งมีสิทธิสรุป เป็นข้อเท็จจริงเหมือนที่ ฯพณฯ รัฐมนตรีหรือดิศรพุดนะครับว่า นับว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งในสภานี้ ที่ฝ่ายค้านกับรัฐบาลคิดตรงกัน แล้วหลักการในการเขียนกฎหมายก็ออกมาในแนวทางแทบจะเรียกว่าแนวทางเดียวกัน คงจำกัดได้วันที่ผมเสนอร่าง ผมบอกว่าเป็นมิติที่ดีนะครับ เพราะว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมเคยเสนอในรัฐบาลที่แล้ว แต่เนื่องจากว่าผมเป็นฝ่ายค้าน เป็นร่างพระราชบัญญัติการเงิน รัฐบาลก็ไม่ได้เสนอมาประกบอาจจะยังมีเวลาไม่พอ เนื่องจากว่ากฎหมายฉบับนี้ผมได้ทำตามยุทธศาสตร์ยางพาราในครั้งที่ ฯพณฯ ชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี แต่ว่าก็ไม่สำเร็จ แล้วก็นำมาเสนอในสภา แต่เมื่อวันนี้รัฐบาลเห็นว่ากฎหมายนี้มีประโยชน์ก็เสนอมา ก็เป็นที่รู้กันอยู่ว่าลักษณะหลักการคล้ายเคียงกันเหมือนที่ท่านพูด แต่ว่ามีข้อเท็จจริงบางอย่างท่านประธานครับ ที่ผมในฐานะที่เป็นผู้เสนอร่าง และมีความไม่สบายอกสบายใจหลายเรื่องที่เพื่อนสมาชิกพูด ขออนุญาตทำความเข้าใจ

ประเด็นแรก ก็คือว่ามีคนพยายามจะกล่าวอ้างว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายการเมือง ซึ่งผมคิดว่าคนที่พูดเช่นนี้ใจแคบ จิตใจคับแคบ เพราะว่า ยางพารามันเป็นพืชเศรษฐกิจของประเทศ เช่นเดียวกับข้าว คนภาคใต้ไม่ได้ปลูกข้าว แต่เราก็บริโภคข้าวของคนภาคกลาง ของคนภาคเหนือ ของคนอีสาน คนภาคใต้ปลูกยาง เราจ่ายภาษีเอามาเลี้ยงประเทศ ซึ่งกลับไปดูแลอีสานด้วย อันนี้ต้องให้

ความเป็นธรรมครับ แต่ว่าคนที่พูดเช่นนี้ ผมคิดว่าขอประทานอภัยที่ต้องเอ่ยนามครับ
ท่าน ส.ส. สุนัย ผมเข้าใจว่าท่านเข้าใจผิด แต่ว่าถ้าท่านอยากจะทำคดีไม่มีข้อมูล ผมว่าท่าน
อย่าพูดดีกว่า-----

ประการที่ ๒ ท่านประธานครับ นอกจากว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่ใช่เป็นกฎหมายการเมืองแล้วนะครับ ผมได้พูดตั้งแต่ต้นแล้วว่า เนื่องจากวันนี้กฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่จะต้องดูแลพี่น้องประชาชน ๑๐ ล้านคน ทั้งประเทศ ๑ ล้านครอบครัวเสียแล้ว นั้นแสดงให้เห็นว่าพืชเศรษฐกิจตัวนี้จะเป็นพืชที่ทำรายได้ให้กับประเทศของเรา ถ้าเราสามารถขายหรือส่งออกได้ในราคาที่แพงมากพอ ผมพูดเช่นนั้นจริง ๆ และผมอยากจะส่งสัญญาณเรื่องนี้ไปยังพี่น้องภาคอีสานที่ปลูกยางอยู่ในเวลานี้ และที่กำลังจะปลูกตามโครงการรัฐบาลด้วย แต่ว่าท่านประธานครับมันก็เป็นเรื่องธรรมดาของการเสนอกฎหมาย คนที่ถูกขึ้นมาอภิปรายก็ย่อมที่จะตั้งข้อสังเกตได้ มิฉะนั้นสภานี้จะมีประโยชน์อะไรละท่านประธาน ถ้าพูดเหมือนรัฐบาลทุกอย่างเชียยรัฐบาลทุกอย่าง พวกผมก็มีสิทธิที่จะวิพากษ์วิจารณ์บ้าง

(นายสุนัย จุลพงศธร ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านสุนัยประท้วงครับ

นายอาคม เองฉ้วน (กระบี่) : ให้ผมพูดจบก่อนซิใหม่ครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญชีรายชื่อ) : จบไม่ได้หรอกครับท่าน คนอย่างนี้ให้พูดจบไม่ได้หรอกครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านเอาเรื่องประท้วงครับ เชิญครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานครับ ผม นายสุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ผมขอประท้วงท่านผู้ที่อภิปรายอยู่ไม่เอ่ยชื่อ เพราะเห็นศรีษะท่านก็ทราบแล้วว่าเป็นใคร ตอนที่ผมมาอภิปรายผมก็ไม่ได้เอ่ยชื่อท่าน โดยมารยาทเมื่อมีการวิจารณ์รัฐบาลมาหาว่าราคายางมันขึ้นเอง ไม่ใช่เกี่ยวกับเรื่องความสามารถของรัฐบาลก็ว่าไปไม่ได้ครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ท่านจะใช้สิทธิवादพิงซิใหม่ครับ ให้อภิปรายเสร็จแล้วผมจะให้ท่านขึ้นอีกครั้งหนึ่งใช้สิทธิवादพิงซึ่งท่านคิดว่าท่านเสียหายซิใหม่ครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานครับ ผมก็ไม่อยาก
จะรบกวนเวลาของสภามาก ก็อยากจะกราบเรียนว่าท่านที่พูดอยู่นี้เปรียบเสมือนใกล้ขีด
ยางเหมือนหมอนูครับ แล้วก็จะใกล้ตายเพราะงูแล้ว

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญ
ท่านอาคมครับ

นายอาคม เอ่งฉ้วน (กระบี่) : ก็ไม่ต้องวิจารณ์หรือว่าไม่ต้องพิจารณา
วาทะที่เขาพูดนะครับ เพราะว่ากริยามันส่อสกุลครับ วาทะที่พูดมันกับออกอยู่แล้วว่าผู้พูด
เป็นเช่นไร ผมไม่ได้แย้งครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานครับ คนนี้สกุลดี
มาจากไหน

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ไม่เป็น
อะไรครับ เขาก็ไม่ได้บอกสกุลไม่ดีหรืออะไร เพียงแต่พูดลอย ๆ ยังไม่ได้ต่อว่านะครับ
เพราะสิ่งที่เราพูดนั้นบางคนอาจจะได้ยินสกุลดีก็ได้ นะครับ เพียงแต่ว่าเขาไม่ได้บอกว่า
สิ่งที่พูดสกุลไม่ดี เชิญต่อครับ จบแล้วครับเรื่องพาดพิงกันไปพอแล้วครับ

นายอาคม เอ่งฉ้วน (กระบี่) : ท่านประธานครับ มันเริ่มดีมาตั้งแต่
ท่านประธานเป็นประธานตั้งแต่คราวที่แล้วนะครับ เราจะเห็นว่าทุกคนก็เสนอกฎหมาย
วิจารณ์กฎหมายกัน ซึ่งมันเป็นลักษณะของสภาอยู่แล้ว แต่ว่ามันก็มีคนทำให้ชักใบให้
เรือเสีย

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญต่อครับ

นายอาคม เอ่งฉ้วน (กระบี่) : ผมจะกราบเรียนว่า อย่างเช่นเขาวิจารณ์ว่า
ยางพารามันเป็นพืชยืนต้นท่านประธานครับ เวลานี้ทุกคนก็ภูมิใจมากกว่ายางราคาแพง
บ้านท่านประธานก็ปลูกยางผมทราบดี มันก็มีสิทธิที่จะวิจารณ์ว่าวันหนึ่งข้างหน้าเกิดยาง
ราคาตกต่ำต้นยางเอาไปไหนครับท่านอดีตร พวกผมก็มีสิทธิที่จะคิดมีสิทธิได้วิจารณ์
เพราะยางพารามันไม่เหมือนมันสำปะหลัง มันสำปะหลังเวลามันไม่มีราคาเกษตรกร

จะหยุดปลูกเอง แล้วราคามันก็จะดีขึ้นเกษตรกรก็จะกลับมาปลูกใหม่มันจะเป็นวงเวียน
 อย่างนี้ครับ แต่อย่างพาราทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นความรอบคอบของรัฐบาลในการ
 เสนอกฎหมายก็ดี ในการกำหนดนโยบายก็ดี มันจึงมีความสัมพันธ์ต่ออนาคตของ
 เศรษฐกิจประเทศ เช่น ส.ส. ฝ่ายค้านบางคนพูดนี่ละครับ ถ้าพูดอย่างนี้สภามันยัง
 ได้ประโยชน์ ท่านประธานครับ ผมกำลังจะบอกว่าในช่วงระยะเวลาที่ คือวันนี้มีการบอก
 กันว่ายางราคาดี และก็เอามาชมเชยกันผมไม่มีสิทธิ์ว่า คือถ้ายางราคาดี ท่านในฐานะ
 ที่สนับสนุนรัฐบาลท่านก็ชมรัฐบาล แต่ว่าผมก็ต้องถามต่อไปอีกว่ายางราคาดี
 มันเพราะอะไร ผมก็ต้องอธิบายด้วย และแน่นอนที่สุดนะครับมันก็เป็นสิทธิของผม
 ท่านประธานคงทราบ ท่านประธานอยู่ในสถานีนาน ถ้ามันมีเรื่องดี ๆ ที่เกี่ยวกับ
 หัวหน้าพรรคผม หรืออดีตหัวหน้าพรรคผมที่ดี ๆ ผมก็เอามาพูดได้ อันนี้ผมคิดว่าสภาต้อง
 ให้เกียรติกัน อย่างเช่นกรณีที่ยางพาราเวลาที่ผมอยู่มันตกต่ำ ราคาตกต่ำครับ และเมื่อ
 ตกต่ำก็มีมาตรการแก้ไขหลายวิธี ถามว่าพวกผมแก้อย่างไรในขณะนั้น คนหลายคน
 ถ้ามีโอกาสมาเป็นรัฐมนตรีแล้วจะรู้ดี ท่านรัฐมนตรีสมชาย สุนทรวัฒน์ ท่านอยู่กับ
 พรรคไทยรักไทย เวลานั้นท่านถามดูว่าตอนที่ยางราคาตกต่ำ ทำไมท่านต้องไป
 นอนโรงพยาบาลตั้ง ๑๐ วัน -----

วันนั้นเพราะว่าประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ๓ ประเทศที่เป็นประเทศผู้ปลูกยาง หรือกันครับท่านประธาน หรือกันว่าในโลกนี้ความต้องการยางในขณะนั้นนะครับ ในขณะที่รัฐบาลท่านชวนต่อด้วยรัฐบาลท่านชวลิต รัฐบาลท่านชวลิต ท่านกรีซ กงเพชร คงจำได้ ท่านได้เป็นรัฐมนตรี ท่านก็ต้องไปแทรกแซงยาง คู่ยกัน ๓ ประเทศบอกว่า ทำอย่างไรดี เมื่อเรา ๓ ประเทศเป็นผู้ผลิตยาง โคนยางที่มันก็ไม่ได้ ในที่สุดเราได้ข้อยุติ ว่าถ้าจะทำให้ราคายางดีขึ้น ผลิตทั้งโลกประมาณ ๖.๒ ล้านตัน อันนี้เป็นตัวเลขที่ใคร ๆ ก็รู้ แต่ความต้องการของโลกในขณะนั้นแค่ ๖.๔ ล้านตัน แสดงว่าการผลิตได้กับจำนวน ที่ใช้มันพอกัน เพราะฉะนั้นยางมันเป็นการขายล่วงหน้า มันจึงทำให้ผู้ซื้อออกราคายาง เพราะรู้ว่าอย่างไร ๆ คุณต้องขาย พวกเขาผลิตได้ตั้ง ๖.๒ ล้านตัน ใน ๓ ประเทศก็เลย คู่ยกันว่าเราต้องใช้ ๒ มาตรการ

มาตรการที่ ๑ ก็คือลดกำลังการผลิต ไปดูประวัติศาสตร์ได้เลยว่า ในช่วงรัฐบาลที่ท่านชวนเป็นรัฐมนตรี ในรัฐบาลของมาเลเซีย นายลิ้ม เค็ง เย็ก เขาให้ คนมาเลเซียกรีดยางวันเว้นวันครับท่านรัฐมนตรีครับ กรีดยางวันหนึ่ง หยุดวันหนึ่ง กรีดยางวันหนึ่ง หยุดวันหนึ่ง เพราะลดกำลังการผลิต แต่ประเทศไทยทำอย่างนั้นไม่ได้ ผมพยายามจะใช้ มาตรการนั้น ผมก็ใช้ไม่ได้

มาตรการที่ ๒ ก็คือบอกว่าเราต้องลดกำลังการผลิตแล้วไม่พอนะครับ เราต้องแทรกแซงราคาด้วย คือซื้อยางมาเก็บไว้ สร้างภาวะราคาดีมานด์ ชัฟฟลาย ขึ้น ตรงนี้ผมจึงอธิบายว่านั่นเป็นมาตรการของการแก้ไขปัญหาในขณะนั้น ที่จริงมันมีหลายวิธี ท่านรัฐมนตรีอดีตรออยู่ในสภานี้มานาน ผมไม่แน่ใจว่าปี ๒๕๒๔ ท่านอยู่หรือไม่ ผมขออภัยด้วยนะถ้าท่านไม่อยู่ ในขณะนั้นยางตกต่ำมากเช่นเดียวกัน นายชวน หลีกภัย เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ มันก็มีดีเหมือนกันในการแก้ไขปัญหา เพราะว่า โลกมันซื้อน้อย ท่านนำเรื่องเข้าไปในคณะรัฐมนตรีเสนอคณะรัฐมนตรีในฐานะที่ต้องการ จะดูแลพืชทุกตัวให้มีราคาให้เกษตรกรพอมีกำไร ลดภาษีศุลกากรลง ๒ บาท นายชวน ได้เสนอคณะรัฐมนตรีในขณะนั้น พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ท่านเห็นชอบ ลด ๒ บาท รัฐบาลรายได้ไปหลายพันล้านบาทต่อปี แต่ ๒ บาทนั้น

คืนกลับไปยังผู้ปลูกยางทุกคนที่มียาง และ ๒ บาทที่เราเสนอขณะนั้น วันนี้ยังมีผลบังคับใช้อยู่ แสดงให้เห็นว่าทุกกิโลกรัมที่ชาวบ้านขาย ๖๐ บาท ถ้าเดิมต้องจ่ายภาษี ๒ บาท วันนี้จะได้เพียง ๕๘ บาทเท่านั้น แต่นายชวน หลีกภัย ก็ถือนั่นเป็นหน้าที่ที่ต้องทำเท่านั้นเอง ไม่จำเป็นต้องมาอวดคุยมาก นาน ๆ ผมจะมาพูดสักครั้งหนึ่งเพื่อให้ผู้คนที่ไม่รู้จะได้รู้บ้าง ท่านประธานครับ แต่ที่จำเป็นจะต้องแก้ มีคนบอกว่าพวกผมเอาเปรียบปลูกยาง เห็นว่าเป็นพืชการเมือง คนภาคใต้รำรอย ไม่อยากให้ภาคอื่นปลูก ก็เลยไปกำหนดยุทธศาสตร์ ๑๒ ล้านไร่ ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรครับท่านประธานครับ ยุทธศาสตร์ยางพารามีจริง และกฎหมายฉบับนี้ก็อยู่ใน ๑ ยุทธศาสตร์ยางพารา ท่านรัฐมนตรีปฏิเสธไม่ได้ อยู่ในยุทธศาสตร์ซึ่งออกมาในสมัยรัฐบาลชวน ผมได้เอาออกมาถือให้ท่านประธานดูในคราวที่แล้ว เมื่อเราเห็นว่าปริมาณยางในโลกนี้มันมาก ประเทศมาเลเซีย ประเทศอินโดนีเซีย เขาถึงขนาดต้องลดกำลังการผลิต ทุกคนก็เลยคิดว่าวันหนึ่งข้างหน้าถ้าจะสร้างเสถียรภาพราคาขาย นักวิชาการในประเทศไทยก็เลยมีความเห็นตรงกันว่าเอาแค่ ๑๒ ล้านไร่พอ นี่คือที่มา ไม่ได้ไปห้ามปลูก แต่บอกว่าควรจะปลูกไม่เกิน ๑๒ ล้านไร่ พื้นที่ภาคอีสาน พื้นที่ภาคเหนือหรือคนที่นั่งอยู่ในสภานี้ โปรดเข้าใจนะครับว่าประเทศไทยเป็นประเทศเสรีภาพ รัฐบาลห้ามที่ไหนครับ เขาบอกว่าควรจะปลูก ๑๒ ล้านไร่ หมายความว่า รัฐบาลจะส่งเสริมเฉพาะคนที่ปลูกยางมาแล้ว เพราะมีเงินกองทุนอยู่ เงินกองทุนนี้เข้าใจ แต่คนปลูกใหม่รัฐบาลไม่จัดสรรงบประมาณให้ แต่ถามว่าถ้าท่านปลูกเองรัฐบาลห้ามได้ไหม ห้ามไม่ได้ ถ้าท่านปลูกเองไปลงทะเบียนท่านได้ไหม ทำไม่ได้ ไม่มีกฎหมายลงทะเบียน ยางในภาคอีสานมันจึงมีประปรายมาตลอด เพราะกรมวิชาการไปส่งเสริมไว้แล้ว อย่างที่ผมเรียน แต่ถามว่าทำไมยางในภาคอีสานจึงน้อยกว่าภาคใต้ เพราะภาคใต้มีร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์การทำสวนยาง -----

ท่านประธานทราบใช่ไหมครับ เมื่อสักครู่คุณทวี สุระบาล ก็พูด เมื่อมีพระราชบัญญัติ กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เราก็เห็นว่าวันนี้ที่เราส่งยางออกไป ๑ กิโลกรัม เราขอจากเกษตรกร คือเก็บที่ผู้ส่งออก ๑ บาทบ้าง ๑.๔๐ บาท บ้าง บางครั้งเอาถึง ๑.๕๐ บาท เอามาเข้ากับกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง แล้วจัดสรรให้กับทำการวิจัย บริหารบุคคลที่เหลือคืนกลับไปให้เกษตรกรผู้ปลูกยาง นี่ละครับท่านประธานครับ ผมจึงคิดพวกผมนั้นใจกว้างครับ แล้วพยายามจะพูดด้วยเหตุด้วยผล อีกนิดหนึ่งครับ ท่านประธานครับ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๑ ทวิ เรานำร่าง พ.ร.บ. การยาง แห่งประเทศไทยเข้ามาแก้ไข เพราะว่าความเรียกร้องของพี่น้องอีสานทางเหนืออยากจะ ปลูกยางมาก แต่ถ้าลงทุนเองมันไม่ไหวครับท่านประธาน มันต้องใช้จ่ายมาก เราก็ เปิดโอกาสให้เขาได้มาร่วมโครงการ แต่จะเปิดโครงการแบบเปิดให้กับคนที่ปลูกยางนี้ มันทำไม่ได้ เพราะคนปลูกยางนี้ยื่น ๑๐๐ ไร่ ก็จะได้ ๑๐๐ ไร่ ยื่น ๕๐ ไร่ก็จะอนุมัติ ๕๐ ไร่ แล้วได้มาไร่ละ ๗,๘๐๐ บาท ๖,๘๐๐ บาท เดียวนี้รัฐบาลทักษิณบวกรให้อีก ๕๐๐ บาท ก็เป็น ๗,๒๐๐ บาท ก็ถือว่าเป็นอันสงฆ์ของชาวสวนยางไป แต่พี่น้องอีสานไม่ได้ แต่ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ท่านรัฐบาลนายชวนเอามาแก้ พวกเราช่วยกันยกมือจำได้ไหม ยกมือว่าให้คนที่ไม่เคยมียางได้ปลูกเถอะ ๑๕ ไร่ แล้วให้กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง จ่ายเขาหน่อย จ่ายไป ๔,๐๐๐ บาท นี่คือการที่พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยาง มาตรา ๒๑ ทวิ ที่แก้ไขกับพี่น้องภาคอีสานที่ไม่เคยมียางมาก่อน ได้ร่วมปลูกยาง เพราะฉะนั้นยางนี้ไม่ใช่ว่าผูกขาดอยู่แต่พวกผมนะครับ และยางเป็นเรื่อง การเมืองสำหรับภาคใต้ ไม่ใช่ คนเหล่านั้นที่คิดเช่นนี้คิดไม่ได้ นะครับ ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ ส่วนเรื่อง ๑๒ ล้านไร่ นั้น ผมกราบเรียนแล้วว่าเมื่อยุทธศาสตร์ในขณะนั้นบอก ว่าอย่าเกิน ๑๒ ล้านไร่ เมื่อมาถึงวันนี้ ๕พณฯ นายกรัฐมนตรี ทักษิณ นี่สถานการณ์เปลี่ยน นะครับ ทำไมสถานการณ์เปลี่ยน ท่านประธานผมเอาตัวเลขมาให้ดูนะครับ ถ้าผมพูดผิด ท่านรัฐมนตรีประท้วงนะครับ แล้วถ้าข้อมูลของผมไม่เป็นวิทยาศาสตร์ท่านรัฐมนตรี แลผมได้ นะครับ เมื่อปี ๒๕๔๓ รัฐบาลนายชวน นี่เป็นตัวเลขที่ผมพยายามไปเสาะหา มา ปี ๒๕๔๓ คิดทั้งปีเลย ราคาขายเฉลี่ยสูงกว่ารัฐบาลดอกเตอร์ทักษิณ เพราะรัฐบาล ดอกเตอร์ทักษิณเข้ามาเป็น เมื่อปี ๒๕๔๔ นายธนที ขลิบทอง เป็นรัฐมนตรี ยังแทรกแซง

ราคาขายอยู่ แล้วไปปลดเขาออกเพราะว่าเขาแทรกแซงไม่ได้ผล จำได้ไหมครับ เพราะฉะนั้นราคาขายในช่วงรัฐบาลนายชวน เมื่อปี ๒๕๔๓ ทั้งปี ผมไม่บอกนะครับว่า ผมเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ แต่ว่าผมให้เครดิตกับหัวหน้ารัฐบาล เป็นนายกรัฐมนตรี ราคาขายยังแพงกว่ารัฐบาลนายกรัฐมนตรีทักษิณ เพราะปี ๒๕๔๔ ยางมันตกจริง ๆ ยางมันมาขึ้นเมื่อปี ๒๕๔๕ ปี ๒๕๔๖ ปี ๒๕๔๗ ปี ๒๕๔๘ ผมก็เลยเอาข้อมูลตรงนี้ มากราบเรียนต่อท่านว่า ที่พวกผมบอกว่ายางมันขึ้นเพราะประเทศจีนซื้อ เพราะท่านไปดู ตัวเลขได้เลยว่าประเทศจีนเริ่มซื้อยางของประเทศไทยมากเมื่อปี ๒๕๔๕ ถ้าท่านนายกรัฐมนตรีทักษิณท่านดีจริง พวกผมจะกราบไหว้ท่านได้เต็มมือเต็มไม้ ท่านก็ต้องทำให้ราคาขายมันสูงตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ สิครับ ผมจะกราบท่านสนิทใจเลย แต่วันนี้ไม่ปฏิเสธว่ายางราคา ๖๐ บาท ทักษิณเป็นนายกรัฐมนตรี อันนี้มันเป็นแฟคท์ (Fact) ๖๐ บาท นายทักษิณเป็นนายกรัฐมนตรี เหมือนที่ผมจะพูดว่า น้ำมันแพงก็ทักษิณ เป็นนายกรัฐมนตรีถูกไหมครับ ใครจะปฏิเสธว่าเวลานี้น้ำมันไม่ได้แพง หรือผมจะพูดว่า วันนี้คนภาคใต้ ๓ จังหวัดภาคใต้ นายกรัฐมนตรียังแก้ไม่ได้ ตายกันรายวัน เพราะทักษิณ เป็นนายกรัฐมนตรี ใครปฏิเสธครับ ผมพูดเรื่องจริงครับท่านประธานครับ

(นายสุนัย จุลพงศธร ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานครับ ผมขอประท้วงครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญ ท่านสุนัยครับ

นายอาคม เองฉ้วน (กระเป๋) : มันเป็นแฟคท์ผมก็ไม่รู้ว่ามันเขียนว่าอย่างไร

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญญัติรายชื่อ) : ออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูก ๆ นะครับ อย่ามาแฉวก ๆ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ท่านประท้วงอะไรครับ เขาเรื่องประท้วงก่อนครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานครับ ผม สุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคไทยรักไทย ผมก็พยายามจะอดจิตอดใจที่จะไม่ประท้วงท่านผู้อภิปราย แต่ว่าการอภิปรายของท่านนั้นผิดข้อบังคับที่เข้ามาเสียดสี

และนอกเรื่องนะครับ ไปเรื่องน้ำมัน ผมว่าอันนี้มันนอกเรื่อง แล้วก็กำลังจะเสียดีสี ให้ร้ายป้ายสีหัวหน้าพรรค เมื่อกี้ท่านพูดเองครับว่า เมื่อหัวหน้าพรรคท่านก็รัก หัวหน้าผมก็รัก ดังนั้นเอาใจเขามาใส่ใจเรา และถ้าเป็นคนมีจิตใจเป็นธรรมจริงนี้ ท่านต้องกราบทักษิณมานานแล้วครับ หลายปีแล้วครับ ท่านประธานขอประท้วงครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เชิญท่านอาคม ต่อครับ พยายามอย่าเสียดีสีนะครับ

นายอาคม เ่องฉ้วน (กระปี่) : ท่านประธานครับ ผมกำลังจะบอกว่า เป็นข้อเท็จจริงใช่ไหมครับ มันไม่ใช่เรื่องเสียดีสี

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : วินิจฉัย แล้วครับ เชิญต่อเลยครับ

นายอาคม เ่องฉ้วน (กระบี่) : ท่านประธานอนุญาตให้ผมพูดนะครับ
 ลำไย กุ้งกุลาดำมันตกต่ำทั้งนั้นพูดได้ วันนี้เราพูดเรื่องเกษตร ในประเด็นสุดท้าย
 ท่านประธานครับ เรื่องนี้ผมจำเป็นต้องพูดหนึ่งคือมันมีคำพูดที่บอกว่าทำไมราคาขาย
 ๖๐ บาทแล้วยังยากจน เพื่อนผมพูดผมนั่งฟังอยู่ คนก็เลยว่ เอ๊ะชาวสวนยางภาคใต้
 จะเป็นไปได้อย่างไร ยางราคา ๖๐ บาทยังยากจนอยู่ และก็พยายามเอาข้อมูลนี้ขึ้นมาพูด
 ในลักษณะใช้วาทะศิลป์ แต่ลืมฟังให้จบว่าสวนยางจะยากจนก็ต่อเมื่อเป็นเกษตรกร
 รายย่อยทำได้ใหม่ครับ เกษตรกรรายย่อย ๑๐ ไร่ ๑๕ ไร่ ยากจนวันนี้ก็ยังยากจนอยู่ อันนี้
 เป็นการส่งสัญญาณเตือนไปยังพี่น้องภาคอีสานนะครับว่า ที่รัฐบาลให้เขาปลูก ๕ ไร่ ๗ ไร่
 ให้เตรียมตัวได้ ถ้าราคา ๖๐ บาทไม่จริงเหมือนที่ท่านว่า แต่เราตั้งข้อสังเกตว่า
 วันใดใครจะมายืนยันได้ว่าอีก ๗ ปีข้างหน้าท่านทักษิณอาจจะเป็นนายกรัฐมนตรี
 หรืออาจจะไปอยู่ประเทศไหนแล้วผมไม่รู้ ยางยัง ๖๐ บาทอยู่หรือเปล่าละครับ
 แล้วถ้า ๓๐ บาท พี่น้องอีสานจะได้เตรียมตัวได้อาคมเคยเตือนแล้ว ๖๐ บาทก็ตอนที่เรา
 เพิ่งเริ่มปลูก แต่วันนี้ ๗ ปี มันเหลือ ๓๐ บาท

(นายสุนัย จุลพงศธร ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานขอประท้วงอีกครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญ
 ท่านสุนัยครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญชีรายชื่อ) : เมื่อสักครู่ท่านพูดเองว่า วาจาอ่อนสันดาน
 ทำไมท่านพูดอย่างนี้หลายครั้งเหลือเกิน ผมว่าการอภิปรายท่านจะสรุปก็สรุปครับ แต่อย่า
 มาเสียดสีใช้ถ้อยคำสองแง่สองง่าม อย่างน้อยที่สุดก็ยกกล้าดีกว่าคนที่เขานายกรัฐมนตรี
 แล้วไม่ทำอะไรเลยที่ผ่านมา ท่านประธานครับ พูดอย่างนี้มันไม่ได้ครับ ผมขอสงวนสิทธิ
 ในการพาดพิงผมที่จะต้องกล่าวต่อไปครับ ขอบพระคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
 ท่านอาคมก็พยายามอย่าเสียดสี

นายอาคม เ่องฉ้วน (กระบี่) : ท่านประธานครับ ผมไม่เอ่ยชื่อ นะครับ ผมพยายามเคารพประธาน ผมกำลังจะกราบเรียนท่านอดีตรที่เคารพเพื่อนรักของผมว่า ทั้งหมดที่เราพูด เราต้องการนำปัญหา มาแก้กันแล้วไปถกกันในกรรมาธิการ ที่ผมพูดมา ทั้งหมดนี้ครับมันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้นทำไมผมจะไม่ดีใจละครับเกษตรกร ร่ำรวยขึ้นทำไมผมจะไม่ดีใจ แต่ถ้าเขาอยากจนนี้เราต้องมีส่วนรับผิดชอบด้วยนะ เพราะเรา เป็นคนสนับสนุนเขาและเป็นคนกำหนดนโยบาย ผมถามประเด็นเดียวว่าถ้าสิ่งที่คุณ ชินวรรณพูดไม่เป็นความจริงเลย ท่านรัฐมนตรีอดีตรกลับไปเปิดดูรายชื่อของคนที่มาขึ้น ทะเบียน ๘.๓ ล้านคน มีชาวสวนยางอยู่ใหม่ ใน ๘.๓ ล้านคน ผมเชื่อว่ามีชาวสวนยาง อยู่มาก และนั่นละท่านจะได้ถึงบ้างอ้อว่าแม้ว่ามัน ๖๐ บาทก็จน ถ้าตราบใดก็ตาม เศรษฐกิจหรือรายได้มันไม่พอกับรายจ่าย ท่านประธานครับ ผมต้องการจะพูดเท่านั้นละครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญ ท่านสุนัยครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ จังหวัดนครสวรรค์ พรรคไทยรักไทย กระผมต้องกราบขออภัยจริง ๆ ตอนที่ผมได้อธิบายไปนั้นก็เนื่องจากว่ามีกรกล่าว ที่พาดพิงมาแล้วลักษณะที่จะทำให้ประชาชนเข้าใจผิด ดังนั้นกระผมก็ได้พูดไป โดยพยายามไม่เอ่ยชื่อของบุคคลต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนเข้าใจว่า ยางนี้แท้จริง แล้วการขึ้นราคาไม่ใช่เรื่องฟลุค แต่เป็นเรื่องใช้วิธีการจัดการ ผมก็ยกตัวอย่างเปรียบเทียบ ว่าถ้าจะบอกว่าประเทศจีนอีกหลายประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์เขาเข้ามาสู่ กระบวนการพัฒนา เข้า ดับบลิวทีโอ (WTO) อะไรต่อมิอะไรนี้ เขาก็เร่งพัฒนามา ๑๐ กว่าปีแล้ว โดยยกर्सเซียตั้งแต่ปี ๑๙๙๐ ที่เขาเปลี่ยนแปลงมัน ๑๐ กว่าปียางมันก็ไม่ขึ้นราคาครับ ไม่เคยขึ้นถึงขนาดนี้ ก็พยายามอธิบายให้เห็นว่านี่คือกระบวนการจัดการ ในการเปลี่ยนแปลงก็เท่านั้นเอง ซึ่งวันนี้ประชาชนเขาทั้งหมดแล้วครับ ถ้าจะไปกล่าวอ้าง อะไรก็ไม่ได้ แต่กลับมาว่าผมว่าคิดอย่างนั้น คิดอย่างนี้ ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร แต่ที่นี้

อยากจะกราบเรียนว่าคนที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่แล้ว เป็นรัฐมนตรีแล้วนี่ก็ต้องอดจิตอดใจไว้บ้าง ส่วนที่จะมากล่าวหาผมไปพูดบอกว่า ๖๐ กว่าบาทแล้วยังจนอีกหรือ ผมก็เปรียบเทียบให้เห็นว่าตอนที่รัฐบาลอื่น ๆ อยู่ไม่รู้รัฐบาลไหนนะครับ ยางโดยเฉลี่ย ๒๐ กว่าบาท เท่านั้นเอง ๖๐ กว่าบาทมันไม่ดีกว่าหรือ แล้วเสถียรภาพของยางมันยาวนานขนาดนี้ ราคาไม่ลง จะไปปิดฟ้าด้วยฝ่ามือได้อย่างไร อันนี้ก็เป็นข้อเท็จจริง จะแควงก็แควงกันละครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
พอสम्मครแล้วครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (บัญญัติรายชื่อ) : กราบเรียนเท่านี้ละครับ ท่านประธานครับ ก็ขอให้ทราบว่าหัวหน้าพรรคผมทำงานได้มีความสามารถ ทำให้เกิดประโยชน์ต่อประชามหาชนจริง ผมก็ต้องอธิบายให้ประชาชนทราบจะมาโกรธอะไรผมที่เชียร์หัวหน้าตนเองไม่ว่าเลยครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เขาสรุปนะครับ แล้วก็ยังไม่ได้เอ่ยชื่ออะไร แล้วผมก็เปิดโอกาสให้พอสสมควรแล้วครับ
เพราะว่าเจ้าตัวเป็นคนอภิปรายคงรู้ว่าพาดพิงถึงตัวเอง ท่านทวิก่อนนะครับ
ท่านชินวรณ์ครับ

นายทวิ สุระบาล (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
กระผม ทวิ สุระบาล บัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทยจากจังหวัดตรังครับ เมื่อสักครู่

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
นี่เราปิดอภิปรายแล้วนะครับ เอาเฉพาะที่พาดพิงนะครับ

นายทวิ สุระบาล (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติพาดพิงถึงผม
ถ้าไม่ชี้แจงแล้วกลัวว่าจะเสียหายครับ ในช่วงปลายรัฐบาลที่ท่านผู้มีเกียรติ
ซึ่งเป็นเพื่อนผม เป็นรัฐมนตรีแล้วก็ดูแลองค์กรนี้อยู่ครับ ในช่วงนั้น ช่วงที่ปลาย ๆ
รัฐบาล ราคาขายต้องแทรกแซงอยู่ตลอดเวลา ในราคากิโลกรัมละ ๒๕ บาท แล้วต้องกู้เงิน
จากธนาคารกรุงไทยทีละ ๒,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ ล้านบาท และต้องระบายยางออก ๔๕๐,
๐๐๐ ตัน เท่ากับ ๔๕๐ ล้านบาท กิโลกรัม จนกระทั่งเลือกตั้ง และก็ได้เป็นรัฐบาลรักษาการ ก็
ยังต้องแทรกแซงราคาขายอยู่ จนกระทั่งมาถึงรัฐบาลของ ฯพณฯ นายก
ทักษิณ ๑ ในช่วงต้น ประมาณ ๒ - ๓ เดือน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีก็ได้แก้ปัญหา
นี้ได้ จนกระทั่งไม่ต้องแทรกแซงราคาขายมาตั้งแต่บัดนั้น

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านชินวรณ์เชิญครับ ปิดอภิปรายแล้วนะครับ เอาเฉพาะพาดพิงนะครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ชินวรณ์ บุญยเกียรติ พรรคประชาธิปัตย์จากจังหวัดนครศรีธรรมราชนะครับ
เพื่อนสมาชิกอาจจะไม่ได้เอ่ยชื่อผม แต่ว่าผมเป็นคนอภิปรายคนแรกครับ จริง ๆ
ผมไม่อยากจะไปตอบโต้ผู้ที่อภิปราย เพราะผมรู้ว่าผู้อภิปรายท่านนี้โดยปกติ
ก็มีปัญหาในสภาอยู่ แต่ว่าจริง ๆ ผมเรียนท่านประธานว่าข้อมูลที่ผมอภิปรายนั้น

เป็นข้อมูลมาจากการปฏิรูประบบการพัฒนาทางพาราไทยครับ ปัญหาที่ว่าเกษตรกรนั้น
ยังมีความยากจนอยู่ เป็นข้อมูลที่ผ่านจากการทำงาน ส่วนหนึ่งของคณะกรรมการยุทธ
ศาสตร์ยางพารา อีกส่วนหนึ่งมาจากคณะกรรมการปฏิรูปยางพารา ซึ่งมีรูป
ท่านนายกทักษิณอยู่ข้างหน้าครับ บางคนไม่ได้อ่านข้อมูลแม้แต่ของฝ่ายรัฐบาลเอง
เพราะฉะนั้นเวลาอภิปรายอาจจะมีปัญหาครับ และในท้ายที่สุดก็มีปัญหา
เหมือนที่อยู่หลายกระทรวงมาแล้วครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ต่อไปผมจะขอมติจากที่ประชุมนะครับว่าจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
ทั้ง ๒ ฉบับหรือไม่ครับ

(นายสุชาติ ตันเจริญ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง มีสัญญาณ
ให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านสมาชิกเข้าห้องประชุมครับ กดแสดงตนไว้ก่อนนะครับ อย่าเพิ่งลงมตินะครับ
ผมจะขอมติจากที่ประชุมนะครับว่าจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติการยาง
แห่งประเทศไทย พ.ศ. ทั้ง ๒ ฉบับ คือของรัฐบาลกับของท่านอาคม เองด้วย
ท่านจะรับหรือไม่ครับ ท่านสมาชิกท่านใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
ทั้ง ๒ ฉบับ โปรดกดปุ่ม เห็นด้วย ท่านสมาชิกท่านใดเห็นว่าไม่ควรรับหลักการ
โปรดกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย ขอเชิญใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ลงคะแนนเสียงครบไหมครับ มีท่านสมาชิกท่านใดยังไม่ใช้สิทธิมีไหมครับ

นายพงศกร อรรณนพพร (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ พงศกร
อรรณนพพร หมายเลข ๒๐๙ รับครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
รับหลักการใช่ไหมครับ เครื่องท่านชัดข้อใช่ไหมครับ

นายพงศกร อรรณนพพร (ขอนแก่น) : เครื่องขัดข้องครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
มีอีกไหมครับ ถ้าไม่มีขอปิดการลงคะแนนเสียงนะครับ ผลการลงคะแนนเสียงครับ
มีมติเป็นเอกฉันท์นะครับ ๓๒๔ ท่าน

- ๔๑/๑

ต่อไปขอเชิญเสนอครับว่าจะใช้กรรมการวิสามัญ หรือจะตั้งกรรมการวิสามัญเชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
ตั้งกรรมการวิสามัญครับท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : รัฐบาลเสนอให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวนเท่าไรครับท่านครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
จำนวน ๓๕ ท่านครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
๓๕ ท่านมีสมาชิกท่านใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มี
กิมติที่ประชุมให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญ ๓๕ ท่านครับ รัฐบาลขออีกท่านครับ
เชิญเสนอเลยครับ ๕ ท่าน

นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
ท่านประธานที่เคารพ ผม นายอดิศร เพียงเกษ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร
และสหกรณ์ ขอเสนอรายชื่อคณะกรรมการวิสามัญ ในส่วนรัฐบาล ๕ ท่าน
๑. นายอดิศร เพียงเกษ ๒. นายวีระ มุสิกพงศ์ ๓. นายชจรธน จุฑโต ๔. นายอดิศักดิ์
ศรีสรพรกิจ และ ๕. นางสาวผ่องเพ็ญ สัมมนาพันธ์ ครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ดังนั้น
เหลือสัดส่วนของพรรคการเมือง ๓๐ ท่านนะครับ เป็นของพรรคไทยรักไทย ๒๒ ท่าน
พรรคประชาธิปัตย์ ๖ ท่าน พรรคชาติไทย ๒ ท่าน ขอเชิญสัดส่วนของพรรคไทยรักไทย
๒๒ ท่าน เสนอได้เลยครับเชิญผู้เสนอครับ พรรคไทยรักไทยเชิญครับ

นายกิตติกร โล่ห์สุนทร (ลำปาง) : กราบเรียนท่านประธาน กระผม
 นายกิตติกร โล่ห์สุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดลำปาง พรรคไทยรักไทย
 ขอเสนอรายชื่อกรรมการวิสามัญร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.
 ในสัดส่วนของพรรคไทยรักไทย ดังรายนามต่อไปนี้ ๑. นายสุวัฒน์ ม่วงศิริ
 ๒. นายอารีเพ็ญ อุตรสินธุ์ ๓. นายกฤษ ศรีฟ้า ๔. นายคงกฤษ หงษ์วิไล ๕. พลตำรวจตรี
 พยุง ตรงสวัสดิ์ ๖. นายพงศ์เวช เวชชาชีวะ ๗. นางสาวอรุณี ชำนาญยา ๘. นายประทวน
 เขียวฤทธิ์ ๙. นายวิสุทธิ์ ไชยณรุณ ๑๐. นายณรงค์กร ขวาลสันตติ ๑๑. นายศุภชัย โพธิ์สุ
 ๑๒. นายสงกรานต์ คำพิสัย ๑๓. นายธีระชัย แสนแก้ว ๑๔. นายกรีฑ กงเพชร
 ๑๕. นายเจริญ จรรย์โกมล ๑๖. นายเทวฤทธิ์ นิกรเทศ ๑๗. นายमुख สู่ไลมาน
 ๑๘. นางลดาวัลย์ วงศ์ศรีวงศ์ ๑๙. นายประเสริฐ บุญเรือง ๒๐. นายวิรัตน์ ตยางคนนท์
 ๒๑. นายชวลิต มหาจันทร์ ๒๒. นายสุรชาติ ชำนาญศิลป์ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ครับ
 มีผู้รับรองครบครับ ต่อไปของพรรคประชาธิปัตย์ ๖ ท่านครับ เชิญเสนอครับ

นายอันวาร์ สาและ (ปัตตานี) : เรียนท่านประธานที่เคารพ ผม
 นายอันวาร์ สาและ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดปัตตานี พรรคประชาธิปัตย์ ขอเสนอ
 รายชื่อร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๑. นายอาคม เอ่งฉ้วน
 ๒. นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ ๓. นายอิสสระ สมชัย ๔. นายเชน เทือกสุบรรณ
 ๕. นายสมบุญฤทธิ์ อุทัยเวียนกุล ๖. นายวินัย เสนเนียม ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ครับ
 มีผู้รับรองครบครับ ต่อไปของพรรคชาติไทย ๒ ท่าน เชิญครับ

นายวีระศักดิ์ โควสุรัตน์ (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 ครับ กระผม วีระศักดิ์ โควสุรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ
 พรรคชาติไทย ขอเสนอชื่อกรรมการในสัดส่วนของพรรคชาติไทย ๒ ท่านครับ ท่านที่ ๑
 นายภูเือง ยาวอหะซัน และ ๒. นายเกษม สรศักดิ์เกษม ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ครับ
มีผู้รับรองครบครับ ครบทั้ง ๓๕ ท่านนะครับ ขอเชิญท่านเลขาธิการทบพวณรายชื่อก็ค้าง
ครับ

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : รายนาม
คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.
๑. นายอดิศร เพียงเกษ ๒. นายวีระ มุสิกพงศ์ ๓. นายชจรณ จุตโต ๔. นายอดิศักดิ์
ศรีสรรพกิจ ๕. นางสาว่องเพ็ญ สัมมาพันธ์ ๖. นายสุวัฒน์ ม่วงศิริ ๗. นายอารีเพ็ญ
อุตรสินธุ์ ๘. นายกฤษ ศรีฟ้า ๙. นายคงกฤษ หงษ์วิไล ๑๐. พลตำรวจตรี พยุ่ง ตรงสวัสดิ์
๑๑. นายพงศ์เวช เวชชาชีวะ ๑๒. นางสาวอรุณี ชำนาญยา ๑๓. นายประทวน เขียวฤทธิ์
๑๔. นายวิสุทธิ ไชยณรุณ ๑๕. นายณรงค์กร ชวาลสันตติ ๑๖. นายศุภชัย โพธิ์สุ
๑๗. นายสงกรานต์ คำพิไลย์ ๑๘. นายธีระชัย แสนแก้ว ๑๙. นายกรีช กงเพชร
๒๐. นายเจริญ จรรย์โกมล ๒๑. นายเทวฤทธิ์ นิกรเทศ ๒๒. นายमुख สุไลมาน
๒๓. นางลดาวัลย์ วงศ์ศรีวงศ์ ๒๔. นายประเสริฐ บุญเรือง ๒๕. นายวิรัตน์ ตยางคนนท์
๒๖. นายชวลิต มหาจันทร์ ๒๗. นายสุรชาติ ชำนาญศิลป์ ๒๘. นายอาคม เอ่งฉ้วน
๒๙. นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ ๓๐. นายอิสระ สมชัย ๓๑. นายเชน เพ็ชร์สุบรรณ
๓๒. นายสมบูรณ์ อุทัยเวียนกุล ๓๓. นายวินัย เสนเนียม ๓๔. นายกุเฮง ยาวอหะซัน
และ ๓๕. นายเกษม สรศักดิ์เกษม

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : รายชื่อคณะกรรมการวิสามัญ ๓๕ ท่าน ไม่มีพรศกไหนต้องการเปลี่ยนแปลงนะครับ กำหนดระยะเวลาแปรญัตติ เชิญรัฐมนตรีครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ตามข้อบังคับ ท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : รัฐบาลเสนอให้แปรญัตติภายใน ๗ วัน ตามข้อบังคับ ข้อ ๑๑๐ นะครับ มีท่านสมาชิกท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มีก็ให้แปรญัตติตามข้อบังคับภายใน ๗ วัน จะใช้ร่างไหนเป็นร่างในการพิจารณาในวาระที่ ๒ ครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานครับ ทางรัฐบาลขอเสนอร่างของรัฐบาลเป็นหลักครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : รัฐบาลขอเสนอใช้ร่างของรัฐบาลเป็นหลักในการพิจารณาในวาระที่ ๒ นะครับ ไม่มีท่านสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ดังนั้นมติของที่ประชุมให้ใช้ร่างของรัฐบาลเป็นหลักในการพิจารณาในวาระที่ ๒ ครับ เป็นการจบการพิจารณาในวาระที่ ๑ ของร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยทั้ง ๒ ฉบับ นะครับ

ต่อไปเป็นการพิจารณาในระเบียบวาระที่ ๔ นะครับ เป็นเรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

เรื่องแรกคือร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วครับ ขอเชิญคณะกรรมการวิสามัญครับ

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ซึ่งการพิจารณาต่อไปนี้จะเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ นะครับ คือเราจะพิจารณากันตั้งแต่ข้อร่าง คำปรารภ แล้วเรียงตามลำดับมาตรา ท่านสมาชิกจะอภิปรายได้เฉพาะข้อที่มีการแก้ไขหรือมีการสงวนคำแปรญัตติหรือสงวนความเห็นไว้เท่านั้น นะครับ ถ้าท่านประธานพร้อมแล้วก็เชิญแถลงเลยครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายไพจิต ศรีวรขาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครพนม พรรคไทยรักไทย ในฐานะประธานคณะกรรมการวิสามัญ ขอรายงานผลการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ดังนี้

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๒ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๐ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งคณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ และตั้งกรรมการคณะหนึ่งขึ้นพิจารณากำหนดแปรญัตติภายใน ๗ วันนั้น คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวจำนวน ๓ ครั้ง โดยมีการรับฟังข้อมูล ข้อเท็จจริง ข้อเสนอแนะจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกอบการพิจารณา ทั้งจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า สำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกรุงเทพมหานครบัดนี้ได้ดำเนินการเสร็จแล้ว จึงใคร่ขอเสนอรายงานผลการพิจารณาพร้อมด้วยร่างพระราชบัญญัติที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามมติของคณะกรรมการเพื่อท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติจะได้พิจารณาต่อไป ขอขอบพระคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ต่อไปเชิญท่านเลขาธิการดำเนินการต่อครับ

นายทวี พวงทะวาย (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : ร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ข้อร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ และมาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ มีการแก้ไข

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านประธานกรรมการครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม ไพจิต ศรีวรขาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครพนม พรรคไทยรักไทย ในฐานะ
ประธานคณะกรรมการ ในมาตรา ๓ ซึ่งได้แก้ไข มาตรา ๙ คณะกรรมการได้มี
การเพิ่มเติม กระผมขออนุญาตท่านประธานและที่ประชุมเพื่อได้โปรดพิจารณาขอเพิ่ม
ถ้อยคำเพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้น ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้องค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีความพร้อมเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์เพื่อรับจดทะเบียนพาณิชย์
ในท้องที่ของตนได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในการนี้ให้องค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดยังคงมีอำนาจรับจดทะเบียนพาณิชย์เฉพาะในท้องที่นอกเขตขององค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นที่รัฐมนตรีกำหนด ขออนุญาตที่ประชุมเพิ่มถ้อยคำ เพื่อให้เกิด
ความชัดเจนดังที่ได้กราบเรียนที่ประชุมครับ-----

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ทางคณะกรรมการฯ ขอเพิ่มถ้อยคำ ๒ จุด เพื่อให้ได้ความชัดเจนยิ่งขึ้นนะครับ มีท่านสมาชิกท่านใดตามไม่ทัน หรือยังมีข้อสงสัยไหมครับ หรือมีข้อขัดข้องไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มีถ้อยคำที่ประชุมมีมติให้คณะกรรมการฯ ได้เพิ่มข้อความเพื่อให้ชัดเจนขึ้น ให้กฎหมายสมบูรณ์ขึ้นนะครับ เชิญมาตราต่อไปครับ

นายทวี พวงทะวาย (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ มีการแก้ไข

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านวัฒนาครับ

นายวัฒนา ช่างไฟเราะ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ ผม นายวัฒนา ช่างไฟเราะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร เขตพระโขนง เขตวัฒนา พรรคไทยรักไทย ขออนุญาตท่านประธานครับ เมื่อกี้ที่ทางคณะกรรมการฯ ขอเพิ่มเติมเข้าไปนี่นะครับ ด้วยความเคารพจริง ๆ ท่านประธาน ผมคิดว่าเป็นช่วงที่ท่านรายงานที่ท่านได้ไปทำมาแล้ว แล้วก็ในมาตรานี้มันมีเพิ่มเติมอยู่แค่มาตรา ๓ อันเดียว ก็เลยขอแก้คำพูด ก็เลยใส่เข้าไป ๒ จุด ช่วงนี้ผมก็เลยนั่งรออยู่ ก็กะว่าพอหลังจากมาพิจารณาแล้วผมจะขออภิปรายตรงนี้ ปราบกฏท่านประธานก็ไปมาตรา ๔ มาตรา ๕ เลย อันนี้ผมเลยขออนุญาตท่านประธานที่จะต้องขออนุญาตอภิปรายย้อนเพื่อสอบถามครับ ในมาตรา ๓ เมื่อกี้ครับท่านประธาน เพราะว่าเมื่อกี้ผมเข้าใจว่าพอกรรมาธิการรายงานนี้ก็ขอปรับตรงนี้เลย ผมก็เลยนั่งฟังอยู่ เลยขออนุญาตท่านประธานย้อนไปนิดหนึ่งเพื่อจะสอบถามที่แก้ไขเพิ่มเติมตรงนี้เข้ามา ในประเด็นจะได้ดำเนินต่อท่านประธาน

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : คือจริง ๆ แล้วเราผ่านไปแล้วนะครับ

นายวัฒนา แซ่ไพเราะ (กรุงเทพมหานคร) : ผมก็ยกมือท่านประธาน

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : และก็ชัดเจนครับ ผมถามว่ามีท่านสมาชิกท่านใดขัดข้อง หรือมีความเห็นเป็นอย่างอื่นไหม ผมก็รอเวลาอยู่นาน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นแล้วแต่ที่ประชุมครับ จะอนุญาตให้สอบถามใหม่ ละครับ มีใครขัดข้องไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มีใครขัดข้องก็อนุญาต เชิญครับ

นายวัฒนา แซ่ไพเราะ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ ผม นายวัฒนา แซ่ไพเราะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร เขตพระโขนง เขตวัฒนา พรรคไทยรักไทย ท่านประธานครับ ในมาตรานี้ที่เพิ่มเติมเข้ามาก็ต้องสอบถามผ่านท่านประธานไปถึงคณะกรรมการวิสามัญว่า ถ้าเราไม่ได้แก้ไขของเดิมเลยนี่นะครับ ก็แสดงว่าทางกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้รับผิดชอบ จดอะไรข้างเถอะ เป็นหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ เสร็จแล้วกฎหมายฉบับนี้ก็บอก ว่า ถ้าอย่างนั้น เพื่อการกระจายให้กรุงเทพมหานคร ให้เมืองพัทยา และ อบจ. อีก ๓ ส่วนเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ก็คือรับผิดชอบหรือไม่จดอะไรก็ข้างเถอะ ก็คือเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ซื่อมันเป็นอย่างนั้นท่านประธาน ถ้าดูในมาตรา ๓ วรรคสองก่อนจะแก้ไข ขอบอก ให้เป็น ให้เป็นนะครับ สำนักงานกลางทะเบียนพาณิชย์ ให้เป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ให้เป็นนี้แสดงว่าเขาจะทำภารกิจอะไรของเขาตรงนั้นแล้วแต่ แสดงว่าต้องการให้ประชาชนสะดวกในการเข้าไปรับบริการตรงนั้น เสร็จแล้วก็เพิ่มเติมเข้ามา ผมก็มองในแง่ดีนะครับ เพิ่มเติมเข้ามาเพื่อหวังให้ ถ้า อบต. หรือองค์กรใดก็ตามที่จะต้อง ท้องถิ่น เช่น อาจจะมีสุวรรณภูมิเกิดขึ้นมา องค์กรเหล่านี้ถ้ามีความพร้อมขึ้นมากก็ตั้งเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ เพื่อบริการประชาชนให้ใกล้มากที่สุด พอเติมข้อความตรงนี้เข้าไป และข้อความเดิมที่มีอยู่ ถ้าอ่านแล้วท่านประธาน ผมก็ตั้งคำถามว่าอย่างนี้ถ้าประชาชนเขาจะไปจดทะเบียนที่ อบต. นั้น ในนี้เขียนเลยนะครับว่านอกเหนือไม่ได้แล้ว แสดงว่า

จากนี้ไปเขาอยู่ตรงไหน เมื่อเราเขียนกฎหมายฉบับนี้เข้าไปแล้ว เขาจะให้ประชาชน
รับเฉพาะในสิ่งที่ท้องที่ตัวเองอยู่ ถ้าเปรียบง่าย ๆ ก็เหมือนกับ สน. ทุกวันนี้ท่านประธาน
ว่านี่คือได้รับแจ้งความ ที่จริงกฎหมายบอกแจ้งที่ สน. ไหนก็ได้โดยรวม แต่ปกติปฏิเสธ
กันหมด แต่บัดนี้เราเขียนอย่างนี้ ก็แสดงว่าจากนี้ไปถ้าพี่น้องประชาชนใน อบต. นั้น
จำเป็นต้องจดก็ต้องจดที่นั่น แต่ถ้าไปจดที่ อบจ. ได้ไหม ที่กระทรวงพาณิชย์ได้ไหม
ที่กรุงเทพมหานครได้ไหม สักวันหนึ่งสมมุติพี่น้องชาวกรุงเทพมหานครจะจดทะเบียน
พาณิชย์ เขาไปจดที่กระทรวงพาณิชย์ได้ไหม อย่างนี้เป็นต้น -----

ถ้าเขียนอย่างนี้ก็แสดงเสมือนว่าจากนี้ไปพอมีสำนักงานพาณิชย์แล้ว ประชาชนต้องจดที่นั่น ไปจดที่อื่นไม่ได้ แต่ถ้าอ่านร่างเดิมนี่แสดงว่ามีตัวเลือกมากขึ้น เขาไม่ได้เขียนบังคับเลยนะครับว่า จะไปจดที่ไหน เพียงแต่เปิดสำนักงานเพิ่มมากขึ้น จากเดิมคือที่กระทรวงพาณิชย์ก็เปิดมากขึ้น ให้กรุงเทพมหานคร ให้เมืองพัทยา ให้ อบจ. เป็นสำนักงานพาณิชย์เป็นสำนักงานเพิ่มมากขึ้น ไม่ได้บังคับประชาชนว่าจะต้องถูกบังคับให้ต้องจดทะเบียนตรงนั้น แต่พอมาอ่านวรรคที่เติมเข้าไปท่านประธาน ในวรรคสามกับวรรคสี่ เขียนเลยในการนี้ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ยังไม่ได้เติมนะครับ มีอำนาจรับจดทะเบียนพาณิชย์ในท้องถิ่นนอกเขต แสดงว่าในเขตห้ามแล้วบัดนี้ ถ้าประกาศเขต อบต. นั้นคุณไปจด อบต. นั้นไม่ได้แล้วนะ ถ้าคุณอยู่นอกเขต อบต. คุณต้องไปจดจังหวัด เสร็จแล้วไปเติมเข้าไปก็คงไม่เปลี่ยนแปลงก็เหมือนกัน แสดงว่าจากนี้พี่น้องประชาชนในจังหวัดหนึ่ง ยกตัวอย่าง กรุงเทพมหานคร บัดนี้ผมไปจดที่กระทรวงใดที่นั่นไม่ได้แล้ว เพราะในนี้เขียนห้ามไว้แล้ว มันน่าจะเป็นเชิงบริการประชาชน เขาสะดวกที่จะไปจดสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ที่ไหนก็น่าจะได้ แต่ถ้าเพิ่มอย่างนี้แสดงว่าใช่ตามที่ผมคิดหรือไม่ว่า สมมุติจังหวัดหนึ่งมี อบต. พร้อม รัฐมนตรีประกาศ อบต. นั้นก็เริ่มที่จะรับจดทะเบียนพาณิชย์ ถ้าประชาชนอยู่ในขอบไกล ๆ ที่ห่างจาก อบต. นั้นขึ้นมา แต่เขาสะดวกที่จังหวัดหรือเทศบาล เขาไปจดเทศบาลไม่ได้ใช่ไหมครับ เขาไปจดที่จังหวัดไม่ได้ใช่ไหมครับ เขาเลือกไม่ได้แล้ว เพราะเราบังคับว่าจากนี้ไป คุณมีหน้าที่ต้องไปจด อบต. เพราะอันนี้ห้ามเลย นอกจากนี้ไม่ได้แล้ว ถ้าพื้นที่ไหนประกาศเป็นสำนักงานขึ้นมาแล้วคุณไปจดนอกเหนือจากในเขตไม่ได้ คุณไปจดนอกเขตไม่ได้ ต้องจดในเขต อย่างนี้ใช่หรือไม่ ถ้าใช่อย่างนี้ ผมก็มองนะครับว่า แสดงว่ากฎหมายที่ออกมามันน่าจะส่งเสริมพี่น้องประชาชนให้สะดวกที่สุด นี่กลายเป็นว่าบังคับประชาชนว่าจะต้องจดทะเบียนที่แล้วนะครับ เฉพาะเลยนะครับ ซึ่งถ้าไม่มีวรรคเติมเข้าไป อ่านกฎหมายเดิมก็เสมือนว่าเพิ่มสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ที่กรุงเทพ ที่เมืองพัทยา และที่ อบจ. อีก ๗๐ กว่าจังหวัด

ประชาชนเลือกจุดที่ไหนก็ได้ นี่มุมมองผมนะครับ เพราะฉะนั้นขออนุญาตท่านประธาน ผ่านถึงทางคณะกรรมการวิสามัญว่า มันใช่ตามที่ผมคิดหรือเปล่าว่า จำกัดสิทธิพี่น้อง ประชาชนจะจุดที่ไหนไม่ได้นะ ต้องจุดที่ที่เขาประกาศให้มีสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ซึ่งมันน่าจะชัดกับร่างเดิม แล้วก็หลักการทั่ว ๆ ไปด้วยนะครับว่า มันน่าจะให้ประชาชน สะดวกที่สุด ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : คงจะอนุโลมให้สอบถามได้สั้น ๆ นะครับ แต่จะไม่มีการลงมตินะครับ เพราะถือว่า ผ่านไปแล้ว แต่เนื่องจากมีข้อสงสัยจะอนุโลมให้สอบถาม เชิญท่านกฤเทครับ

ร้อยโท กฤเท ไสกระจ่าง (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กฤเท ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ก็สอบถามครับท่านประธาน เพราะว่าสิ่งที่ท่านกรรมการได้เพิ่มเข้ามา เราอ่านก็จะเห็นว่าท่านเผื่อในกรณีที่มี อบต. เพราะว่าท่านพูดถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ถ้า อบต. ไตพร้อม รัฐมนตรีก็ไปประกาศให้ อบต. นั้นเป็นผู้จดทะเบียน แล้วท่านมาเขียนในบรรทัด ที่ ๓ บอกว่า ในกรณีนี้ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจรับจดทะเบียนในเขต ในท้องที่นอกเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รัฐมนตรีประกาศ กำหนด ผมคิดว่า ข้อความตรงนี้ไม่จำเป็นใช่ไหมครับ เพราะโดยหลักก็คือว่าถ้าเขตได้รัฐมนตรีไปประกาศ มันก็เป็นเขตปกครองท้องถิ่นขององค์กรนั้น นอกนั้นก็ต้องเป็นหน้าที่ขององค์การบริหาร ส่วนจังหวัดอยู่แล้ว เพราะในวรรคสองของมาตรานี้ เราเขียนไว้แล้วว่าองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์เพื่อรับจดทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่ของตน เพราะฉะนั้นทำไมเราจะต้องมาเขียนย้ำอีกละครับว่า นอกเขตที่รัฐมนตรีกำหนดให้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดไปเป็นคนจด เพราะว่าในวรรคสองมันบอกไว้แล้ว มันซ้ำ ใหม่ครับท่านกรรมการ คือเพิ่มนี้ผมไม่ตั้งใจจะ เห็นด้วย แต่ว่าที่มาเขียนซ้ำไว้อีก มันกลายเป็นว่ามันซ้ำแล้วมันทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนไปได้ คือถ้าเขตไหน เพราะว่ามันประกาศต้องเป็นองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอยู่แล้ว ถ้าเป็น อบต. ก็คือ ทั้ง อบต. ถ้า อบต. ไหนยังไม่ประกาศก็เป็นหน้าที่ของ อบจ. อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น

ที่เขียนบอกว่าในการนี้เป็นต้นมา ผมคิดว่าไม่จำเป็นครับ ถ้าเผื่อว่าท่านมีเหตุผลก็ช่วย
กรุณาให้เหตุผลนะครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านสุวโรชครับ

- ๔๕/๑

นายสุวโรช พะลัง (ชุมพร) : กราบเรียนท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร ที่เคารพ กระผม สุวโรช พะลัง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์จากจังหวัด ชุมพรครับ ขออนุญาตที่จะกราบเรียนนะครับคงไม่ใช่ชี้แจงแทนคณะกรรมการ แต่ขออนุญาตกราบเรียนเพื่อที่จะชี้แจงถึงที่มาที่ไปนะครับ แล้วนำมาสู่การปรับปรุง แล้วก็มีการเพิ่มในมาตรา ๓ ของวรรคสามนี้ครับ เรื่องเดิมครับท่านประธานครับ ต้องกราบขอบพระคุณทางคณะกรรมการครับ ผมและคณะประกอบด้วย นายเจือ ราชสีห์ นายเทพไท เสนพงศ์ นายอภิชาติ ศักดิ์เศรษฐ์ ตัวกระผมเอง ท่านศิริศักดิ์ อ่อนละมัย ท่านนิภา พริ้งสุลกะ ท่านธีระชาติ ปางวิรุฬห์รักษ์ ท่านสุรเชษฐ์ มาศดิตถ์ และท่านอสิ มะหะมัดยงกี ครับ ได้ขอแปรญัตติโดยขอแก้ไขข้อความในมาตรา ๙ วรรคสอง หลักก็คือว่าเราเห็นว่าโดยหลักพื้นฐานให้ อบจ. เป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ เราเห็นด้วย แต่ในสภาพของความเป็นจริงนะครับท่านประธานเองก็เห็นนะครับ ว่าใน อบจ. มันจะมีท้องถิ่นอื่นทับซ้อนอยู่ ไม่ว่าจะเป็น อบต. ไม่ว่าจะเป็นเทศบาล เราก็เห็นว่าในหลักกระจายอำนาจครับ อบจ. เองควรจะรับผิดชอบดูแลแล้วก็ เป็น สำนักงานทะเบียนพาณิชย์เฉพาะในกรณีที่ไม่ได้อยู่ในพื้นที่ของเทศบาลหรือ อบต. ที่มีความพร้อม ผมก็เลยขอว่าถ้าอย่างนั้นมันมีเทศบาลที่มีความพร้อมอยู่หลายแห่ง ก็น่าที่จะยึดหลักในการกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น เทศบาลเขา ในส่วนตรงนี้ แล้วก็ ได้ไปชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการ ตรงนี้เราก็เถียงกันแสดงความคิดเห็น ในที่ประชุมกันพอสมควรทีเดียวครับ ผมก็บอกถ้าเห็นตามหลักของการกระจายอำนาจ นะครับ พวกผมก็จะไม่ติดใจนั่นก็คือหมายความว่าถ้าสำนักงานทะเบียนพาณิชย์นะครับ ถ้าหากอยู่ในเขตเทศบาลก็ดี อยู่ในเขต อบต. ที่มีความพร้อมก็ตามนะครับแล้วก็หลักก็คือ ให้รัฐมนตรีดู เพราะเทศบาลเองก็มีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเทศบาลตำบล เทศบาลเมือง เทศบาลนคร อบต. ก็มี อบต. ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก ความพร้อม มันก็หลากหลายอยู่ เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็ให้ทางรัฐมนตรีเป็นผู้พิจารณาแล้วก็ประกาศ นะครับ ในประกาศตามที่ปรากฏอยู่ในเอกสารนี้ครับ ในวรรคสามก็คือให้ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาเพื่อให้รับทราบโดยทั่วกัน เพราะฉะนั้นที่มาที่ไปของวรรคสามนะครับ หลังจากที่เราได้แสดงความคิดเห็นแล้วทางคณะกรรมการกฤษฎีกานะครับ

ซึ่งเป็นกรรมาธิการอยู่ด้วย ก็ได้กว้างในวาระสามนี้ขึ้นมา ซึ่งมีสาระเหมือนกับที่ผม และคณะได้ขอแปรญัตติก็น่า อบต. หรือเทศบาลที่มีความพร้อมที่รัฐมนตรีเห็นแล้ว ประกาศในราชกิจจานุเบกษาออกตรงนี้ก็ให้ท้องถิ่นนั้นเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ไป ส่วนนอกพื้นที่ตรงนี้ก็ยังเป็น อบจ. เหมือนเดิม ซึ่งโดยหลักแล้วผมเห็นว่า การที่จะเพิ่ม ในวาระสามขึ้นมาทำให้ความสมบูรณ์ในหลักกระจายอำนาจของคนในท้องถิ่นจะได้ มีโอกาสในการรับบริการของพี่น้องประชาชนในท้องถิ่นที่มีความพร้อมมากยิ่งขึ้นนะครับ ผมก็เลยขออนุญาตกราบเรียนถึงที่มาที่ไปผ่านท่านประธานในที่ประชุมได้รับทราบ ขอบขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านภูมิครับ เชิญ

นายภูมิ สาระผล (บัญชีรายชื่อ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายภูมิ สาระผล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น พรรคไทยรักไทยครับ ผมมีข้อที่จะเรียนเสนอในมาตรา ๓ สักเล็กน้อยครับท่านครับก็คือมาตรา ๓ ที่ระบุถึง มาตรา ๙ ในวรรคสองที่กำหนดให้กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด เป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ เพื่อรับจดทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่ของตน แต่เมื่อวรรคสามนี้คณะกรรมาธิการได้มาเพิ่มเติมที่ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้องค์กร ปกครองท้องถิ่นที่มีความพร้อมเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ เพื่อรับจดทะเบียน พณิชย์ในท้องที่ของตนได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งคณะกรรมาธิการก็ได้มี ข้อความตามมาเป็นบรรทัดที่ ๓ ว่าในการนี้ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจรับ จดทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่นอกเขตองค์กรปกครองท้องถิ่น ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ความหมายของวรรคสามนี้อย่างที่ท่านกฤเทพพูดก็คือมันเป็นความหมายที่ซ้ำซ้อนกับ ความหมายในตอนแรกของข้อความในวรรคสาม -----

การที่เราจะไประบุว่าในการนี้ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจรับจดทะเบียนในท้องถิ่นนอกเขต ถึงไม่ระบุไว้ ความหมายมันก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากที่มีอยู่ ๒ บรรทัดแรก ผมจึงมองเห็นว่าเป็นการใช้ภาษากฎหมายที่ฟุ่มเฟือยแล้วก็ซ้ำซ้อน ก็เลยเรียนเสนอไว้ว่าถ้าหากข้อความนี้จะถูกตัดทอนให้มันสมบูรณ์ได้ด้วยตัวของมันเอง ด้วยข้อความ ๒ บรรทัดแรกของวรรคสามก็จะเห็นเป็นการสมควรหรือไม่ ขอเรียนเสนอท่านกรรมาธิการพิจารณาครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านกรรมาธิการ เชิญครับ

นายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวิรัช (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวิรัช ในฐานะกรรมาธิการ อยากจะเรียนชี้แจงท่านสมาชิกผู้มีเกียรตินี้ครับ โดยเฉพาะท่านแรกท่านวัฒนา ซึ่งท่านได้แสดงเหตุผลแล้วก็ความคิดเห็นเพื่อที่จะพูดถึงในเรื่องของการให้ความสะดวกของพี่น้องประชาชนซึ่งความจริงแล้วโดยหลักของการกระจายอำนาจ แล้วก็ในเรื่องของการกำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจ ในการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกท้องถิ่น ผมคิดว่ามันมีสิ่งที่จะต้องดำเนินการบริหารในเขตพื้นที่ของตัวเอง ความจริงแล้วถ้าหากว่าข้อความที่ท่านได้กล่าวไปว่า ความจริงถ้าหากว่าในวรรคสอง ไม่ได้พูดถึงว่าการแบ่งพื้นที่ในระหว่างของกรุงเทพมหานคร อบจ. แล้วก็ในส่วนของกรุงเทพมหานครก็ตามแต่ความจริงแล้วโดยหลักของการบริหารอย่างที่ผมได้กราบเรียน มันต้องเขตของใครก็เป็นเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นอยู่แล้ว อันนี้คือโดยหลักของมัน นอกจากนี้แล้วนี่นะครับ สิ่งที่จะยืนยันได้ว่า การบริหารเหล่านี้มันจะต้องเคารพในเขตแต่ละเขตเพื่อป้องกันในเรื่องของความซ้ำซ้อน นั่นก็คือถ้าเราไปดูร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๙๙ ในมาตรา ๑๐ เขาก็บอกว่าในการจดทะเบียน ผู้ประกอบพาณิชย์กิจตั้งสำนักงานใหญ่อยู่ที่ใดให้จดทะเบียน ณ สำนักงานทะเบียนพาณิชย์ในท้องถิ่นนั้น อันนี้คือข้อแรก

ข้อที่ ๒ ก็คือว่าในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘๔ ได้พูดถึงเรื่องของการแบ่งอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับรัฐ แล้วก็ในระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง โดยมีการตราพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจในปี ๒๕๔๒ หลังจากนั้นเมื่อมีคณะกรรมการกระจายอำนาจแล้ว คณะกรรมการกระจายอำนาจก็ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแยกให้มีความชัดเจนทั้งอำนาจหน้าที่ในเรื่องของภาษีอากร โดยมีแผนปฏิบัติการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปี ๒๕๔๕ ซึ่งมันมีความชัดเจนนะครับในการแบ่งอำนาจในการดำเนินการอยู่แล้ว ซึ่งถ้าหากว่าเราคิดในแง่ของความสะดวก มันก็จริงอย่างที่ท่านพัฒนาพูด แต่ว่าโดยทางปฏิบัติ ถ้าเราคิดว่า ถ้าเราให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ได้แล้ว แล้วก็ให้มาจดที่ อบจ. ด้วยก็ได้อะไรต่าง ๆ ปัญหาก็คือปัญหาในเรื่องของความซ้ำซ้อน อันนี้ก็คือปัญหาความซ้ำซ้อน

ประการที่ ๒ อาจจะทำให้เกิดการโต้แย้งได้ในระหว่างองค์กร ถ้าองค์กรท้องถิ่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดกับ อบจ. ไม่มีปัญหากันก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้ามันมีปัญหาในระหว่างองค์กร ๒ องค์กรนี้ะครับ เป็นความขัดแย้งกัน ก็ต้องเป็นเรื่องที่คณะกรรมการกระจายอำนาจต้องมาตัดสินอีก ก็คือเราก็มองว่าอันนั้นอาจจะก่อให้เกิดปัญหานอกจากนี้ วัตถุประสงค์ของการที่ให้มีการจดทะเบียนพาณิชย์ เราต้องการให้มีการรวบรวมข้อมูล ถ้าหากว่ามีการดำเนินการจดทะเบียนกระจายมากเกินไป การส่งข้อมูลมายังกระทรวงพาณิชย์ ผมคิดว่าอาจจะก่อให้เกิดความขัดข้อง แม้กระทั่งที่ผ่านมาเนี่ยะครับ เราดำเนินการตามมาตรา ๙ ในปัจจุบัน ให้ อบจ. ดำเนินการ ๒ ปีที่ผ่านมา ก็ยังมีปัญหาในเรื่องของการสื่อสารข้อมูลด้วย ซึ่งก็อาจจะจะมีปัญหา ถ้าท่านคิดว่า ท่านไปจดทะเบียนที่แห่งหนึ่ง แล้วก็ไปจดที่ไหนก็ได้ มันก็มีปัญหาว่า ต่อไปในอนาคตผู้ที่จดทะเบียนพาณิชย์เกิดจะมีการเปลี่ยนแปลง หรือว่ามีการจดทะเบียนย้าย มีการเลิก หรือว่าดำเนินการอะไรก็แล้วแต่ที่เกี่ยวข้องกับทะเบียนพาณิชย์ แล้วไปจดคนละที่คนละทาง ปัญหาข้อมูลก็จะเกิดขึ้น ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้ทางคณะกรรมการได้ไตร่ตรองแล้ว -----

ก็ดูแล้วว่าอำนาจหน้าที่ควรจะมีการแบ่งให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ความจริงผมเห็นเจตนาดีของท่านวัฒนา นะครับ แต่ขอเรียนด้วยว่ามันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ผมอยากเรียนตอบคำถามท่านกุเทพกับท่านภูมิ ความจริงท่านเห็นด้วยในการเพิ่มเติมวรรคสามของมาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙ ซึ่งก็เป็นการเปิดช่องให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความพร้อมในอนาคตโดยไม่ต้องมาแก้กฎหมายที่หลังนะครับ เขาอาจจะสามารถดำเนินการให้เกิดประโยชน์ได้ นอกจากนี้อาจจะใช้ระบบวิธีการบริหารก็ได้ ก็คือ อบจ. อาจจะบอกว่าไปตั้งดำเนินการในจุดใดจุดหนึ่งซึ่งสามารถครอบคลุมหลาย ๆ อำเภอในชายแดนก็ได้ อันนี้คือระบบวิธีการทำได้ ๒ อย่าง ก็คือกฎหมายกับวิธีการบริหารของ อบจ. อย่างไรก็ตามครับ ผมเรียนว่าแม้กระทั่งท่านวัฒนาเองท่านยังมองว่า วรรคสองของมาตรา ๙ มันน่าที่จะทำได้ทั้ง ๒ ทางด้วยซ้ำนะครับ ดังนั้นทางคณะกรรมการก็เห็นว่าในส่วนของการบริหารส่วนจังหวัดนี้ ในกฎหมายเขาเขียนว่า เขตใช้เขตจังหวัด มันก็ถือว่าเต็มพื้นที่ไปหมด แต่ว่าการดำเนินงานที่จะลงไป ใน อบต. อื่นหรือว่าในเทศบาลอื่นหรือว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นก็ต้องขออนุญาตเขา อันนี้เหมือนกัน ก็ให้เกิดความชัดเจนนะครับ จึงได้มีการเพิ่มเป็นบรรทัดที่ ๓ และบรรทัดที่ ๔ ว่าถ้าหากว่ามีรัฐมนตรีประกาศกำหนดในพื้นที่ใดแล้วนี้ ก็ให้ อบจ. รับผิดชอบเฉพาะนอกเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ความจริงแล้วถ้อยคำ ๒ บรรทัดหลัง อาจจะมองแล้วมันคล้ายกับซ้ำซ้อน แต่ท่านดูว่าแม้ในสภาแห่งนี้ยังตีความที่แตกต่างกัน ผมจึงเห็นว่าการใส่ข้อความตรงนี้ไม่น่าจะเสียหายนะครับ ก็ความจริงแล้วมันก่อให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ไม่เกิดปัญหาในการตีความในภายหลังได้ ผมคิดว่าเรื่องนี้ทางคณะกรรมการเห็นว่าถ้อยคำนี้เป็นถ้อยคำที่มีความเหมาะสมแล้วก็รัดกุมพอสมควรครับ ขอกราบขอบพระคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญกรรมการครับ

นายพินิจ จันทรสมบุรณ์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม พินิจ จันทรสมบุรณ์ คณะกรรมการในฐานะเลขานุการ ท่านประธานครับ

ที่ท่านผู้แทนเป็นห่วงนี้ผมต้องกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพ แล้วก็ท่าน ส.ส. ที่แปรญัตติมา ๙ ท่าน ท่านได้ดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน ด้วยความรักและความเป็นห่วงประชาชนว่าจะได้รับการบริการที่ไม่ประทับใจ แต่ในทำนองเดียวกันคณะกรรมการก็ดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นเดียวกันว่าในฐานะที่ท่านมอบอำนาจหรือมอบหมายให้ไปทำงาน ผมกราบเรียนว่ามีกฎกระทรวงพาณิชย์หรือประกาศกระทรวงพาณิชย์ในการตั้งสำนักงานทะเบียนพาณิชย์และการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และนายทะเบียนฉบับที่ ๕ ซึ่งเมื่อเราดูและศึกษาแล้วนี้จะเข้าใจได้อย่างชัดเจนและถี่ถ้วน ทั้งการจัดตั้งสำนักงานทะเบียนพาณิชย์รวมทั้งการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และนายทะเบียน ท่านประธานครับ อีกเรื่องหนึ่งในข้อ ๙ ที่จะตอบคำถามข้อชัดเจนได้ ถ้าหากว่าเราได้ดูกฎกระทรวงฉบับนี้ในการแต่งตั้งข้าราชการสามัญระดับ ๓ ขึ้นไปให้เป็นนายทะเบียนกลางนะครับ แล้วก็ เป็นนายทะเบียนหรือว่าพนักงานธุรกิจการค้าระดับจังหวัด ถ้าต่อไปแล้วนี้เราดูไป อีกอันหนึ่ง คำพูดที่จะเห็นในคำพูดว่าความไม่พร้อมนั้นเราต้องถอดมาจากข้อ ๑๐ ที่ว่า ยกตัวอย่างว่าสำนักงานเมืองพัทยาไม่พร้อม เราก็หยิบคำพูดนี้มาเพิ่มเติมในวรรคสามว่า ยังไม่พร้อม เข้ามาด้วย แล้วพอต่อไปเราดูว่า ยังคง ที่ท่านเพิ่มเข้าไปนิดหนึ่งนะครับ ในฐานะที่คณะกรรมการ เราก็เตรียมคำว่า ยังคง ก็คือข้อความที่อยู่ในเอกสาร ซึ่งทะเบียนพาณิชย์ใช้อายุเสมอว่าหากว่างานพัฒนาธุรกิจการค้ายังคงต้องได้รับคำแนะนำ แล้วก็การอบรมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อความพร้อม ท่านประธานครับ สำนักงานทะเบียนพาณิชย์นี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วก็สำนักงานทะเบียนพาณิชย์เมืองพัทยานี้ ได้รวบรวมสถิติให้ทราบว่าได้มีการชักชวนเตรียมพร้อมที่จะส่งมอบงานเหล่านี้ มีทั้งหมด ๘๖,๐๙๒ คำขอซึ่งทำไปแล้ว แล้วประสบความสำเร็จ ท่านประธานครับเรื่องนี้ยังจะต้องมีการที่จะต้องไปแก้ไขอีกนิดหนึ่งในมาตราต่อไป ผมจึงกราบเรียนและด้วยเหตุผลที่จะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมด้วยครับ ขอบพระคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านสุพัฒน์ครับ

นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สุพัฒน์

ธรรมเพชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง พรรคประชาธิปัตย์ ก่อนอื่นต้อง
ขอขอบคุณทางคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่ได้ฟังเพื่อนสมาชิกในช่วงของการอภิปรายในวาระรับหลักการ
ซึ่งในมาตรา ๓ มีเพื่อนสมาชิกได้อภิปรายตั้งข้อสังเกตเพื่อต้องการให้คณะกรรมการ
เมื่อตั้งขึ้นมาได้ไปพิจารณาว่าในส่วนของสำนักงานทะเบียนพาณิชย์นอกจากจะเป็น
กรุงเทพมหานคร -----

เมืองพัทยาและองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั่วประเทศแล้วนั้น น่าจะมีท้องถิ่นอื่น ๆ ที่มีความพร้อมเท่ากับองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา กรมการศึกษาก็มีการเพิ่มเติมในวรรคสามเข้ามา แต่ว่าให้อำนาจรัฐมนตรีมีอำนาจในการกำหนด หรือประกาศ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมคิดว่าสิ่งที่กรมการศึกษามีเพิ่มเติมเข้ามานั้น ก็เกิดประโยชน์ครับ ในอนาคตถ้าเกิดว่าท้องถิ่นใดมีความพร้อมมากขึ้น แต่ว่าข้อสังเกตของผมที่ฝากไปยังกรมการศึกษารับหลักการ ก็คือต้องยอมรับว่าขณะนี้ท้องถิ่นมีการพัฒนาขึ้นมามาก องค์การบริหารส่วนตำบลมีอยู่ทั่วประเทศ เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง เทศบาลนคร ผมเรียนฝากทางกรมการศึกษาไปว่า นอกจากกรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว เป็นไปได้หรือไม่ว่าในวรรคสองนั้น น่าจะมีการเพิ่มเติมในส่วนของเทศบาลนครกับเทศบาลเมืองเข้าไปด้วย และได้เป็นข้อสังเกตเอาไว้ว่า ในวรรคสองนั้นให้เพิ่มเติม ให้กรุงเทพมหานคร เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ด้วยเหตุผลเพราะว่า ในขณะนี้เทศบาลนครนี้ ท่านประธานก็เห็นชัดเจนว่า มีความพร้อมบางเทศบาลนครมากกว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลเมืองมีหลักเกณฑ์อยู่แล้วว่า จะยกเทศบาลตำบลขึ้นมาเป็นเทศบาลเมืองได้อย่างไร ก็มีหลักเกณฑ์ ก็คือมีความพร้อมมากกว่า เทศบาลตำบลอยู่แล้ว เป็นไปได้ไหมท่านประธานครับ ผมเรียนฝากทางกรมการศึกษารับจริง ๆ ก็เหมือนท่านประธานบอกว่า ขณะนี้ได้ผ่านการพิจารณาในมาตรา ๓ ไปแล้ว แต่ว่าเพื่อประโยชน์ครับ เพื่อประโยชน์ว่าในอนาคตรัฐมนตรีไม่ต้องประกาศอีก ทำไม่ต้องร้องขอให้ประกาศ ไม่ใช่รัฐมนตรีประกาศเฉย ๆ ท้องถิ่นต้องร้องขอให้ประกาศว่า ต้องเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ แต่ว่าเทศบาลนครที่เป็นจังหวัดอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ นี้ และเรายังพูดในวันรับหลักการว่า จังหวัดที่มีความกว้างขวางมาก มีอยู่บางจังหวัดนี้มีอยู่ประมาณ ๒๐ กว่าอำเภอกว้างมาก การเดินทางจากอำเภอหนึ่งชายแดนมาสู่อำเภอ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นมันไกลมาก มาเข้ากลับเย็น บางจังหวัดอาศัยด้วยความลำบาก แต่ว่าเทศบาลนครบางจังหวัดกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้

อยู่คนละที่กัน เพราะเราต้องการอำนวยความสะดวก เพื่อต้องการให้เกิดประโยชน์ ในการที่ผู้ต้องการจะไปจดทะเบียนได้ไปที่สำนักงานทะเบียนพาณิชย์ได้สะดวกมากยิ่งขึ้น ก่อนที่กฎหมายฉบับนี้จะผ่านไปได้หรือไม่กรรมการครับ ท้องถิ่นที่มีความพร้อม ในอนาคตก็คืออาจจะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล หรือเทศบาลตำบล อันนี้คือตั้งขึ้นมา ใหม่ ๆ ความพร้อมจัดเก็บภาษีปีหนึ่งไม่มาก แต่ว่าเทศบาลนครบางเทศบาลนครมีระบบ การจัดเก็บภาษีพันกว่าล้านบาทครับ ถ้ามว่านั่นพร้อมไหม หลักเกณฑ์พร้อมของ คณะกรรมการวิสามัญนี้ หลักเกณฑ์อะไรที่พร้อม องค์การบริหารส่วนจังหวัดกับ เทศบาลนครอันไหนมีความพร้อมกว่ากัน เอาอันไหนมาวัด ผมอยากเรียนท่านประธาน ครับว่า เป็นไปได้หรือไม่เพื่อความสะดวกให้กับผู้ที่จะมาดำเนินการในอนาคตกับ สำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ขอให้ถ้ามีการเพิ่มเติมเทศบาลนครและเทศบาลเมืองลงไป ในวรรคสอง และในวรรคสามก็เห็นด้วยอยู่แล้วครับ วรรคสามนี้มันก็จะหมายถึง เทศบาลตำบล หรือองค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคต มันไม่ต้องรอการร้องขอว่า ให้ประกาศเพิ่มเติม ผมคิดว่าเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น แทนที่จะมีการเพิ่มเติมในอนาคต ผมเรียนฝากท่านประธานผ่านไปยังกรรมการครับ ถ้าให้เกิดประโยชน์สูงสุดที่จะมี สำนักงานทะเบียนพาณิชย์เพิ่มมากขึ้น อยากให้เพิ่มในวรรคสอง และในขณะเดียวกัน ครับ ผมถามท่านต้องตอบก่อนนะครับ ท่านต้องตอบผมความพร้อมที่เขียนไว้ในวรรคสาม นี้ว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีความพร้อม มันพร้อมนี้มันวัดกันได้อย่างไรว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดกับเทศบาลนคร ใครพร้อมมากกว่ากันนี้ ท่านต้องตอบตรงนี้ ก่อนครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญท่าน พิเศษฐครับ

นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล (กระบี่) : ท่านประธานที่เคารพ ผม นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดกระบี่ครับ มาตราที่มีการแก้ไข ผมขอความกรุณาที่จะอภิปรายเพื่อขอการสนับสนุนจากคณะกรรมการเพียงแค่นั้น ๆ ก็คือว่า ผมเข้าใจว่ากฎหมายฉบับนี้เขาต้องการเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการทั้งหลาย ในการที่จะจดทะเบียนเกี่ยวกับการพาณิชย์ได้คล่องตัว และก็หลายหลากยิ่งขึ้น ผมเห็นด้วยในการที่จะให้กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีหน้าที่ในการที่จะรับจดทะเบียนนี้ได้ แต่ขณะเดียวกันผมก็ เห็นด้วยกับผู้แปรญัตติว่า มันไม่ควรจำกัดอยู่แค่องค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการทะเบียนพาณิชย์เหล่านี้ส่วนใหญ่อยู่ในเขตเทศบาลครับ พูดได้เลยว่า ๘๐ - ๙๐ เปอร์เซ็นต์จะอยู่ในเขตเทศบาลทั้งนั้นครับ ขณะนี้เทศบาลทำหน้าที่เป็น นายทะเบียนราษฎรอยู่ด้วย ภารกิจทะเบียนราษฎรมันจะเจือสมและมันก็จะส่งเสริม ในเรื่องการจดทะเบียนพาณิชย์อยู่ได้ค่อนข้างจะเยอะ อย่างไรก็ตามเมื่อกฎหมายต้องการ ที่จะเอื้ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการแล้ว น่าจะขยายลงไปถึงในระดับ เทศบาลด้วย ความว่าพร้อมหรือไม่ถ้ามีภาระหน้าที่เกิดขึ้นก็แน่นอนก็จะเป็นการสร้าง ความพร้อมให้เขาเร็วยิ่งขึ้น แต่ถ้าไม่มีภาระหน้าที่ปรากฏตามกฎหมายกำหนดให้เขานาน ครับกว่าที่เขาจะพร้อม และวันนี้ถ้าหากว่าหน้าที่จดทะเบียนอยู่ที่องค์การบริหาร ส่วนจังหวัด และวันหนึ่งต้องถ่ายโอนมายังเทศบาล การโอนสรรพเอกสารทั้งหลายมันก็จะ เป็นความยุ่งยากเกิดขึ้นอีกชั้นตอนหนึ่ง ทำไมไม่ทำตั้งแต่เริ่มแรกเลยให้เทศบาลเขาได้ มีโอกาสขยับขยายเริ่มงานนี้ไปตั้งแต่ที่แรก ผมก็ขอฝากความเห็นเพื่อประกอบการ พิจารณาสันับสนุนความเห็นของผู้แปรญัตติ ให้ขยายอันนี้ไปยังเทศบาลด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการชี้แจงครับ

นางสาวอรุณลักษณ์ ลาพินี (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานคะ ดิฉัน นางสาวอรุณลักษณ์ ลาพินี ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ในฐานะ

กรรมวิธีการ ดิฉันขอเรียนชี้แจงดังนี้นะคะ การที่จะถามว่าทำไมใน (๒) ถึงกำหนดให้ กทม. เมืองพัทยาและกิ่งการบริหารส่วนจังหวัด และก็ ถือว่า ๓ หน่วยงานนี้มีความพร้อมที่จะทำหน้าที่เป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์นะคะ ที่จริงแล้วที่มาที่ไปในการแก้กฎหมายครั้งนี้เนื่องจากว่า มีแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งผ่านความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและทางสภาทั้ง ๒ สภามาแล้ว ในแผนปฏิบัติการนั้น ได้มีการพิจารณาและก็กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ให้ กทม. เมืองพัทยา และกิ่งการบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่เป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ในร่างพระราชบัญญัติครั้งนี้เป็นการแก้กฎหมายให้สอดคล้องกับแผนที่มีการพิจารณากันมาแล้วหลายรอบ ที่นี้ในส่วนของพรรคสามที่เพิ่มขึ้นมา เนื่องจากทางคณะกรรมการก็พิจารณาแล้วว่า ตัวแผนนั้นเองทุก ๆ ๕ ปีอาจจะมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุง เพราะฉะนั้นถ้าต่อไปในอนาคตมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนการกระจายอำนาจ ที่จะกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ก็จะได้ไม่ต้องมานั่งแก้กฎหมายฉบับนี้ในที่สภานั้นอีก ก็เลยเป็นเหตุผลของการเพิ่มพรรคสามขึ้นมาค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านวัฒนาเชิญครับ

นายวัฒนา แซ่ไพเราะ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ ผม นายวัฒนา แซ่ไพเราะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร เขตพระโขนง เขตวัฒนา พรรคไทยรักไทย ท่านประธานครับขออนุญาตที่จะอธิบายหรืออธิบายนะครับ ข้า ๆ อีกครั้งหนึ่งนะครับ ถึงข้อสังเกตหรือข้อห่วงใยนะครับ ในทิศทางของการนำเสนอร่างและการขอแก้ไขเพิ่มเติม ท่านประธานครับ ในมาตรา ๓ ของเดิมที่ผ่านสภานะครับ ในมาตรา ๙ พรรคสอง เขาบอกให้กรุงเทพมหานคร ให้เมืองพัทยา ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ เพื่อรับจดทะเบียนพาณิชย์ในเขตของตน-----

เอาอำนาจรัฐไป นี่คือการกระจายอำนาจของรัฐให้ แต่ไหนเลยจะต้องไปบังคับประชาชนด้วยว่า เมื่อคุณได้ไปแล้ว สำนักงานอื่นที่มีสิทธิจะจด ห้ามรับจด วรรคสาม ๒ บรรทัดแรกไม่ติดใจเลย เพราะเพื่อบริการประชาชน มี อบต. ไหนพร้อม มีอะไรพร้อม เปิดเป็นสำนักงานรับจดให้พี่น้องประชาชนได้ แต่พอมาวรรคสาม บรรทัดที่ ๒ - ๓ ห้ามเลยนะครับ จากนั้นไปถ้า อบต. นั้นเปิดแล้ว อบจ. นี่ห้ามจด ถ้าประชาชนเขาถืออัด เขาไม่ไปรับตรงนี่ นี่คือการกระจายอำนาจหรือ ผมงกตัวอย่าง ถ้าเป็นโรงเรียน เรากระจายอำนาจให้โรงเรียน โรงเรียนนี้หมดสิทธิรับเด็กนอกเขต เอาอย่างนั้นหรือ เด็กในเขตห้ามไปเรียนนอกเขต ผิดแล้วนะผมว่า กระจายอำนาจของรัฐที่จะบริการประชาชนจดทะเบียน แต่ไม่ใช่จำกัดสิทธิของประชาชน แต่วรรคสามบรรทัดที่ ๓ - ๔ กำลังบอกว่ากำหนดให้สำนักงาน อบต. จังหวัดนั้นจดในเขตนั้นไม่ได้แล้วนะครับ นอกเขตมันก็เสมือนบังคับประชาชน สักวันหนึ่งประชาชนไม่พอใจใน อบต. นี้ บริการไม่ดีจะไปจดที่จังหวัด จังหวัดบอกรับจดไม่ได้ครับ เพราะกฎหมายห้ามผมรับจด อย่างนี้ผมไม่เห็นด้วยในมุมมองผมนะครับ เพราะกระจายอำนาจ กระจายภารกิจ เอาไปเลยการรับจดทะเบียน ยิงดี แต่ไหนเลยไปเขียนว่านอกจากเขาประกาศ อบต. นี้แล้ว อบจ. นั้นห้ามรับจดคนในเขต อบต. นั้นถ้ามาจด มันบังคับประชาชนนะครับ เสมือนกระจายอำนาจให้โรงเรียนไปแล้วในต่างจังหวัด เด็กในเขตของโรงเรียนนั้นคุณไปเรียนนอกเขตไม่ได้ คุณต้องเรียนที่โรงเรียนนี้ ไม่น่าจะใช่ กระจายอำนาจตามมาตรา ๒๘๔ ผมเห็นแล้ว ผมดูแล้วเป็นเรื่องกระจายอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางกับท้องถิ่น ถ้าเขาพร้อมให้อำนาจเขาไป แต่อำนาจนั้นเป็นเรื่องของการบริการประชาชน ไม่ใช่ไปบังคับประชาชนว่าจากนี้ไปทุกเรื่องเกี่ยวกับรัฐที่กระจายไปแล้ว คุณมาติดต่อส่วนกลางไม่ได้แล้ว คุณต้องติดต่อ อบจ. นั้น เป็นรัฐอิสระหรือครับ ตรงนี้ต่างหากครับ เพราะผมมองว่าในนี้ที่เขียนมาบอกว่าให้รับจดทะเบียน ประชาชนไม่ไปจดตรงนั้น จดที่ไหนก็ได้พอวรรคสามเต็มเข้ามาก็ขยายบริการประชาชนขึ้นไปว่า อบต. ไหนพร้อมก็ตั้งขึ้นไปเทศบาลไหนพร้อม รัฐมนตรีก็มอบไป ไม่เป็นไร ดีครับ แต่อย่าไปห้ามนะครับ ไปห้ามว่าถ้ามี อบต. ไหนขึ้นมาแล้วในจังหวัดนั้น อบจ. ไม่ให้จด จดของคนที่อยู่ใน อบต. นั้น

แล้วท่านบอกว่าไม่อย่างนั้นจะทับซ้อนสับสน ไม่ต้องสับสนหรอก เป็นการบริการประชาชนว่าถ้าที่ไหนจดทะเบียนแล้วประชาชนก็แฮปปี้ (Happy) ให้เขาไป แต่อำนาจให้เขาไปครับ ให้เขาจับจดได้ด้วย อำนาจรัฐที่ให้กับ อบต. หรือให้กับกรุงเทพ หรือให้กับพัทยา หรือให้กับ อบจ. ตามร่างเดิม ให้ไปจับจดทะเบียน ไม่ได้บังคับประชาชนว่าจะไปจดตรงไหน แต่ถ้าเผื่อในกฎหมายทะเบียนพาณิชย์ ปี ๒๕๕๙ ถ้ามีกติกากฎหรือกฎบังคับประชาชนว่าตรงไหนเปิดสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ตรงนั้นแล้ว ประชาชนในเขตนั้นจะไปจดนอกเขตไม่ได้ นี่ต้องแก้แล้ว ชัดรัฐธรรมนูญแล้ว บังคับประชาชนไม่ได้ ผมมีมุมมองอย่างนี้ครับ แล้วผมก็ยืนยันตลอด แต่ท่านก็บอกว่ามันต้องกระจายอำนาจไปใช้ อำนาจของรัฐให้เขาไปในการบริการประชาชน แต่อย่าไปบังคับประชาชนนะครับ นี่เสมือนบังคับ แต่บอกว่าถ้าเปิดแล้ว อบจ. ห้ามจดทะเบียนใน อบต. ที่ได้ประกาศนั้นแล้ว เขาไม่มีสิทธินะครับ อย่างนี้เขามาหาจังหวัดก็ไม่ได้ เพราะ อบต. นั้นไม่บริการเขา เก็บเขาแพง ขึ้นภาษีเขา เขาก็บอกเขาไปจด จังหวัดบอกไม่จด จดไม่ได้ เพราะกฎหมายห้ามไว้ ผมมองอย่างนี้ครับ ผมไม่ได้ขัดข้องนะครับในการที่จะกระจายอำนาจไป แต่อำนาจนั้นเป็นอำนาจของหน่วยงานของรัฐที่ให้หน่วยงานท้องถิ่นต่าง ๆ ที่พร้อมจะรับภาระตรงนั้นไป แต่อย่าไปบังคับประชาชนตรงนั้นโดยอ้างว่าถ้าตรงนั้นเปิดแล้ว คุณมาจดที่จังหวัดไม่ได้ จังหวัดจะจับจดได้เฉพาะนอกเขต อบต. ที่ได้ประกาศไว้ ผมว่าบังคับประชาชนครับ อย่างนี้ไม่ถูก ผมมองอย่างนี้นะครับ ฉะนั้นเมื่อสักครู่ท่านชี้แจงท่านบอกว่ากระจายอำนาจโดยอ้างรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๘๔ ผมว่าไม่ใช่ เพราะมาตรา ๒๘๔ เป็นเรื่องของอำนาจรัฐที่กระจายให้กับท้องถิ่นไป แต่ไม่มีสิทธิใด ๆ เลยที่จะไปบังคับประชาชนว่าเมื่อกระจายอำนาจเรื่องใดไปแล้วประชาชนที่เกี่ยวข้องเรื่องนั้นมีหน้าที่ต้องไปทำตรงนั้นกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเท่านั้นมาที่ส่วนกลางไม่ได้ ผมว่าไม่น่าจะใช้ -----

เพราะไม่อย่างนั้นชัดรัฐธรรมนูญแน่นอน เพราะรัฐธรรมนูญนี้มันให้เสรีให้สิทธิของความเป็นมนุษย์ ผมจะไปไหนก็ได้นี่คือประชาชน ผมจะไปลงทะเบียนที่ไหนก็ได้ แต่กฎหมายฉบับนี้ร่างเดิมเสมือนกับว่าเปิดที่ทำการมากขึ้น ๆ เพื่อบริการประชาชน ไม่ใช่บังคับประชาชนนะครับว่า เมื่อเปิดที่พญาแล้ว คนในพญาจะมาจดที่กรุงเทพหรือไปจดที่ อบจ. พญาอยู่จังหวัดชลบุรีใช่ไหมครับ คุณมาจดที่จังหวัดชลบุรีก็ได้ถ้าคุณนอกเขตพญาคุณรับจดเขาไม่ได้ มันเสมือนบังคับ เขาก็บอกไม่รับ รับไม่ได้ เพราะกฎหมายห้ามผมรับ ผมว่ามันคือทางอ้อมในการบังคับประชาชนนั่นละครับ ฉะนั้นผมไม่ว่าจะครับถ้าท่านจะบอกว่าไม่เป็น ต้องการบังคับเขา ไม่อย่างนั้นประชาชนก็ เบะปะหมัด มันต้องเสรีครับ แต่ถ้าอย่างนั้นมันกลายเป็นว่าให้อำนาจ และไปบังคับประชาชนด้วยว่าคุณมีหน้าที่ต้องร้องทุกข์นี้เท่านั้น คุณมีหน้าที่ต้องรับจดทะเบียนในเขตนี้เท่านั้น ถ้านอกเขตชาวบ้านมาจดนอกเขต คุณรับจดไม่ได้ อันนี้บังคับเลย รับจดไม่ได้ ท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายโกคิน พลกุล ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์ดำเนินการประชุมต่อไป)

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านกฤเทพครับ

ร้อยโท กฤเทพ ไสกระจ่าง (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กฤเทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ประเด็นของผมครับท่านประธานครับ คือท่านกรรมาธิการก็ได้ตอบก็มีเหตุผลนะครับ ต้องแสดงความเคารพท่าน แต่ว่าผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่าในการเขียนกฎหมายนี้เราต้องดูทั้งกระบวนการนะครับ พรรคสองเราเขียนไว้ชัดนะครับว่าให้กรุงเทพมหานคร เมืองพญาและองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์เพื่อรับจดทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่ของตนคือหลักใหญ่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดในปัจจุบันก็มีครบทั่วประเทศในท้องที่ของตน ที่นี้พรรคที่ท่านเพิ่มมาผมเคารพและก็สนับสนุน เพราะว่าเราจะเปิดทางให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่เล็กกว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้มาเป็นผู้จดทะเบียนได้ จึงให้อำนาจรัฐมนตรีไปกำหนด เมื่อกำหนดแล้วมันก็เฉพาะตรงนั้นละครับ ทีนี้เมื่อท่านมาเขียนเพิ่มในส่วนที่ผมได้แสดงความเห็นนี้

ท่านบอกว่าเป็นความชัดเจนไม่ซ้ำซ้อน แต่ท่านประธานลองคิดดูครับ ปราบกฏว่าอ่านแล้ว มันกลายเป็นว่าเหมือนกับจะไปยกเลิกหลักการใหญ่ใน (๒) เพราะนอกเขตองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่รัฐมนตรีกำหนดนี้มันกลายเป็นว่าไปรวมพัทยา ไปรวมองค์กรอื่น ซึ่งเขามีอำนาจอยู่โดยตรง ปราบกฏว่านอกเขตกำหนด ผมไม่ทราบจะว่าอย่างไรนะครับ แต่ว่าถ้าท่านจะยืนยันที่จะเอาถ้อยคำตรงนั้นอยู่ท่านต้องไปเพิ่มคำว่า อื่น ในส่วนที่ท่านเพิ่มเข้ามาอีก เพราะว่าข้างบนท่านบอกมาให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น อื่น ตรงนี้หมายถึงว่านอกเหนือจากพรรคสอง เพราะฉะนั้นเมื่อมาถึงตรงที่ท่านเพิ่มก็ต้องบอกว่า นอกเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ต้องเพิ่ม อื่น ขึ้นมา ไม่อย่างนั้นมันเกิดความสับสนแน่ครับ ความชัดเจนก็เป็นเรื่องที่ดีที่ต้องเขียนไว้ แต่กฎหมายบางอย่างนี้ถ้ามันซ้อนกันมันก็ไปตีความ เป็นอีกแบบหนึ่ง เพราะฉะนั้นด้วยความเคารพนะครับ ถ้าจะสามารถทำให้มันชัดเจน ตรงนี้ ในส่วนของผมเห็นด้วยกับหลักการ เห็นด้วยกับท่านสมาชิกที่เสนอว่าควรเปิดทางให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นเขาทำได้ แต่ว่าการเขียนเพิ่มโดยต้องการอยากจะทำให้มันชัดเจนเกินไป แล้วบังเอิญมันไปคร่อมกับอำนาจ ซึ่งกำหนดไว้ในพรรคสอง ในมาตราเดียวกันมันก็เกิดปัญหาได้ ก็เลยกราบเรียนเพื่อท่านจะได้คิดซ้ำนะครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านสุพัฒน์ครับ

นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สุพัฒน์ ธรรมเพชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง พรรคประชาธิปัตย์ครับ จริง ๆ ก็ได้ฟังเพื่อนสมาชิกได้อภิปรายในมาตรา ๓ ก็แยกเป็นประเด็น ๆ นะครับ แต่ว่าประเด็นที่ผมหยิบยกขึ้นมาเรียนท่านประธานนี้เป็นประเด็นที่ผมได้อภิปรายเอาไว้ในวาระแรก คือวาระรับหลักการในพรรคสองนะครับ เรื่องของความพร้อมของท้องถิ่น ซึ่งมันไม่ได้มีเฉพาะกรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนจังหวัด และที่สำคัญนั้นผมก็ได้อภิปรายไว้ในวาระแรกในวาระรับหลักการว่า เทศบาลเมืองบางจังหวัดนี้มันจะมีถึง

๓ เทศบาล ผมขอความกรุณาท่านกรรมาธิการครับ ผมคิดว่าท่านก็เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรส่วนหนึ่งครับ ผมฟังผู้แทนจากกฤษฎีกาชี้แจงนี้ผมค่อนข้างจะมีความรู้สึกว่่าน้ำหนักที่ท่านชี้แจงนี้ไม่มีน้ำหนักพอ ก็เนื่องจากว่าเจตนารมณ์ของการยกเว้นกฎหมายฉบับนั้นๆที่มีการแก้ไข เพื่อต้องการให้เกิดการกระจายอำนาจ -----

คือเป็น ๒ จาก ๒ คือเป็น ๓ เพื่ออะไรครับ เพื่อพี่น้องประชาชนในการที่จะไปใช้บริการที่สำนักงานทะเบียนพาณิชย์ นี่คือเจตนารมณ์ กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา นี่คือปกครองพิเศษ องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ผมบอกว่าตั้งแต่เบื้องต้นว่าจังหวัดเล็ก ๆ ไม่เป็นอะไร มีผู้แทนราษฎร ๑ คน ๒ คนไม่เป็นอะไร แต่ว่าบางจังหวัดมีผู้แทนราษฎรตั้ง ๑๓ คน ๑๔ คน ๒๐ คน ท่านคิดดูครับ ประชากร ๑๕๐,๐๐๐ คนต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑ คน และถ้าเกิดว่ามีผู้แทนราษฎร ๑๕ คนในจังหวัดนั้นท่านคิดดูครับ มันใหญ่ขนาดไหน จำนวนประชากรมีมากขนาดไหน แต่ว่าเทศบาลเมืองจังหวัดที่ใหญ่ ๆ ความเจริญเข้ามา มากประชากร ๔๐๐,๐๐๐ กว่าคนขึ้นไปนี้สามารถเป็นเทศบาลเมืองได้ เพราะฉะนั้น จังหวัดหนึ่งมีเทศบาลเมืองประมาณ ๓ - ๔ เทศบาลเมือง แทนที่จะให้ประชากรวิ่งไปที่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เดียว ทำไมไม่ขยายเป็น ๓ หรือ ๔ ที่ ผมถามท่านเมื่อกี้ว่า เรื่องความพร้อมวัดกันตรงไหน วัดว่ามีนายกเทศมนตรีใหม่ หรือวัดว่าจบอะไร ผมว่ามันไม่ใช่ เราอยู่บนพื้นฐานในเรื่องของการบริการประชาชน การเพิ่มเติมเข้าไป คณะกรรมการกระจายอำนาจที่มีแผนอยู่ ๕ ปี กับกฎหมายที่เราเขียนใส่ลงไป มติของคณะกรรมการกระจายอำนาจก็แก้ได้ เพราะอะไรครับ เพราะเนื่องจากเราต้องการ บริการ ที่ผ่านพ้นมาเวลาคนที่จะไปจดทะเบียนที่สำนักงานทะเบียนพาณิชย์ต้องใช้เวลา มาก เดือน ๒ เดือน กว่าจะได้ แต่ขณะนี้พอเรากระจายออกไปนี้มันเกิดความสะดวกรมากขึ้น และกับบรรณรัฐมนตรีประกาศมันต้องมีการร้องขอ เรารู้แล้วระบบราชการไทยเวลาร้องขอ มีหนังสือร้องขอไปยังกระทรวงมันมีขั้นตอน มันต้องผ่าน ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ ระหว่างที่จะ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาได้ท่านดูก็เดือน กับอันนี้ผังเมืองจังหวัดได้ทำมาปีกว่าแล้ว ผังเมืองรวมจังหวัดที่กระทรวงมหาดไทยสั่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ว่าซีอีโอดำเนินการ ฟังความเห็นประชาชนว่าพื้นที่ตรงไหนเหลือง แดง เขียว ๑ ปีกว่าแล้วนะครับในขณะนี้ครับ ผังเมืองมันเปลี่ยนแปลงไปมากแล้วรอการประกาศอยู่ยังไม่เสร็จ ที่จะประกาศในราชกิจจานุเบกษา ต้องผ่านมติ ครม. อะไรเยอะเยาะไปหมด กฎปฏิภาต้องให้ความเห็นชอบ วันนี้ถ้าเรามีการ แก้ไขกฎหมายประกาศใช้ เทศบาลเมือง เทศบาลนครก็ได้เป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ไม่ต้องรอประกาศและถามว่าอะไรมันจะคล่องตัวกว่า ผมจึงเรียนท่านประธาน

ผ่านไปยังกรรมวิธีการ เพราะเจตนากรรมณ์ หลักการ และเหตุผล เราต้องการที่จะ
 อำนวยความสะดวกของพี่น้องประชาชนทั่วประเทศ แต่ถ้าเรายืนอยู่อย่างนี้ มีสภาไว้
 ทำอะไรครับ ไว้แก้ปัญหาจากปัญหาใหญ่แก้ปัญหาเล็ก เพื่อต้องการที่จะ
 อำนวยความสะดวกให้มากขึ้น ผมจึงเรียนท่านประธานผ่านไปยังกรรมวิธีการถ้าเห็นว่า
 ที่ผมอภิปรายนี้มันเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชน ไม่ใช่เป็นประโยชน์เฉพาะผมครับ
 เรียนท่านประธานคณะกรรมการท่านกรุณาตอบดูสิครับว่า ที่บอกว่ามาตรฐานที่เรา
 เขียนเอาไว้ในวรรคสาม ที่บอกว่าความพร้อมท่านวัดจากตรงไหน อันที่ ๒ ที่ผมอภิปราย
 ให้ท่านฟังเพื่อร้องขอว่าเพื่อเกิดความกระจายไปสู่ท้องถิ่นต่าง ๆ ให้มีสำนักงานมากขึ้น
 มันเกิดประโยชน์ หรือมันไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ผมเรียนผ่านท่านประธานไปถึง
 ท่านประธานกรรมวิธีการครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เอาท่านพิเชษฐอีกท่าน
 แล้วเดี๋ยวกรรมวิธีการค่อยตอบทีเดียวแล้วกันนะครับ เมื่อสักครู่นี้แล้วเอาสั้น ๆ
 แล้วกันนะครับ

นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล (กระบี่) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
 พิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกระบี่ พรรคประชาธิปัตย์
 ผมขออนุญาตหารือคณะกรรมการผ่านท่านประธานอีกเป็นครั้งสุดท้าย ผมกราบเรียน
 ว่าเมื่อ ๑๕ ปีที่แล้วผมเป็นรองประธานหอการค้าไทย-----

และผมเป็นรองประธานผู้ดูแลหอการค้าจังหวัดทั่วประเทศ ข้อมูลที่ยืนยันได้ก็คือว่าขณะนี้ผู้ประกอบการทั่วประเทศนะครับ ผมว่าร้อยละ ๘๐ เปอร์เซนต์อยู่ในเขตเทศบาลครับ อยู่ในเขตเทศบาลทั้งหมด เราต้องการกระจายอำนาจส่วนนี้ไปยังผู้ประกอบการ เพื่อความสะดวกแก่ผู้ประกอบการทั้งหลาย หลาย ๆ จังหวัดอย่างที่ท่านสุพัฒน์พูดถึงนะครับ ในจังหวัดเดียวมีเทศบาลเมืองตั้งหลายแห่งแล้วก็อย่างจังหวัดนครราชสีมา จังหวัดขอนแก่น เฉพาะในเขตเทศบาลมีประชากรตั้ง ๔๐๐,๐๐๐ คน ผู้ประกอบการเกือบทั้งหมดอยู่ที่นี้ เมื่อไม่กี่วันที่แล้วผมผ่านจังหวัดนครสวรรค์ ที่ทำการเทศบาลนครนครสวรรค์ ทั้งบุคลากร สถานที่ทำงานทั้งหลายใหญ่กว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสียอีก เพราะฉะนั้นจะเป็นไปได้ไหมท่านกรรมการที่เคารพทุกท่านว่า เมื่อเราแก้ไขกฎหมายสักครั้ง เราเอื้ออำนวยตรงนี้ไปเพื่อว่าบางจังหวัดที่มีเทศบาลเมืองหลาย ๆ แห่งจะได้ไม่ต้องวิ่งมายังองค์การบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัด อำเภอบางใหญ่ ๆ เหล่านี้เขาจดทะเบียนได้ และเขาเป็นนายทะเบียนท้องถิ่นอยู่แล้วด้วย เขารู้บุคลากร เขาเป็นคนคุมทะเบียนทั้งหมดในพื้นที่ครับ มันจะสะดวกแม้กระทั่งการจดทะเบียนใหม่ หรือการแก้ไขตราทะเบียนทั้งหลายนะครับ ก็เป็นความเห็นนะครับ ท่านกรรมการกรุณาพิจารณาดู ถ้าเห็นด้วยไม่ต้องถึงอบต. ครับ ผมก็ยังไม่ค่อยจะสนิทใจเท่าไรว่าจะกระจายไปถึง อบต. เพราะในบางตำบลที่มี อบต. ด้วย และมีเทศบาลด้วยนะครับ ส่วนใหญ่มันก็อยู่ในเขตเทศบาลตำบลตรงนั้นหมดแล้วนะครับ แต่ว่าเทศบาลนคร เทศบาลเมืองทั้งหลายควรจะพิจารณาใหม่ ถ้าควรจะพิจารณาก็ทำเสียทีเดียวเลยตอนนี้ เมื่อเขากำหนดหน้าที่ให้เขา เขาก็จะต้องไปเร่งความพร้อมของเขาในการรับภารกิจ มิฉะนั้นถ้าไม่มีหน้าที่เมื่อไรละครับเขาจะพร้อมเพราะไม่มีหน้าที่ตรงนี้อยู่ตรงหน้า ขอรื้ออีกครั้งหนึ่งครับ ท่านกรรมการที่เคารพทุกท่านครับ ขอขอบคุณครับ

นายโกศล พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เชิญท่านกรรมการครับ

นายพินิจ จันทรสมบัติ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนประธานสภาที่เคารพ ผม พินิจ กรรมาธิการ ท่านประธานครับ ที่ท่านผู้แทน และท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้กล่าวด้วยความเคารพ แต่สิ่งหนึ่งที่คณะกรรมาธิการทำนั้นเราก็คือหลักที่ร่างพระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ และสิ่งหนึ่งที่คณะกรรมาธิการของเราได้ทำนั้นก็คือ ผมกราบเรียนว่าเราก็คงต้องไปดูเอกสารประกอบต่าง ๆ อย่างพระราชกฤษฎีกากำหนดกิจการเป็นพาณิชย์กิจ และประกาศกฎกระทรวงฉบับที่ ๕ ฉบับที่ ๖ ฉบับที่ ๗ ฉบับที่ ๘ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ รวมทั้งประกาศกฎกระทรวงต่าง ๆ ฉบับที่ ๕ ปี ๒๕๔๖ และก็แผนการสรุปของเจ้าหน้าที่ที่ใช้งาน แล้วก็ต้องทำหน้าที่จดทะเบียนพาณิชย์ ท่านประธานครับ ท่านประธานทราบไหมครับว่าจดทะเบียนพาณิชย์เขา ค่าธรรมเนียม ๕๐ บาท เท่านั้นครับ แล้วระหว่างที่ยังไม่ใช้กฎหมายฉบับนี้ ทางจดทะเบียน ทางสำนักงานจดทะเบียนพาณิชย์ได้ดำเนินการโดยให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด แล้วก็ส่วนของสภาของพัทยา แล้วก็เทศบาลกรุงเทพมหานคร ทำงานไปด้วยความราบรื่น และไม่เกิดปัญหา บริการประชาชนก็ชื่นใจ แต่สิ่งหนึ่งที่เราก็คงตระหนักถึงเช่นเดียวกับท่านผู้แทนราษฎรทุก ๆ ท่านที่อยู่ตรงนี้เราก็คงตระหนักถึงว่าที่ขอจดทะเบียนพาณิชย์ ที่ถ่ายโอนอำนาจให้ไปนั้นมันเป็นเรื่องเล็ก ๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เรื่องโต และไม่ใช่เป็นเรื่องกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงหรือกระทบกระเทือนต่อระบบใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ยิ่งตระหนักไปอีกว่า หากไปมอบอำนาจหรือไปกระจายอำนาจให้แก่เทศบาลถึง ๑,๐๐๐ เทศบาล อบต. อีก ๘,๐๐๐ อบต. แล้ว มันจะไปวกภาวระหน้าที่กลายเป็นภาระพะรุงพะรังเสียมากกว่า ด้วยความเคารพท่านประธาน ผมจึงกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพว่า ผมอยากจะขอแจ้งให้ทราบว่า งานจดทะเบียนพาณิชย์ที่ถ่ายโอนให้แก่อบต. และเมืองพัทยารับจดทะเบียนได้แก่

(๑) การทำโรงสีข้าว และการทำโรงเลื่อยที่ใช้เครื่องจักร

(๒) การขายสินค้าไม่ว่าอย่างใด ๆ อย่างเดียว หรือหลายอย่างก็ตาม คิดราคารวมกันทั้งสิ้น วันหนึ่งวันใดขายได้เป็นเงินตั้งแต่ ๒๐ บาท ขึ้นไป หรือขายสินค้า ที่เกิน ๕๐๐ บาทขึ้นไป และก็เรื่องต่อไป ผมอ่านย่อ ๆ นะครับ

(๓) เรื่องตัวแทนนายหน้า ๒๐ บาทขึ้นไป

(๔) หัตถกรรมหรืออุตสาหกรรมก็ ๒๐ - ๕๐๐ บาทขึ้นไป แล้วการขนส่ง ทางทะเล รถยนต์ เรือกลไฟต่าง ๆ โรงแรมมันเป็นธุรกิจ หรือมันเป็นพาณิชย์กิจต่าง ๆ ที่จดทะเบียนเล็กน้อยมาก -----

แต่ในงานจดทะเบียนที่ยังไม่ได้ถ่ายโอนให้ไปนั่นก็คือกรมพัฒนาธุรกิจจะต้องรับจดนั้น เป็นเรื่องการค้ำที่มีความมั่นคง แล้วถ้าไปคู่อีก ๑๐ หัวข้อเหล่านั้นแล้วจะเห็นว่า มันจะมี หลักการและเหตุผลที่ว่าหากว่าไปรับจดทะเบียนแล้วมีหน่วยงานมาก ความซ้ำซ้อน สถิติข้อมูลต่าง ๆ ก็จะไม่เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติบ้านเมือง และไม่เกิดประโยชน์ แต่ละจังหวัดเลย ยกตัวอย่าง บางเรื่องบางราวนั้นต้องการข้อมูลไว้แค่จังหวัด และจังหวัด ได้รวบรวมข้อมูล และดู และวิเคราะห์ที่รวดเร็วครับ อันนี้คือเหตุผลที่คณะกรรมการการ วิสามัญทำเรื่องนี้ ขอกราบขอบพระคุณครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : พอแล้วครับ มั่นใจ ว่ากันพอสมควร ท่านสุพัฒนธ์เอาสั้น ๆ แล้วกันนะครับ มันก็วนไปวนมาอยู่ตรงนี้

นายสุพัฒนธ์ ธรรมเพชร (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมสุพัฒนธ์ ธรรมเพชรครับ ความจริงผมก็ไม่อยากจะขึ้นมาอภิปรายเหตุผลหรอกครับ แต่ว่า ฟังกรรมธิการท่านสุดท้ายครับ ขออนุญาตนะครับ ท่านชี้แจงผมมันฟังไม่ขึ้นครับ หรือว่าฟังผู้แทนกฤษฎีกาครั้งหนึ่งแล้วนะครับ แล้วมาฟังกรรมธิการท่านสุดท้าย ที่จริงเพื่อนผมครับ แต่ว่ามันฟังไม่ขึ้น บอกว่าการกระจายอำนาจออกไปให้มีการ จดทะเบียนไปยังท้องถิ่นประมาณ ๖,๐๐๐ - ๗,๐๐๐ อบต. นี่ มันเกิดความซ้ำซ้อน นะครับ มันเกิดการแบกภาระ ชี้แจงอย่างนี้มันแยแล้วครับ ถ้าชี้แจงอย่างนี้พรรคสาม ท่านไม่ต้องบัญญัติลงไปถูกไหมครับ ท่านไม่ต้องเขียนลงไปถ้าซ้ำซ้อน ท่านแบกภาระ แต่เราพูดวันนี้พูดว่าการจดทะเบียนเพื่อความสะดวก สำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ต้องมีจำนวนมาก รัฐบาลคิดใหม่ทำใหม่ท่านประธาน ระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) วันนี้ ไปทั่วโลกแล้ว คอมพิวเตอร์ใช้ทุก อบต.แล้ว มันรัน (Run) ไปได้หมดแล้วทุกกระทรวง ต้องคิดอย่างนี้ครับ เดินออกจากบ้านขับรถจักรยานยนต์มาถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่ถึงเพราะมันไป ๑๐๐ กว่ากิโลเมตร ไม่ใช่ ๑๐๐ กิโลเมตร มันก็ต้องไปขึ้นรถยนต์ ไปอีกเท่าไรไม่รู้ ค่าใช้จ่ายมันสิ้นเปลือง คนที่คนๆไปทำธุรกรรมอยู่กับสำนักงาน ทะเบียนพาณิชย์ นี่คิดง่าย ๆ กระเป๋าชาวบ้านนะครับขึ้นละ ๑๐ บาท ในภาวะเศรษฐกิจ อย่างนี้ นะครับ และออกกฎหมายให้เกิดประโยชน์ ให้มาชี้แจงว่ามันแบกภาระ

แล้วก็ซ้ำซ้อน แล้วใส่พรรคสามไปทำไมผมถามนิดหนึ่งครับ เพราะอนาคตมันถึง อบต. แล้วครับที่เขียนไว้พรรคสาม แล้วเรียนกรรมการว่าวันนี้ได้ใหม่ เพื่อต้องการให้เกิดประโยชน์ว่าเทศบาลนคร ซึ่งผมก็ถามว่าแล้วองค์การบริหารส่วนจังหวัด กับเทศบาลนครความพร้อมมันวัดกันอย่างไร เทศบาลนครมีความพร้อมมากกว่าใช่ไหม การอำนวยความสะดวกคนในเทศบาลนครย่อมแคบกว่า อบจ. อบจ. มันคุมทั้งจังหวัด แต่ว่าเทศบาลนครพื้นที่จำกัดอยู่แล้วโดยการประกาศของกระทรวงมหาดไทย ที่นี้ว่า คนอยู่ในเขตเทศบาลนครไปจดทะเบียนที่เทศบาลนคร แทนที่จะไปที่ อบจ. ออกนอกเขต เทศบาลไป ถามว่าอะไรมันสะดวกกว่า ตรงนี้เองท่านประธานครับ ผมจะเรียนเพื่อนกรรมการครับ ผมรู้ว่าท่านก็มีเหตุผลครับ แต่ว่าที่ผ่านพ้นมาท่านอาจจะไม่คิดถึง แต่ว่าคำอภิปราย ผมอภิปรายไว้ชัดเจนในชั้นรับหลักการว่า เพิ่มเติมเทศบาลนคร กับเทศบาลเมืองเข้าไปในพรรคสองได้ใหม่ จึงเรียนท่านกรรมการครับ อยากให้ท่านประธานคณะกรรมการได้ตอบครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ครับก็ไม่ว่างครับ ตอนที่ผู้แปรญัตติท่านกรรมการอธิบายอย่างไรก็พอใจ พอมาตรงนี้อธิบายแล้วไม่พอใจ เชิญท่านประธานคณะกรรมการครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ไพจิต ศรีวรขาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครพนม ในนามประธานคณะกรรมการ ต้องขอบคุณท่านสมาชิกนะครับ ท่านสุพัฒน์ ธรรมเพชร และท่านพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล ความจริงพรรคสามที่เพิ่มขึ้นก็ด้วยเจตนาที่ต้องการที่จะให้ งานบริการในการทำทะเบียนพาณิชย์กับผู้ประกอบการ ให้เป็นโอกาสในการที่จะอำนวยความสะดวกกับพี่น้องประชาชน ในตัวเดิมนั้นเขียนไว้เพียง ๓ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ---

เพราะฉะนั้นทางคณะกรรมการด้วยมีส่วนในการพิจารณาร่วมกันทุกพรรคนะครับ โดยเฉพาะทางของพรรคประชาธิปัตย์เองก็ได้เอาหัวใจมาในการที่จะอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน ในขณะที่เดียวกันข้อมูลที่ได้มีการจดทะเบียนพาณิชย์ในช่วง ๒ ปีที่ผ่านมาที่กระทรวงพาณิชย์เองได้นำเสนอ ก็เห็นว่ายังมีหลายจังหวัดที่ทดลองทำในช่วง ๒ ปีที่ผ่านมาที่ยังไม่มีตัวเลข บางจังหวัดประมาณ ๓๗ - ๓๘ จังหวัด ไม่เจดเลย ทีแรกคณะกรรมการก็มีความเห็นว่า น่าจะต้องให้เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เป็นหน่วยใส่เข้าไปได้เลย แต่ว่าพอดูข้อมูล ดูความเป็นไปได้ที่น่าจะเป็นภาระของทั้งเทศบาลทั้งของเทศบาลเมือง ก็ได้ขอให้ทางกฤษฎีกาได้เพิ่มช่อง ตรงนี้ไม่ใช่เรื่องความยากเย็นว่า จะต้องร้องขอความร่วมมืออะไรทั้งหลาย ก็เหมือนกับที่ทำขององค์กรปกครองส่วนถิ่น ในช่วง ๒ ปีที่ผ่านมา ทางกระทรวงพาณิชย์ก็ประกาศ ประกาศเสร็จเทศบาลนคร เทศบาลเมือง หรือเทศบาลตำบลใด ที่ประสงค์ที่เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์กับประชาชน ก็ให้เป็นหน่วยที่จะจดทะเบียนพาณิชย์กิจสำหรับบุคคลธรรมดา นะครับ ส่วนนิติบุคคลยังอยู่ที่สำนักงานพาณิชย์จังหวัดอยู่ แปลว่าการทำกิจการทั้งหลายเพื่อที่จะควบคุมตัวเลข ส่งเสริม สนับสนุน ก็ยังอยู่ในขั้นตอนที่จะต้องมีความพร้อม มีความเป็นไปได้กับพี่น้องประชาชน ทางผู้ขอแปรรูปนิติกิจขอสำหรับช่องที่เปิดไว้ ผมเองก็มีความเห็น มีความรู้สึกไม่แตกต่างกับท่าน เพราะฐานะเป็นผู้แทนราษฎรก็คืออะไรที่บริการประชาชนได้ ก็ออกกฎหมายแล้ว เมื่อก่อนไม่เขียนอาจจะต้องมาแก้กฎหมายกันอีกที คราวนี้ก็ยังคงมีพรรคที่เพิ่มขึ้น เพื่อเปิดช่องให้สำหรับกระทรวงพาณิชย์เองจะต้องประกาศ ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะให้เป็นไปตามนี้ คณะกรรมการก็ได้ยืนยันว่า ช่องที่เปิดข้อความที่เต็ม น่าจะเป็นช่องที่จะอำนวยความสะดวกให้กับพี่น้องประชาชนได้พอเหมาะแล้วครับ ท่านประธานครับ

นายโภคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คุณสุรสิทธิ์เชิญครับ

นายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวรรักษ์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวรรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชลบุรี ในฐานะกรรมการ ผมอยากกราบเรียนเพิ่มเติมหนึ่งนะครับ ความจริงแล้วท่าน

สมาชิกได้พูดเหมือนกันว่าทางคณะกรรมการไม่ได้สังเกตเห็นในเรื่องของการที่จะกระจายในเรื่องของการบริการไปสู่ระบบเทศบาล ผมอยากเรียนว่าผลต่อเนื่องจากการถ่ายโอนอำนาจไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มันก็มีขั้นตอน ซึ่งผมได้เรียนว่าโดยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘๔ มีพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ซึ่งทางรัฐสภาได้ออกกฎหมายเมื่อปี ๒๕๔๒ ดังนั้นในการดำเนินงานของคณะกรรมการกระจายอำนาจ ก่อนที่เขาจะออกเป็นแผนปฏิบัติการปี ๒๕๔๕ ก็มีการเชิญทุกหน่วยงาน รวมทั้งกระทรวงพาณิชย์ มาดูว่าจะถ่ายโอนอะไรได้บ้าง และก็ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใครบ้าง ปราบกฏว่าในการประชุมหารือกัน ทุกองค์กรมาครบ ไม่ใช่ไม่มา แต่ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเบื้องต้นที่มีความพร้อมก็คือกรุงเทพมหานคร อบจ. และก็เมืองพัทยา ๓ หน่วยงานที่มีความพร้อม ถาม อบต. อบต. บอกไม่มีความพร้อมเลย แต่พอพูดถึงเทศบาล เทศบาลไม่ได้ให้คำตอบต่อการที่จะมีความพร้อมแล้วก็รับส่วนนี้หรือไม่ ตรงนี้เราได้สอบถามในชั้นกรรมาธิการกับคณะกรรมการกระจายอำนาจโดยตรงเลย ท่านก็บอกว่าดังนั้นเมื่อมีการประชุมหารือกัน แผนปฏิบัติการของคณะกรรมการกระจายอำนาจจึงออกมาเพียง ๓ องค์กร ก็คือ กทม. เมืองพัทยา แล้วก็อบจ. เท่านั้นเอง แต่อย่างไรก็ตามคณะกรรมการกระจายอำนาจก็บอกว่าถ้าเกิดหน่วยงานใดมีความพร้อมนอกจากนี้ ถ้าครบ ๕ ปี ทางคณะกรรมการกระจายอำนาจก็จะกำหนดภารกิจ แบ่งอำนาจหน้าที่ตามแผนปฏิบัติการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ดังนั้นเรื่องข้อเท็จจริงจึงเป็นมาอย่างนี้ที่ไม่ได้บรรจุไว้ ที่นี้มาดูว่าในสภาแห่งนี้ในชั้นรับหลักการ ผมก็ได้ฟัง แล้วก็ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการ เราก็เห็นด้วยเบื้องต้นแรกว่าทำไมไม่เอาเทศบาลเข้าไปด้วย อบต. อาจจะไม่มีความพร้อม -----

แต่เนื่องจากเรามาดูว่าในเขตเทศบาลเองนี่นะครับ เราก็ไม่รู้ว่ถ้าเราเขียนกฎหมายใส่เทศบาล ก็หมายความว่าเทศบาลทั้งหมด ๑,๑๐๐ กว่าแห่ง ก็ต้องถูกบังคับในส่วนเหล่านี้ลงไปด้วย กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่เขาด้วย ซึ่งผมไม่พูดถึงข้อกฎหมายว่าจะมีความขัดแย้ง หรือว่าควรจะให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกระจายอำนาจในการกำหนดอำนาจหน้าที่นี้หรือไม่ ไม่พูดถึงข้อกฎหมาย แต่ว่าโดยข้อเท็จจริงเราก็ต้องยอมรับว่าในบางส่วนเขาอาจจะไม่ประสงค์และไม่พร้อมที่จะทำ อย่างเช่น ตอนที่กระทรวงพาณิชย์ได้ใช้มาตรา ๙ ในปัจจุบัน ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นสำนักงานพาณิชย์รับจดทะเบียนพาณิชย์ ปรากฏว่ายังมีจังหวัดหนึ่ง ก็คือจังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความพร้อม เขายืนยันว่าไม่ดำเนินการ ผมเรียนว่าในส่วนของเทศบาลนี่นะครับ ผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกที่ได้พูดว่า ถ้าหากว่าเป็นเทศบาลนครมันน่าจะมี ความพร้อมพอ เทศบาลนครนะครับ เทศบาลเมืองบางแห่ง แต่สำหรับเทศบาลที่ยกฐานะตามพระราชบัญญัติยกฐานะจากสุขาภิบาล ๙๘๐ แห่ง ผมเรียนถามว่าเทศบาลเหล่านั้น เราเคยถามเขาหรือไม่ว่าเขาพร้อมที่จะรับตรงนี้หรือไม่ ๙๘๐ แห่งบางที่ติดปัญหาในเรื่องของงบประมาณ อัตรากำลัง แล้วในกรณีที่มีความพร้อม ผมอยากเรียนว่าที่เขียนว่ามีความพร้อมเพราะว่า ๑. เราดูความสมัครใจของเขา อย่าไปบังคับเขา ประการที่ ๒ ความจริงแล้วการกำหนดอัตราตำแหน่ง สมมุติว่าถ้าเขามีอยู่นี่นะครับ อย่าลืมนว่าการจัดให้จุดใดมารับจดทะเบียนพาณิชย์ต้องมาฝึกอบรมนะครับ เพราะว่ในขั้นตอนตามพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ ปี ๒๕๙๙ มีอำนาจหน้าที่เยอะมาก ไม่ใช่ว่าจะรับคำขออย่างเดียวแล้วก็ผ่านไป ไม่ใช่ มีอำนาจหน้าที่รวมทั้งในเรื่องของการตรวจสอบด้วย ผมถึงเรียนว่าความพร้อมเหล่านี้ต้องดูในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นด้วย ถ้าเราเขียนกฎหมายคลุมไปทั้งหมด ผมคิดว่าอาจจะมีความไม่สมัครใจหรือไม่ประสงค์อย่างนั้น อย่างน้อยที่สุดในเทศบาล ๙๘๐ แห่งที่ผมได้เรียนแล้ว ความพร้อมผมอยากเรียนว่าบางครั้งเขาบอกว่าท้องถิ่นมีความพร้อม แล้วก็ทางรัฐมนตรีประกาศใหม่ ผมเชื่อว่าสถิติจากการที่ดำเนินการมา ๒ ปี ผมคิดว่าในช่วงปี ๒๕๔๖

ต่อเนืองปี ๒๕๔๗ มีจังหวัดที่ไม่มาจดทะเบียนพาณิชย์เลย ๓๙ จังหวัดครับ แต่หลังจากนั้นก็พอ อาจจะเป็นว่าประชาชนได้รับทราบข้อมูลข่าวสาร ก็เริ่มทยอยมาจดบ้าง แต่เล็กน้อย แล้วข้อมูลที่ได้สอบถาม ไม่ใช่ไปกระจุกตัวผู้ขออยู่ที่ในเขตเทศบาลอย่างเดียว กระจายทั่วไป แล้วที่ผ่านมานี้ นะครับ การดำเนินงานจดทะเบียนที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด และเมืองพัทยาไม่เคยมีปัญหาเลย ไม่มีผู้ใดมาร้องเรียนอะไรเลย แม้กระทั่งจริง ๆ แล้วในภารกิจ หรือพันธกิจของกระทรวงพาณิชย์บางส่วนที่ไม่ได้ถ่ายโอนมาก็ยังคงจะอยู่ที่จังหวัดเหมือนกัน ผมเรียนว่าความพร้อมเหล่านี้เราก็ต้องคำนึงถึง และถ้าหากว่าในพื้นที่ที่เขาไม่มีความพร้อมเราไปให้เขา มันก็เกิดปัญหาได้เหมือนกัน อย่างบางแห่งไปให้เขามีเจ้าหน้าที่ มีอะไรเตรียมอะไรหลายอย่าง โดยที่ปีหนึ่งจดทะเบียนไม่กี่ราย ผมคิดว่าเขาไม่คุ้ม ผมถึงเรียนว่าถ้าวิธีการที่จะทำให้เกิดความครอบคลุมใช้ระบบของการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ ผมเรียนท่านสมาชิกชนิดหนึ่ง นะครับว่าจริงอยู่เทศบาลบางแห่ง อย่างในหลายพื้นที่ หลายพื้นที่อำเภอติดชายแดนปกติจะมีเทศบาลแห่งเดียว ถ้าท่านไปให้สำนักงานพาณิชย์ของเทศบาลแห่งนั้นแห่งเดียว บางทีเขตเล็กนิดเดียวแค่ข้ามถนน ข้ามเขตของเทศบาลไปก็ต้องวิ่งไปจดที่ อบจ. ดังนั้นผมคิดว่าถ้าในกรณีนี้ได้เคยคุยกันแล้วกับทางกระทรวงพาณิชย์ว่า ถ้าพื้นที่ใดมีพื้นที่กว้าง อบจ. นอกจากมีจุดหนึ่งแล้วสามารถเปิดสาขา แล้วก็ให้มีการรับจดทะเบียนพาณิชย์ในพื้นที่ชายแดน ๓ อำเภอไปเลย ซึ่งก็จะครอบคลุมกว่า แล้วก็ดีกว่าด้วยกับการที่จะให้เทศบาลบางแห่งมาเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์มากกว่า ระบบเหล่านี้เราคงจะดูรอบด้าน นะครับว่ามันเป็นมาอย่างไร ผมคิดว่าสิ่งที่คณะกรรมการได้ดูนี่ นะครับ เราก็สังเกตเห็นว่าไม่ใช่เราจะเปิดหมดแล้วประชาชนจะสะดวกอย่างเดียว แต่ก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาบางสิ่งบางอย่างได้ เช่นเดียวกันในระบบการบริหาร ดังนั้นผมคิดว่าถ้าที่ไหนมีความพร้อมพอขณะนี้ นะครับ ผมเชื่อว่ารัฐมนตรีท่านสามารถประกาศกำหนดได้อยู่แล้ว โดยอาศัยวรรคสามที่คณะกรรมการได้เพิ่มเติมไป ก็จะก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าที่จะไประบุคลุมทั้งหมด รวมทั้งเทศบาลอื่น ๆ ที่ยังไม่มีความพร้อมเพียงพอ

เราก็คำนึงถึงสิ่งเหล่านี้แหละครับ ว่าความสะอาดของพี่น้องประชาชนเป็นส่วนสำคัญ
เช่นเดียวกันครับ ขอกราบขอบพระคุณครับ

- ๕๗/๑

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ก็ได้ปรึกษาหารือกัน เราได้ผ่านมาถึงมาตรา ๕ แล้วใช่ไหมครับ เชิญท่านรองเลขาธิการต่อมาตรา ๖ ครับ

นายทวี พวงทะวาย (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ครับ ก็เป็นอันว่า เราจบการพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราแล้วนะครับ ต่อไปก็จะเป็นการพิจารณาทั้งร่าง สรุปอีกครั้งหนึ่ง มีท่านใดจะขอแก้ไขถ้อยคำเล็กน้อยอะไรไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ถ้าไม่มี ก็ถือว่าจบ ในวาระที่ ๒

ต่อไปวาระที่ ๓ ก็คือจะเป็นการลงมติเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่ผ่านคณะกรรมการมาเรียบร้อยแล้ว

(นายโกคิน พลกุล ประธานสภาผู้แทนราษฎร มีสัญญาณให้สมาชิก ที่มาประชุมรับทราบก่อนลงมติ)

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านสมาชิกท่านใด เห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ (ฉบับที่..) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการได้ชี้แจงมาแล้วนะครับ กรุณา กดปุ่มเห็นด้วย ท่านใดไม่เห็นชอบ กรุณา กดปุ่มไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : มีท่านสมาชิกท่านใด ใช้สิทธิลงคะแนนไม่ได้ เชิญครับ

นายธราพงษ์ สีลาวงษ์ (อุดรธานี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม ธราพงษ์ สีลาวงษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอุดรธานี หมายเลข ๑๒๔ เห็นด้วยครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เห็นด้วยนะครับ
มีท่านใดอีกไหมที่ลงคะแนนไม่ได้ครับ

นายพงศกร อรรณนพพร (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ พงศกร
อรรณนพพร หมายเลข ๒๐๙ เห็นด้วยครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ทางท่าน
คณะกรรมการฯไม่มีปัญหานะครับ ลงคะแนน ถ้าไม่มีท่านใดขัดข้องเรื่องการลงคะแนน
นะครับ เชิญเจ้าหน้าที่รายงานผลคะแนนครับ ก็เห็นด้วย ๓๑๖ ท่าน งดออกเสียง ๔ ท่าน
ไม่ลงคะแนน ๑ ท่าน

ก็เป็นอันว่าเราผ่านวาระ๓ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปนะครับ
ทราบว่าทางคณะกรรมการจะมีข้อสังเกตเชิญครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ไพจิต ศรีวรขาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครพนม พรรคไทยรักไทย
ในนามประธานคณะกรรมการวิสามัญ คณะกรรมการขอเพิ่มข้อสังเกตของ
คณะกรรมการดังนี้ครับ คณะกรรมการได้มีการพิจารณาทบทวน
ร่างพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ (ฉบับที่..) พ.ศ. แล้วเห็นควรตั้งข้อสังเกตดังนี้
เนื่องจากคณะกรรมการได้มีมติให้เพิ่มความในวรรคสามของมาตรา ๙ ขึ้นใหม่ เพื่อให้
อำนาจแก่รัฐมนตรีในการที่จะประกาศกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
ซึ่งมีความพร้อมเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์เพื่อรับจดทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่ของ
ตนได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ดังนั้นจึงควรแก้ความในส่วนขอเหตุผลในการ
เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมข้างต้นดังนี้ เหตุผล

โดยที่แผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดให้ถ่ายโอนภารกิจในการรับจดทะเบียนพาณิชย์ให้แก่
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยทะเบียนพาณิชย์เพื่อให้
กรุงเทพมหานคร-----

เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์เพื่อรับจดทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่ของตน สำหรับพาณิชย์กิจที่รัฐมนตรีไม่ได้ประกาศให้กรมพัฒนาธุรกิจการค้าเป็นสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ ขอความกรุณาให้ที่ประชุมได้พิจารณาครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ผมได้ให้แจกข้อสังเกตความจริงข้อสังเกตก็ต้องมาพร้อมกับบันทึกนะครับ แต่มาซ้ำไปนิดหนึ่งก็ไม่มีอะไรแล้วกันนะครับ เพราะเป็นข้อสังเกตที่ดีเพราะเนื่องจากไปแก้ไขในส่วนเหล่านี้ ถ้าไม่ให้ทางรัฐบาลไปแก้เหตุผล เดียวก็จะกลายเป็นว่าเหตุผลมันแคบกว่าเนื้อหาของกฎหมาย คงไม่มีใครไม่เห็นด้วยนะครับ ก็เป็นสิ่งที่ดีครับ ก็ถือว่าพวกเราเห็นด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการนะครับ ก็เป็นอันจบ ขอขอบคุณท่านกรรมาธิการครับ

ต่อไปเป็นเรื่องตอนที่ ๓ นะครับ การขออนุญาตสภาผู้แทนราษฎรเพื่อเรียกตัวคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช

(ร้อยโท กุเทพ ไสกระจ่าง ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจ่าง (บัญญัติรายชื่อ) : ในเรื่องข้อสังเกต กระผม กุเทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : จนจบไปแล้ว

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจ่าง (บัญญัติรายชื่อ) : จบไปครับ แต่ไม่ได้อภิปรายแต่ตามหมวดข้อสังเกตที่จะส่งไปยังรัฐมนตรีนี้เราต้องลงมติไม่ใช่หรือครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ก็เมื่อสักครู่ผมถามอย่างไรครับ ไม่มีใครขัดข้องหรือครับ

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจ่าง (บัญญัติรายชื่อ) : ถือว่าเป็นการลงมติแล้วใช่ไหมครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ใช่ครับ ก็เมื่อสักครู่ถามไม่มีใครขัดข้อง ก็ถือว่าเห็นชอบกับทั้งหมดของกรรมาธิการครับ

ต่อไปเรื่องตอนที่ ๓ นะครับ สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือขออนุญาตสภาผู้แทนราษฎร เพื่อเรียกตัวคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไปทำการสอบสวนในฐานะผู้ต้องหาในคดีอาญาในระหว่างสมัยประชุม ตามมาตรา ๑๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ผมเข้าใจว่าเราได้เคยอภิปรายเรื่องนี้กันมาพอสมควร เอนิดเดียวนะครับก็คือว่าถ้าท่านสมาชิกที่จะถูกเรียกตัว ถ้าท่านสมัครใจจะไปหรือเพื่อนสมาชิกท่านอาจจะไม่อยู่ในที่ประชุมนะครับ ท่านได้แจ้งว่าสมัครใจจะไปปกติพวกเราก็จะอนุญาตใช่ไหมครับ แต่ถ้าไม่มีอะไรเป็นอย่างอื่นก็มักจะไม่อนุญาตนะครับ อันนี้ทางปฏิบัติก็จะเป็นอย่างนั้นที่เราคุยกัน ท่านอาจารย์เจริญ เชิญครับ

นายเจริญ คันธวงศ์ (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
 กระผม นายเจริญ คันธวงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ
 พรรคประชาธิปัตย์ เรื่องนี้โดยประเพณีที่ท่านประธานได้พูดไว้แล้วว่าโดยทั่ว ๆ ไปนั้น
 เราจะไม่อนุญาตให้นำตัวผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไปสอบสวน
 เพราะจะได้รับเอกสิทธิ์ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ แต่สำหรับกรณีนี้กระผมคิดว่าคงจะต้อง
 ให้นำไปถูกสอบสวนเพื่อต่อผู้คดี ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่ากระผมมีความใกล้ชิดเกี่ยวข้องกับ
 กับเหตุการณ์ในเรื่องนี้ เรื่องนี้เกิดขึ้นมาที่ตอนก่อนเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๘
 สักประมาณ ๗ วันหรือ ๑๐ วัน เข้าใจว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจกลิ่นแก๊ง
 คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช กับพวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกนั้นก็คือว่าผู้สมัคร
 เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่ง คือคุณถนอม อ่อนเกตุพล เป็นผู้สมัครในนามของ
 พรรคประชาธิปัตย์ในเขตคลองเตย ผมเป็นที่เลี้ยงเขาอยู่ คุณถนอมได้เล่าให้ผมฟังว่า
 ได้โทรมาหาผมเวลาประมาณ ๑ ทุ่ม ก่อนวันเลือกตั้งประมาณ ๑๐ วัน ว่ามีคนอ้างตัวว่า
 เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบ โทรศัพท์มาบอกว่ามีใบปลิวอะไรสักอย่างหนึ่ง
 อยู่ในสำนักงานของคุณถนอม อ่อนเกตุพล ซึ่งอยู่ที่คลองเตย แล้วก็คุณถนอมไม่ได้อยู่ที่
 ที่นั่น เจ้าหน้าที่ก็ได้รายงานให้คุณถนอมว่ามีคนอ้างตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 กองปราบ แล้วเขาบอกว่าคุณมีเอกสารที่ผิดกฎหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการ
 การหมิ่นประมาทสถาบันพระมหากษัตริย์อยู่ในสำนักงานของคุณ ทางเจ้าหน้าที่
 ผู้รับโทรศัพท์ก็ตกใจรีบมองหาทันทีไม่เจอ ทีนี้เขาก็ออกไปข้างนอกสำนักงาน ออกไป
 ข้างนอกสำนักงานมีกองไว้ ๑ กองเป็นกระดาศกองไว้ประมาณ ๒ กอง ห่อไว้ -----

เจ้าหน้าที่ก็คิดว่าคงจะเป็นอันนี้กระมัง ก็ได้พากันหยิบมาดูเพื่อจะไปส่งที่สถานีตำรวจ คลองเตย ทันใดนั้นก็เห็นเจ้าหน้าที่อ้างตัวเองว่าเป็นตำรวจกองปราบมายึดเอกสาร แล้วก็ เจ้าหน้าที่ของคุณถนอมไปที่สถานีตำรวจคลองเตย แล้วพยายามที่จะตั้งข้อหาว่า หมิ่นประมาทสถาบันพระมหากษัตริย์ เหตุการณ์อันนี้ผมคิดว่าเป็นไปได้ ๒ อย่าง

ประการที่ ๑ คือว่าคนมีอำนาจรัฐสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับแก๊งผู้สมัคร ส.ส. พรรคประชาธิปัตย์ หรือไม่ก็เจ้าหน้าที่ตำรวจหาเรื่องเพื่อเอาใจนาย กระทบการ บางสิ่งบางอย่างเอาใจนายเพื่อจะขัดขวางไม่ให้คุณถนอมออกไป ๗ คน ชนะการเลือกตั้ง แล้วก็เอาเจ้าหน้าที่ลูกน้องของคุณถนอมไปสอบอยู่ ๓ คนด้วยกัน สอบตั้งแต่เวลา ประมาณหนึ่งทุ่มจนถึงประมาณ ๕ ทุ่ม เขารายงานให้ผมทราบ วันรุ่งขึ้นผมก็ไปพบ ๓ คน ที่ถูกสอบสวน ผมก็ถามว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรมาอย่างไร เขาก็ได้เล่าให้ฟังอย่างที่ผม กราบเรียนต่อท่านประธานมาแล้ว ผมก็เลยบอกว่า ถ้าหากว่าคุณไม่ได้ทำผิด ระวังจะถูก ตำรวจกล่อมให้คุณยอมรับผิด คุณต้องให้การตามข้อเท็จจริงแล้วต่อผู้ตามข้อเท็จจริง ปราบกฏว่ามีการวิ่งเต้นกัน เจ้าหน้าที่ที่อ้างว่าตัวเองเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ก็พยายาม ที่จะบีบบังคับให้ลูกน้องของคุณถนอมนั้นรับผิดว่ามีจริง แล้วก็พยายามที่จะให้ตำรวจ โยงโยไปถึงคุณกัลยา โสภณพนิช แล้วก็สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ กระผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่อง ซึ่งคนที่มีอำนาจรัฐใช้อำนาจกลับแก๊งคนซึ่งไม่มีอำนาจรัฐเพื่อว่าให้ได้รับความเดือดร้อน ถ้าหากว่าเราปล่อยให้เป็นอย่างนี้เกิดขึ้นมานั้น บ้านเมืองจะลุกเป็นไฟ ความแตกแยกของ คนจะมีมากขึ้น มีหนังสือพิมพ์มาถามผมในเรื่องนี้ ผมพยายามเล่าให้ฟังว่าเจ้าหน้าที่ ตำรวจนั้นกลับแก๊งอย่างนี้ เหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นที่ ๓ จังหวัดภาคใต้อยู่เป็นประจำ คน ๓ จังหวัดภาคใต้ถูกกลับแก๊งถึงเจ็บปวด แล้วในที่สุดอะไรเกิดขึ้นครบใน ๓ จังหวัด ภาคใต้ท่านประธานก็คงจะทราบ ตกลงก็คือว่าความเจ็บปวดนี้ก็มีคามจำเป็นที่จะต้อง ต่อสู้กับอำนาจของรัฐ ใครก็ตามที่เป็นตัวแทนของรัฐจะถูกยิง ถูกฆ่า ถูกเผา ซึ่งเป็นการที่ ไม่ยุติธรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารและเจ้าหน้าที่ข้าราชการที่ดี แต่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ผมไม่อยากจะให้เกิดขึ้น แล้วผมเชื่อว่าเรื่องนี้ตำรวจก็ทำอย่างนั้น แล้วเดี๋ยวนี้ผมมานั่งดู

ก็ปรากฏว่ามีผู้เสียหายเป็น นาย ก นาย ข อะไรไม่ทราบ ซึ่งตำรวจคงจะจับมาว่าให้เป็นแพะ ว่าคุณเป็นคนกล่าวหาที่แล้วก็แล้วกัน แต่ที่จริงเรื่องนี้ตำรวจเป็นคนกล่าวหา แล้วก็สร้างให้คนอื่นเป็นผู้กล่าวหาแทน ฉะนั้นผมคิดว่าเรื่องอย่างนี้สถาบันยุติธรรมเท่านั้นเองที่จะเป็นที่พึ่งได้ ผมคิดว่าควรจะปล่อยตัวให้คุณหญิงกัลยาไปต่อผู้คดีในชั้นพนักงานสอบสวน ใช้เวลาสอบสวนมาตั้งแต่ปลายปีที่แล้วจนถึงบัดนี้ เป็นเวลา ๑๐ เดือนยังสอบสวนไม่เสร็จยังไม่ถึงชั้นอัยการเลย เรื่องนี้เป็นการกลั่นแกล้งกัน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเรื่องนี ถ้าหากว่าเราขึ้นปล่อยอย่างนี้บ้านเมืองจะลุกเป็นไฟมากขึ้น คนเจ็บปวดจะต้องต่อสู้กับอำนาจรัฐมากขึ้น ผมถึงอยากจะให้คุณหญิงกัลยานั้นออกไปต่อผู้คดี จึงขอกราบเรียนท่านประธานครับ

นายโกสิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ยังมีคุณวิวรรธนไชย คุณพิเชษฐ และคุณนิกรครับ เชิญครับ

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญชีรายชื่อ) ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม วิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ ระบบบัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ความจริงแล้วในการพิจารณาวาระการประชุม ขอตัวอนุญาตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเพื่อไปดำเนินการตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๕ นั้น เป็นเรื่องการปฏิบัติง่าย ๆ ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คือถ้าสมาชิกผู้แทนราษฎรท่านนั้นประสงค์จะไปก็ลุกขึ้นเปล่งวาจาง่าย ๆ ว่าดิฉันไม่ขอใช้เอกสิทธิ์ค่ะ อย่างคุณรังสิมาก็ได้ไป แต่ประเพณีที่ปฏิบัติต่อมาก็คือว่า ถ้าไม่ออกไปก็ไม่ต้องทำอะไรเลย อย่างเช่น คุณหญิง กัลยา ไสภณพนิช ---

๓ อาทิตยที่ผ่านมามีคนสังเกตเห็นคุณนางมาประชุมตอนปลาย นางมาเห็นชื่อแต่นางไม่เข้าประชุมวันนี้ก่อนที่จะลุกขึ้นอภิปราย ผมไปดูลายเซ็นของนางก็มาเห็นชื่อ ท่านประธานที่เคารพครับ เลยไม่แน่ใจว่าคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช นั้น ต้องการใช้ออกสิทธิ์หรือไม่ แต่การใช้ออกสิทธิ์นั้นท่านประธานที่เคารพครับ ผมกับเพื่อนร่วมพรรครัฐบาลได้คิดกันว่ากรรมาธิการใช้ออกสิทธิ์โดย ๒ หลักการนั้นน่าจะเป็นเฉพาะคดีอาญาทั่วไป คืออาจจะเป็นคดีเช็ค คดีบุกรุกที่สาธารณะ คดีรื้อถอนของชาวบ้านหรือคดีหมิ่นประมาท อย่างนี้เป็นคดีทั่ว ๆ ไป ถ้าสมาชิกไม่ต้องการใช้ออกสิทธิ์เราก็ไม่ให้ใช้ ถ้าต้องการใช้ออกสิทธิ์เราก็ให้ใช้คือเราไม่ส่งตัวไป แต่ในกรณีของคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช นี้ ไม่ใช่กรณีคดีอาญาทั่วไป เป็นการกระทำผิดต่อพระเจ้าแผ่นดิน ข้อหาคือหมิ่นประมาท ดูหมิ่นองค์พระมหากษัตริย์ ท่านประธานที่เคารพเป็นข้อหาที่สะเทือนใจคนไทยเป็นอย่างยิ่ง ข้อหาอย่างนี้ละครับ ท่านประธานที่เคารพ ผมคิดว่าสภานั้นต้องพิจารณาเป็นกรณีพิเศษเป็นหลักที่ ๓ ขึ้นมาเพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนรุ่นหลัง ๆ ต่อไปได้ถือปฏิบัติว่า ถ้ามีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นายใดหรือนางใดได้หมิ่นประมาทขององค์พระมหากษัตริย์ นางนั้นหรือนายนั้นต้องถูกส่งตัวไปดำเนินการตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖๕ อย่างทันที ท่านประธานที่เคารพ ที่จริงมันก็น่าเศร้าใจ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ทุกวันนี้ ผมไม่เข้าใจว่าทำไมสังคมเป็นไปได้ถึงอย่างนี้ ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรปี ๒๕๒๖ ผู้แทนในสมัยก่อน ก่อนที่จะมาไม่มีกกด. ต้องไปรับหนังสือจากผู้ว่าราชการจังหวัด ผมกลับมากลับมาแม่ผมที่บ้าน แม่บอกว่าไปเป็นผู้แทนราษฎรนั้นนะลูก อย่าไปพูดถึงพระเจ้าแผ่นดิน อย่าไปพูดถึงเจ้าฟ้าพระมหากษัตริย์ ผมมาที่สภาผู้แทนราษฎร นักหนังสือพิมพ์อาวูโส ส.ส. เก่า ๆ เขากล่าวกันว่าถ้าไม่จำเป็นอย่าไปพูดถึงพระเจ้าแผ่นดินหรือองค์พระมหากษัตริย์ เราถูกสั่งสอนอบรมมาเป็น ๑๐ - ๒๐ ปี จนในข้อบังคับของการประชุมสภาผู้แทนราษฎรเขียนไว้ชัดว่า ห้ามเอ่ยถึงสถาบันพระมหากษัตริย์โดยไม่จำเป็น นั่นละครับ คือผู้แทนโบราณเขาเคารพนับถือกัน พอข้อหาหมิ่นประมาทของคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช นี้ หมิ่นประมาทพระมหากษัตริย์นี้ มันย่ำยีจิตใจคนไทย ผมคิดว่าการกระทำของนางนางหนึ่งหรือของนายนายหนึ่งที่กระทำแล้วจะมีผลกระทบต่อสภาของเรา

สภาของเราต้องพิจารณาอย่างรอบคอบครับ ต้องอนุญาตให้นางไปตามหนังสือขอ
ของเจ้าพนักงานที่ขอมมา ไม่เช่นนั้นแล้วท่านประธานที่เคารพ คนไทยก็จะตราหน้า
สภาผู้แทนราษฎรของเรามีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหมิ่นประมาทองค์พระมหากษัตริย์
และสภาไม่ส่งตัวไป ผมอยากจะเรียนท่านประธานสภาไปถึงสิ่งที่เราจะทำอยู่นี้เพื่อเป็น
ตัวอย่างแก่นุชนรุ่นหลัง ซึ่งเคยมีมาแล้วครับ ความจริงแล้วถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาท
ขององค์พระประมุขนี้ต่อพระมหากษัตริย์ ความจริงแล้วโทษน่าจะหนัก ท่านจำได้ไหม
ครับ พันท้ายนรสิงห์ พระเจ้าเสือเสด็จทางชลมารค แคंबังคับท้ายเรือผิดเท่านั้นเองครับ
พระเจ้าเสือไม่ลงทัณฑ์ แต่พันท้ายนรสิงห์บอกมิได้พระเจ้าข้า เพื่อเป็นตัวอย่างแก่นุชน
รุ่นหลัง ท่านต้องลงทัณฑ์ นั้นละครับ เป็นประวัติศาสตร์ที่ทำให้คนไทยต้องจดจำมาจน
ทุกวันนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรานั้นทรงมีพระปรีชาสามารถยิ่ง ทรงทำการ
ทรงงานอย่างเหน็ดเหนื่อยเพื่อราษฎรไทยให้มีความสุขอยู่ทุกหมู่เหล่า แต่ในขณะนี้
ด้วยการแอบอ้าง เพราะจากพระบารมีของพระองค์มีการแอบอ้างกันอยู่เป็นประจำ
เมื่อเร็ว ๆ นี้เองท่านอาจารย์เจริญพูดไปถึง ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ก็ไม่มีใคร
ประท้วงท่าน ผมขอถือโอกาสนี้เรียนชี้แจงท่านประธานว่าผมก็รู้สึกว่สังคมเริ่มสับสน ----

ทำไมสังคมเริ่มสับสน ผมเห็นนายสนธิ ลิ้มทองกุล เอาเสื้อมาเขียนคำว่า เราจะสู้ เพื่อในหลวง ในหลวงเป็นใคร นายสนธิเป็นใคร นายสนธิต้องไปสู้เพื่อในหลวง ในหลวงต่างหากทรงพระบารมีคุ้มครองประเทศไทย ในหลวงต่างหากที่ปกครองดูแลชาติไทยมาจนทุกวันนี้ เราอยู่ได้เพราะสถาบันพระมหากษัตริย์ นายสนธิเป็นใคร

(นายศิริโชค โสภา ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คืออย่างนี้ครับผมเข้าใจแล้วว่าประท้วง เชิญครับ

นายศิริโชค โสภา (สงขลา) : ท่านประธานครับ ผม ศิริโชค โสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ ผมคิดว่าท่านที่อภิปราย อภิปรายนอกประเด็นนะครับ วันนี้เรามาพิจารณาเรื่องว่าจะส่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้ไปดำเนินคดีตามที่ศาลขอหรือเปล่านะครับ ที่ท่านอภิปรายไปถึงบุคคลที่ ๓ อยู่นอกสภา แล้วก็พยายามพูดในลักษณะว่า คุณหญิงกัลยานั้นต้องโทษหมิ่นประมาทแล้วในความเป็นจริงนี้เป็นเพียงแค่เป็นการกล่าวหาเท่านั้นเอง อยากให้ท่านประธานช่วยทักท้วงให้สมาชิกเขาอภิปรายในประเด็นด้วยครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ผมกำลังจะเตือนอยู่ว่าตามข้อบังคับก็เช่นเดียวกันนะครับ นอกจากจะไม่ฟังกล่าวถึงพระมหากษัตริย์ แล้วก็ไม่มีฟังชื่อบุคคลอื่นโดยไม่จำเป็นนะครับ แล้วเราพิจารณากันนี้ ผมก็จะขอทุกฝ่ายกรอบในการพิจารณาวันนี้ ก็คือว่ามีกรกล่าวหาว่าคุณหญิงกัลยา กระทำผิดอย่างไรว่า นะครับ ก็เป็นการดำเนินการไปตามกระบวนการของกฎหมาย จะถูกจะผิด ศาลเป็นคนตัดสิน แน่แน่นอนถ้ามีคนไปร้องทุกข์กล่าวโทษ ถ้าการร้องทุกข์กล่าวโทษนั้นเป็นเท็จ ก็อาจจะผิดฐานแจ้งความเท็จ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่หากไปดำเนินคดีโดยไม่ถูกต้อง ก็จะต้องรับผิดชอบทางอาญาเช่นเดียวกัน ฉะนั้นทุกคนหากทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็ต้องรับผิดชอบทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นขอให้เราอยู่ในกรอบตรงนี้ว่า หลักที่เราปฏิบัติกันมานั้น

เป็นอย่างไร ส่วนที่ท่านจะวางหลักที่ศาลก็ให้ความเห็นไปได้ แต่สมาชิกทั้งหมดจะเอาเป็นอย่างไรก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ฉะนั้นขอให้ระมัดระวังในสิ่งเหล่านี้ รวมทั้งการที่กล่าวถึงพระมหากษัตริย์ เราไม่อยากให้คนอื่นกล่าว เราก็ไม่ฟังกล่าวในเรื่องนี้ เช่นเดียวกันนะครับ เชิญต่อ เอาให้เข้าประเด็นว่าเรื่องนี้สมควรอนุญาต หรือไม่อนุญาต ด้วยเหตุผลเพราะอะไร

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญญัติรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพครับ โดยการหมิ่นประมาท โดยข้อหาหมิ่นพระมหากษัตริย์นั้นนะครับ เนื่องจากพระบารมีของพระเจ้าแผ่นดินของเรายิ่งใหญ่ไพศาล ทุกคนทุกท่านคงจำได้ ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คุณวิวรรธนไชยครับ ผมคิดว่าตรงนี้อาจเข้าใจได้นะครับ ผมคิดว่าพระบารมีของพระองค์ คุณูปการที่พระองค์ทรงทำให้กับคนไทยและบ้านเมืองไทยเราเข้าใจได้ แต่ประเด็นขณะนี้ก็คือว่าการจะขออนุญาตสภาเรื่องของคุณหญิงกัลยานะครับ ท่านอาจารย์เจริญพูด

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญญัติรายชื่อ) : ผมจะขอสรุปเลยนะครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านเอาสั้น ๆ เลยนะครับ เพราะไม่อย่างนั้นมันจะไปคนละเรื่องที่เขาประท้วงเมื่อสักครู่นี้มีเหตุผล

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญญัติรายชื่อ) : ผมก็ขอสรุปว่าโดยพระบารมีของพระองค์นั้นทำให้ประเทศไทยสงบสุข ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ หรือเกิดเหตุการณ์ตุลา ๒ นายพลไปกราบแทบเท้า ก็สงบได้อย่างทันที อย่างนายสนธินี้ไม่คู่ควรกับพระองค์

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เอาละครับ ไม่อย่างนั้นผมก็ไม่อนุญาตให้พูดแล้ว เพราะเมื่อสักครู่ผมเตือนแล้วว่าอย่าไปพูดถึงบุคคลที่ ๓

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญญัติรายชื่อ) : ผมพูดถึงประโยคเดียวครับ ไม่อย่างนั้นแล้วมันจะฟังดูไม่ดีเหมือนผมไปกล่าวหา

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ไม่ใช่ครับ การอภิปราย
 ในขณะนี้ไม่ใช่เป็นการอภิปรายไปเรื่องอื่น ท่านต้องเข้าใจก่อนนะครับ ตรงนั้นมันมีที่ที่เรา
 จะแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ได้ แต่ไม่ใช่กรณีของการที่จะขออนุญาตสภา เพื่อขอตัว
 คุณหญิงกัลยาไปดำเนินคดี ประเด็นมันอยู่ที่ว่าที่ผ่านมามีการกระทำความผิดอาญา
 เกิดขึ้นนี้ ถ้าอยู่ในสมัยประชุมก็ต้องมาขออนุญาตสภานะครับ ถ้าหากประสงค์จะไป
 ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานครับ
 ผมก็ขอสรุปว่า เราทุกคนรักในหลวง เราทุกคนพร้อมที่จะเทิดทูน
 (นายศิริโชค โสภา ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายศิริโชค โสภา (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมขออนุญาต
 ประท้วง

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ผมวินิจฉัยไปแล้ว
 ไม่เป็นไรครับ ประเด็นเดียวกันครับ เพราะผมวินิจฉัยไปแล้วว่าไม่ควรไปพูดถึงบุคคลที่ ๓
 และก็ไม่ควรกล่าวถึงองค์พระมหากษัตริย์อีกแล้ว

นายศิริโชค โสภา (สงขลา) : ก็ยังพูดอยู่เลยครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เขาก็จะสรุปแล้ว ก็ให้เขา
 สรุปให้จบไปเลย

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญชีรายชื่อ) : ก็ขออนุญาตสรุปว่า
 พวกเราทุกคนรักในหลวง พวกเราทุกคนพร้อมที่จะเทิดทูน และสักการะพระบาทสมเด็จพระ
 พระเจ้าอยู่หัวของเรา เพื่อเป็นมิ่งขวัญแก่ปวงชนชาวไทยตลอดไปครับ ขอขอบคุณครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ก็ขอให้อยู่ในกรอบที่เรา
 พูดกันเมื่อสักครู่นี้ ไม่อย่างนั้นมันก็จะบานปลาย ท่านพิเชษฐ และเดี๋ยวท่านนิพิฐครับ

นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล (กระบี่) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
 พิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดกระบี่ครับ ผมกราบเรียนท่านประธานว่า
 ข้อหาในคดีนี้เป็นข้อหาที่อุกฉกรรจ์ ทั้งในอัตราโทษ -----

และอุกฉกรรจ์ทั้งในความรู้สึกของประชาชนทั่วไปเป็นอย่างยิ่ง ในขณะที่สังคมขณะนี้กำลังมีกระแสพูดถึงการล่องละเมิดพระราชอำนาจ ในขณะที่สังคมกำลังมีความคลางแคลงใจในความจงรักภักดีของพสกนิกรบางหมู่คณะ ขณะที่สังคมนี้กำลังมีความหวงแหนในสถาบันที่ตนเองเทิดทูลอย่างสูงส่ง คุณหญิงกัลยาจึงมีความเห็นว่าจำเป็นที่ตนเองจะได้แสดงตนและพูดอะไรในสภาได้บ้าง กราบเรียนว่าคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช รออยู่ ๓ สัปดาห์แล้วในสภานี้ แม้กระทั่งติดธุระสำคัญอะไรท่านก็รออยู่เพื่อชี้แจงสภา วันนี้ก็รออยู่จน ๑๘.๐๐ นาฬิกา แต่บังเอิญว่าเป็นเจ้าภาพแขกจากต่างประเทศก็ไปก่อน และก็ฝากกระผมมอบหมายให้ได้ช่วยชี้แจงความอัดอั้นตันใจบางประการของท่าน ผมกราบเรียนท่านประธานเป็นประการแรกว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนขอตัวผู้ถูกต้องหาไปดำเนินคดีตามมาตรา ๑๖๕ นั่นคือข้อหานี้เป็นการสรุปในเพียงชั้นพนักงานสอบสวน ศาลยังไม่เคยมีศาลใดที่จะพิจารณาคดีนี้ว่ามีมูลหรือไม่ และยังไม่เคยถึงชั้นอัยการจะศึกษาว่าพิจารณาคดีนี้มีมูลหรือไม่ กราบเรียนว่าคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ตลอด ๓๐ กว่าปีที่จบปริญญาเอกจากต่างประเทศกลับมาอยู่เมืองไทยแล้ว สุภาพสตรีผู้นี้พลีทั้งชีวิตทั้งความตั้งใจทุกประการในการที่พร้อมที่จะสนองพระเดชพระคุณรับใช้พระเจ้าอยู่หัว จนได้ประจักษ์ในความดีดังกล่าวนั้นก็ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์เป็นคุณหญิง ใครจะเป็นคุณหญิงหรือไม่ ไม่ใช่มีการพิจารณาอย่างผ่าน ๆ อย่างไม่รอบคอบ ผมเชื่อว่าเบื้องบนได้ประจักษ์ในความจงรักภักดี ความซื่อสัตย์สุจริตและการที่จะถวายตน

นายโกคิน พลกุล (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คุณพิเชษฐ ต้องระมัดระวังนิดหนึ่งครับ คืออย่าไปสันนิษฐานอะไรเป็นอย่างนั้นไป เดี่ยวมันจะไม่เหมาะสม คือผมเรียนอย่างนี้แล้วกันครับ คือเรื่องนี้เราคงมาประเด็นที่ท่านพิเชษฐพูดตอนแรกดี ถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ร้ายแรงนะครับ คุณหญิงมีความประสงค์อยากจะให้สภาอนุญาตให้ไปดำเนินการต่อผู้คดีถูกใหม่ครับ ส่วนที่ว่าท่านได้รับสิ่งต่าง ๆ มาอะไรต่าง ๆ มากก็เป็นสิ่งที่ท่านได้รับ เราคงไม่ต้องไปสรุปหรือสันนิษฐานว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะจะกลายเป็นเราเข้าไปเอ่ยถึงองค์พระมหากษัตริย์ท่าน เวลาก็เอ่ยกันไปเอ่ยกันมา

อยู่อย่างนี้ ถ้าเราจงรักภักดีผมว่าหลีกเลี่ยงให้มากที่สุดดีกว่า เขาเฉพาะประเด็นแห่งคดีว่าด้วยเหตุด้วยผล คุณหญิงกัลยาเห็นว่าเรื่องนี้อยากจะขออนุญาตสภาไปต่อผู้คดีขอตรงนี้แล้วกันครับ

นายพิเชษฐ พันธุ์วิชาติกุล (กระบี่) : ท่านประธานครับ ที่ผมกราบเรียนตรงนั้น เพราะบังเอิญสมาชิกในสภามีการพูดถึงนางนั้นนางนี้ กราบเรียนว่านางนั้นนางนี้ที่พูดถึงคือ คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช นะครับ ผมเพียงปรารถนาแค่นี้ครับ ท่านประธานครับ การที่เราจะพิจารณาว่าเราจะสมควรที่จะอนุญาตไปให้ดำเนินคดีหรือไม่ แค่นั้นผมกราบเรียนในประการแรกก็คือ นั่นเป็นเพียงคำถามที่ถามที่ยังไม่ได้ผ่านขั้นตอนการประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในชั้นอัยการหรือชั้นศาลประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ เราจะพิจารณาส่งตัวหรือไม่ควรจะพิจารณาลักษณะคดีมันคืออะไร คุณหญิงไปกระทำอะไรที่ทงองค์อาจบังอาจอย่างนั้นหรือไม่ อย่างไร แค่นั้นผมคิดว่าท่านประธานเองก็ยังไม่คงทราบกระมังครับว่าถูกกล่าวหาด้วยเรื่องอะไร และสมาชิกในสภานี้คงจะได้ยิน คำว่า สติกเกอร์ (Sticker) โดยที่ไม่รู้ว่าสาเหตุที่ถูกดำเนินคดีอันนี้เพราะอะไร ท่านประธานที่เคารพครับ ก่อนเลือกตั้งปรากฏว่ามีสติกเกอร์ใบเท่าฝ่ามือ ใบเท่าฝ่ามือ ๒ ลักษณะ ไปติดอยู่ที่แถวคลองเตย เขตเลือกตั้งคลองเตย จะกระทำอย่างไรกระผมไม่ทราบ ใครทำอย่างไร คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ก็ไม่ทราบเรามาทราบเมื่อเราเห็นสติกเกอร์ที่หลังครับ สติกเกอร์มีลักษณะบ้างอาจหมิ่นพระเจ้าอยู่หัวหรือไม่อย่างไรครับ อันแรกเป็นสติกเกอร์สีเหลืองเท่าฝ่ามือ ข้อความว่าเผยแพร่สิ่งราชินี ความยากจนไม่ใช่สิ่งที่น่าละอาย ความชั่วช้าคดโกงนั้นละเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ น่าละอายอย่างยิ่ง ท่านประธานครับ หมิ่นประมาทพระเจ้าอยู่หัวตรงไหนครับ นี่คืออัญเชิญมหามงคลมาสถิตย์เตือนใจประชาชนตรงนั้น ข้อความอย่างนี้หรือครับ ท่านประธานครับ ที่ว่าเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าอยู่หัว-----

ท่านประธานครับ ที่ว่าเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าอยู่หัวตรงไหนครับ นี่คืออัญเชิญ
 มหามงคผลมาสถิตย์เตือนใจประชาชนตรงนั้น ข้อความอย่างนี้หรือครับท่านประธาน
 ที่ว่าเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าอยู่หัว สถิติเกอร์อันที่ ๒ ลักษณะสี่ขามีข้อความว่า
 เฝยรับสั่งในหลวงยิ่งรวยยิ่งโกง ถ้าทูลจรีตแม้นิดเดียวก็ขอแข่งให้มีอันเป็นไป นี่ก็เป็น
 การอัญเชิญสิ่งที่เป็นมหามงคผลเช่นเดียวกัน ท่านประธานที่เคารพครับ ไม่ปรากฏว่า
 สถิติเกอร์เหล่านี้ไปติดในที่ไม้งังควรอย่างไร ไปติดในที่ที่ว่าเป็นการกระทำละเมิดอะไร
 ที่ไหนที่ไม่เคารพเทิดทูนพระมหากษัตริย์ มีสถิติเกอร์เหล่านี้ปรากฏตามฝาบ้าน
 อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยในที่บางแห่งเพียงแค่นี้ก็แห่ง เราฟังว่าสถิติเกอร์หมิ่นประมาท
 สถิติเกอร์เกี่ยวกับอะไร เราไม่เคยรู้ว่าสถิติเกอร์คืออะไร ท่านประธานครับ ท่านสมาชิกครับ
 ข้อความว่าความยากจนไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าละอายเลยนะครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายโกคิน พลกุล ประธาน
 สภาผู้แทนราษฎร ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้นายสุชาติ ตันเจริญ รองประธาน
 สภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง ดำเนินการต่อไป)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
 ท่านพิเชษฐครับ คือเรากำลังพิจารณาว่าจะอนุญาตให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 เอาตัวไปสอบสวนหรือไม่ เราคงไม่ลงไปในเรื่องละเอียดนะครับ

นายพิเชษฐ พันธุ์ชาติกุล (กระบี่) : ผมกราบเรียนท่านประธานครับ
 คือขอเท็จจริงพิจารณาว่าควรส่งไปหรือไม่ อย่างไร แค่นั้น

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
 อันนั้นจะหมิ่นประมาท ไม่หมิ่นประมาท เนื่องจากเขาตั้งข้อหาแล้วก็เป็นเรื่องของ
 กระบวนการยุติธรรมว่าต่อไปครับ

นายพิเชษฐ พันธุ์ชาติกุล (กระบี่) : ท่านประธานครับ เพื่อให้สมาชิกเรา
 ได้เข้าใจ ได้ทราบ ได้เห็นนะครับ สถิติเกอร์อันแรกอันนี้ในฝ่ามือผมครับ ท่านอนุญาตไหม
 ครับ ข้อความว่าความยากจนไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าละอาย ความชั่วช้าคดโกงนั้นละ
 เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ น่าละอายอย่างยิ่ง นี่คือการตั้งความเป็นมา

อันที่ ๒ ในฝ่ามือผมเช่นเดียวกันครับ เผยรับสั่งในหลวงยิ่งรวยยิ่งโก่ง ถ้าทูลจริงแม้แต่นิดเดียวก็ขอแข่งให้มีอันเป็นไป อย่างนี้หรือครับที่ว่าเป็นการหมิ่นประมาท พระมหากษัตริย์ ท่านประธานครับ พนักงานสอบสวนในคดีนี้ต่างหากที่กำลัง หมิ่นประมาทสถาบันพระมหากษัตริย์ที่ไปยกเบี่ยงสูง สถาบันอันศักดิ์สิทธิ์ที่เราเคารพ เทิดทูนมากล่าวหาบุคคลอื่นเพื่อผลในทางการเมือง พนักงานสอบสวนในคดีนี้ทั้งหมดที่กำลังหมิ่นประมาทพระเจ้าอยู่หัว ท่านประธานครับ คุณหญิงกัลยาไม่ได้ตั้งใจว่าส่งตัวไปดำเนินคดีหรือไม่ อย่างไร แค่นั้น แต่กราบเรียนว่านั่นคือความเห็นของพนักงานสอบสวนกันในวันนี้ เพียงแค่ชั้นสอบสวน อัยการยังไม่มีความเห็นเลย ศาลยังไม่เคยประทับ รับฟ้องคดีนี้มีมูลหรือไม่ อย่างไรเลย ทั้งหมดเป็นข้อเท็จจริงที่ผมคิดว่าสภานี้ควรทราบ ประกอบการพิจารณาว่าวันหนึ่งเมื่อวันมาถึงสมาชิกบางคนได้มีสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับ สมาชิกในสภา สิ่งเหล่านี้พนักงานสอบสวนที่ขอเข้ามา หรือผู้ที่สมาชิกของเราที่กำลัง ถูกกล่าวหา ใครครับที่กำลังหมิ่นประมาทสถาบันพระมหากษัตริย์ ใครเป็นคนทำกฎหมาย สำคัญกับสถาบันนี้ให้ขาดความศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเรื่องต่อไปนี้เป็นคดีเช่นนี้กับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้ กลายเป็นว่าถูกลดความศักดิ์สิทธิ์ นั่นละครับคือผู้ที่กำลังหมิ่นสถาบัน และนั่นละครับคือผู้ที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ไม่ชอบ ขอขอบคุณครับท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านจำลองครับ

นายจำลอง ครุฑขุนทด (บัญญัติรายชื่อ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม จำลอง ครุฑขุนทด พรรคไทยรักไทย ผมเชื่อว่าสมาชิกทุกท่านก็คงจะมีข้อมูลเฉพาะ เท่าที่มีเอกสารแจ้งมา แต่อย่างไรก็ตามผมคิดว่าคดีนี้เป็นคดีสำคัญอย่างยิ่ง ในแง่ของ รูปคดีจะเป็นอย่างไรนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ว่าในแง่ของประชาชนหรือผู้แทนของปวงชน เราถือว่าคดีที่เกี่ยวกับพระมหากษัตริย์เป็นคดีสำคัญ แล้วเป็นคดีที่ต้องละเอียดรอบคอบ ในการพิจารณา ผมมีความเห็นของผมเองว่าคดีเหล่านี้ซึ่งท่านสมาชิกฝ่ายค้านได้ ลุกขึ้นมากล่าวในทำนองว่าผู้ที่กระทำที่ขอตัวไปนั้นไม่ได้กระทำความผิดในทำนองนั้น ความคิดว่าความผิด ถูก นั้นอย่างที่ท่านประธานสภาได้พูดไปแล้วว่าเป็นเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง แต่เมื่อมีคดีที่เกี่ยวกับพระมหากษัตริย์เราก็ต้องคำนึงอยู่ ๒ ทางด้วยกัน

ทางที่ ๑ ที่ผมคิดก็คือถ้าหากว่าจำเลยหรือผู้ต้องหาไม่ได้กระทำความผิด ก็สมควรที่จะได้รับการพิจารณาโดยรวดเร็วเพื่อที่ไม่ให้มันเกิดความเสียหายอย่างต่อเนื่อง การล่าช้าไปจะทำให้ท่านเหล่านั้นได้รับการพิจารณาช้าแล้วก็จะถูกกล่าวหาไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นหนทางที่น่าจะต้องพิจารณารวดเร็ว

ทางที่ ๒ ก็คือว่า หากได้มีการกระทำพิจารณาไปแล้ว ศาลพิพากษาถึงที่สุด ให้มีความผิดก็สมควรได้รับโทษโดยเร็ว เพราะมิฉะนั้นแล้วเหตุการณ์มันจะห่างกับเรื่องต่อไป เพราะฉะนั้นในความคิดทั้ง ๒ ทางนั้นจะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งถ้าหากสภาแห่งนี้จะอนุญาตให้พนักงานสอบสวนเชิญตัวคุณหญิงกัลยาไปสอบสวน เพราะเหตุที่จะเกิดผลดีทั้ง ๒ ฝ่าย คือฝ่ายที่ผู้แทนราษฎรเองก็จะได้มีโอกาส ได้ทำงานของเรา ถ้าสมมุติเป็นความผิดจริง และมีความผิดต่อไป การถ่วงรั้งไว้ล่าช้านั้นอาจจะเป็นเหตุให้เข้าใจได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่จงรักภักดี เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในอีกส่วนหนึ่ง ถ้าไม่ได้ทำผิดจริงรีบดำเนินคดีเสียก็จะจบลง ผู้ที่ถูกกล่าวหา ก็จะพ้นข้อหา ประชาชนก็จะเข้าใจและไม่เกิดความเสียหายต่อไป เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าน่าจะต้องอนุญาตให้นำตัวคุณหญิงกัลยาไปดำเนินคดีต่อไป ขอขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านนิพิฐฎ์ครับ

นายนิพิฐฎ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : เรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นิพิฐฎ์ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง พรรคประชาธิปัตย์ ผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานว่า ผมเสียตายนับว่า ความดี ความเลว ความรัก ความเกลียด หรือว่าความจงรักภักดี มนุษย์เราไม่มีมาตรวัดว่าใครผู้ใดผู้หนึ่ง มีความจงรักภักดีมากกว่ากัน แต่ว่าความจงรักภักดีต่อสถาบันสูงสุด ผมคิดว่าเราวัดที่การกระทำและพฤติกรรมมากกว่าครับ ผมกราบเรียนท่านประธานครับว่า ผมรู้สึกไม่สบายใจว่าการกล่าวอ้างถึงคำนำหน้านามของบุคคลที่ได้รับพระราชทาน คำนำหน้านามจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นควรจะกล่าวถึงด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง คุณหญิงกัลยา ไสภณพนิช ได้รับพระราชทานคำนำหน้านามว่าเป็นคุณหญิง เป็นสิ่งที่ได้รับพระราชทานจากองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และผมคิดว่าตัวผมเองถึงแม้ว่าจะรู้จักหรือไม่รู้จักคุณหญิงกัลยา ไสภณพนิช ผมมีบ้างอาจที่จะเรียกคุณหญิงว่า นาง ครับ ผมต้องเรียกว่าคุณหญิง เช่นเดียวกับที่ผมเรียกว่าคุณหญิงสุภารัตน์ เกษราพันธุ์ เพราะผมเชื่อว่ามันเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด นั่นเป็นสิ่งที่ได้รับ

พระราชทานจากองค์พระประมุขของประเทศครับ ผมคิดว่าตรงนี้เวลาเรากล่าวอ้างว่า เราจงรักภักดีต่อสถาบัน ผมคิดว่าพฤติกรรมบางอย่างของคนมันสื่อชัดว่าเราจงรักภักดีหรือไม่ครับ ผมเลยกราบเรียนท่านประธานในเบื้องต้นแล้วว่าผมเสียดายครับ เราไม่มีมาตรการที่จะควักหัวใจของทุกคนในสภาแห่งนี้ออกมาซึ่งว่าเรามีความจงรักภักดีมากน้อยกว่ากัน ขอให้พฤติกรรมที่เราแสดงออกในสภาแห่งนี้เป็นสิ่งชัดว่าเรามีความจงรักภักดีหรือไม่ ผมเรียนท่านประธานว่าผมอภิปรายทั้งหมดอย่างน้อยที่สุดผมต้องใช้ความรู้สึกด้วยครับ ผมรู้สึกด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ ครับ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่ออย่างไรก็ตาม แต่ว่าบันทึกไว้เถอะครับว่า ผมคนหนึ่งที่มีความเชื่อว่าคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ณ วันนี้ผมเชื่อว่าเป็นบุคคลที่มีความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ไม่น้อยกว่ามนุษย์หน้าไหนในสภาแห่งนี้ครับ นั่นเป็นความเชื่อของผมครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมกราบเรียนท่านประธานว่า ผมพูดปราศรัยกับประชาชนเสมอครับว่า ในความเป็นตัวแทนของประชาชน ในความเป็นผู้แทนราษฎร เราได้รับคำติชม เราได้รับคำปรามาส เราได้รับคำพูดจากประชาชนเสมอว่า ผู้แทนราษฎรมีสิทธิเหนือประชาชน อยู่เสมอ เขาจะเปรียบเทียบว่าผู้แทนราษฎรขึ้นเครื่องบินก็ไม่ต้องจ่ายสตางค์ไปไหนมาไหน นั่งรถเมล์ นั่งรถไฟก็ไม่ต้องจ่ายเงิน ชาวบ้านบอกว่าเรามีอภิสิทธิ์เหนือกว่าชาวบ้าน แต่ผมบอกประชาชนของผมเสมอครับว่า สิ่งหนึ่งในความที่ผมเป็นผู้แทนราษฎร ผมคิดว่ามีสิ่งหนึ่งที่ผมภูมิใจมากที่สุดที่ผมมีเหนือราษฎรที่เลือกผมมา คือการที่ผมไม่ถูกจับในระหว่างสมัยประชุม ผมเป็นผู้แทนราษฎรมานานครับท่านประธานครับ และในความเป็นผู้แทนราษฎร ผมไม่เคยมีความภูมิใจเรื่องไหนมากกว่าเรื่องที่ผมจะไม่ถูกจับ ไม่ถูกเรียก ไม่ถูกพิจารณาคดีในระหว่างสมัยประชุม เพราะผมคิดว่านี่คือหน้าที่ที่ต้องทำ นี่คือน้ำที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับอาณัติมาจากประชาชน ท่านประธานที่เคารพครับ ผมไม่ถือธรรมเนียมใด ๆ ทั้งสิ้นครับ และในสภาทุกครั้งเมื่อมีการขออนุญาตสมาชิกไปดำเนินคดี ผมจำเป็นต้องลุกขึ้นอภิปรายทุกครั้ง ไม่ว่าจะพรรคประชาธิปัตย์จะมีมติอย่างไรก็ตาม -----

ผมคิดว่าการเรียกบุคคลที่เป็นสมาชิกไปดำเนินคดีนั้นเราจะอนุมัติ จะอนุญาตหรือไม่
 ไม่เกี่ยวกับธรรมเนียม มันเป็นเรื่องดุลยพินิจโดยแท้ครับ และผมเรียนท่านประธานว่า
 มีหลายครั้งที่บุคคลที่เป็นผู้แทนราษฎรยื่นขึ้นบอกว่า จะไม่ขอคำยกเว้น จะไม่ขออภิสิทธิ์
 จะไม่ขอรับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ แต่ผมไม่เคยอนุมัติเลยครับ เพราะผมคิดว่า
 เขาต้องทำหน้าที่ อันศักดิ์สิทธิ์ในสภาแห่งนี้ ผมเรียนท่านประธานครับว่า ในการเลือกตั้ง
 ที่ผ่านมามีบุคคลที่ถูกหมิ่นประมาทที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งผมคิดว่ามีเยอะครับ
 การเลือกตั้งที่ผ่านมาผมเป็นคนหนึ่งที่ท่านประธาน ผมถูกแจ้งความดำเนินคดี
 ในกรณีหมิ่นประมาท ๕ คดี เรื่องเกี่ยวกับคุณเนวิน ชิดชอบ ทั้งสิ้นเลยครับ ผมนี่โดน ๕ คดี
 ท่านประธานครับ ท่านประธานทราบไหมครับ ในสมัยที่แล้วท่านประธานต้องตอบคำถาม
 ผมเรื่องนี้ ตำรวจขอตัวผมไปดำเนินคดีเหมือนกับคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช
 ท่านนำวาระออกจากระเบียบวาระการประชุมครับ แต่ว่าของคุณหญิงกัลยาท่านไม่นำออก
 ทำไมท่านนำวาระที่จะดำเนินคดีผมออกล่ะครับ ทั้ง ๆ ที่ผมถูกดำเนินคดีถึง ๕ คดี
 ตำรวจเรียกมาแต่ไม่เคยได้รับการพิจารณาในสภาแห่งนี้ ผมคิดว่าท่านประธานต้องตอบ
 เป็นเรื่องแรกครับ แต่ท่านประธานครับ ถึงแม้ผมจะถูกดำเนินคดีอยู่ถึง ๕ คดีในระหว่าง
 สมัยประชุม ผมไปพบตำรวจทุกครั้ง ผมไปครับ แล้ววันศุกร์นี้ผมต้องไปอีกครับ วันจันทร์นี้
 ผมต้องไปอีกครับ ที่ศาลจังหวัดสตูลไปพบพนักงานอัยการจังหวัดสตูล ไปพบพนักงาน
 อัยการจังหวัดพัทลุง ผมไปครับ แม้อยู่ในสมัยประชุมอัยการก็ไม่รู้ครับ ผมว่าไม่รู้
 ก็ไม่เป็นไรครับ ผมแสดงความบริสุทธิ์ผมไปครับถึงแม้อยู่ในสมัยประชุม ถึงแม้ว่าสภา
 ไม่อนุมัติผมก็ไปให้ครับ แต่ผมกราบเรียนท่านประธานว่า ท่านประธานต้องตอบคำถามผม
 เรื่องแรกครับ ผมถูกดำเนินคดีเหมือนกัน ประธานถอนวาระออกจากระเบียบวาระ
 การประชุม ผมไม่ทราบสาเหตุอยู่ ๆ เรื่องของผมก็หายไป แต่อยู่ ๆ เรื่องของคุณหญิง
 กัลยาก็อยู่ในวาระการประชุมวันนี้ครับ ผมกราบเรียนท่านประธานอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์
 ที่เรามีเหนือประชาชนคืออำนาจที่จะไม่ถูกจับ จะไม่ดำเนินคดีในระหว่างสมัยประชุม
 อำนาจนี้เป็นอำนาจที่ศักดิ์สิทธิ์ นั่นเรื่องที่ ๑ และเรื่องที่ ๒ เป็นความเชื่อส่วนตัว ผมเชื่อว่า
 คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช เป็นผู้ที่มีความจงรักภักดีต่อสถาบันไม่แพ้ใครเลยในสภาแห่งนี้
 ขอขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : เรื่องการนำระเบียบวาระที่บรรจุวาระออกจากที่ประชุม ส่วนใหญ่จะมีทางต้นสังกัดที่ขอเรื่องมาเป็นคนถอนเรื่อง จริง ๆ แล้วก็คงแทบจะไม่มีกรถอนละครับ เมื่อบรรจุแล้วก็บรรจุนอกจากมีสาเหตุที่ต้องถอน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในกรณีของท่านนี้ผมจะเช็คอีกทีว่าเกิดอะไรขึ้น ท่านจรินทร์เชิญครับ

นายจรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์ (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม จรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ ความจริงเบื้องต้นที่ท่านประธานโศภิตินได้กรุณากล่าวไว้ตอนเริ่มพิจารณา ผมถือว่าเป็นหลักที่เราเคยปฏิบัติกันมาโดยลำดับ นั่นก็คือหลักที่ว่าถ้าสมมุติว่ามีการขอตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไปดำเนินคดีอาญา ถ้าเจ้าตัวไม่ร้องขอที่จะไปถูกดำเนินคดี ในขณะที่สมัยประชุมสภา สภาก็จะไม่อนุญาตให้ไป ยกเว้นแต่เจ้าตัวได้ร้องขอที่จะไปรับการดำเนินคดีในขณะที่มีการประชุมหรือในช่วงสมัยประชุม ซึ่งหลักนี้เราก็ได้ยึดถือมาโดยลำดับ อย่างไรก็ตามผมขออนุญาตกราบเรียนต่อท่านประธานครับว่า ในกรณีนี้เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มีการขอตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไปดำเนินคดีอาญา นั่นก็คือขอตัวคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ไปดำเนินคดีในข้อหาที่กล่าวหาในทำนองกล่าวโดยสรุปคล้ายกับว่าคุณหญิงกัลยาซึ่งพวกเราไม่เชื่อว่าเป็นเช่นนั้น หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ แต่ว่าพวกเราเชื่อกันโดยสนิทใจว่ากรณีนี้เป็นกรณีของการใช้อำนาจอธิปไตยแก่นักคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ในทางการเมือง และเป็นกรณีที่มีการใช้อำนาจอธิปไตยแก่นักคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช โดยรวม ซึ่งจะเป็นผู้ได้รับผลกระทบตามมาในทางการเมือง เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่กำลังจะมีการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ -----

เพราะฉะนั้นกรณีนี้จึงเป็นกรณีที่มีลักษณะค่อนข้างพิเศษแตกต่างไปจากในบางกรณีที่มีการขอตัวผู้แทนราษฎรไปดำเนินคดีอาญา ถ้าสมมุติว่าสภานี้อนุญาตให้นำตัวคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ไปดำเนินคดีอาญาในระหว่างสมัยประชุม นัยหนึ่งก็สามารถที่จะมองได้ว่าสภานี้เห็นด้วยกับการใช้อำนาจอธิปไตยแก่นักการเมืองสภาผู้แทนราษฎรในทางการเมือง นี่คือผลที่จะปรากฏออกมา ผมขออนุญาตกราบเรียนกับท่านประธานเพิ่มเติมว่า ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบต่อกรณีนี้ กรณีคดีสติเกอร์ นี่ละครับ กระผมเป็นคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบในช่วงก่อนการเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้ ก็เพราะเหตุว่ามีนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ๒ นาย กล่าวหากระผมผ่านสื่อมวลชน ทำนองว่ากระผมเป็นผู้มีส่วนไปมีส่วนเกี่ยวข้องในการสั่งการให้ได้ทำสติเกอร์อย่างที่ท่านพิเชษฐ ได้กรุณากราบเรียนกับท่านประธานเมื่อสักครู่นี้ ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง แล้วในที่สุดวันนี้พิสูจน์แล้วเบื้องต้นว่ากระผมไม่ได้ไปมีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ ทั้งสิ้นครับ และในที่สุดกระผมจึงได้ฟ้องร้องดำเนินคดีนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ทั้ง ๒ นายนั้น และในวันที่มีการไต่สวนมูลฟ้อง หลังจากที่กระผมได้กราบเรียนข้อเท็จจริงทั้งหมดต่อศาลศาลตัดสินรับคำฟ้องในวันนั้นเลย โดยไม่ต้องรออีก ๑๕ วัน หรือรออีก ๑ เดือนเพื่อพิจารณา นี่คือปรากฏการณ์ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น กระผมจึงกราบเรียนกับท่านประธานว่า กรณีนี้ถ้าจะพูดไปก็เหมือนกับที่ท่านอาจารย์เจริญได้พูดไปเบื้องต้น นั่นก็คือเชื่อกันว่าเป็นกรณีของการก่อกวนจากการทำงานของอำนาจอธิปไตยในทางการเมือง คุณหญิงกัลยาวันนี้ไม่ได้ลุกขึ้นมา เพื่อที่จะบอกว่าขอไปรับการดำเนินคดี ไม่ใช่เพราะคุณหญิงกัลยากลัวถูกดำเนินคดี เพราะช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาไม่ใช่ช่วงสมัยประชุม พิสูจน์ชัดเจน คุณหญิงกัลยาให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตลอด แต่ที่ไม่ร้องขอ และไม่ขอไป แม้จะไม่ได้พูดในสภานี้ก็เพราะไม่ต้องการที่จะไปตอบสนองของการก่อกวนทางการเมืองโดยการใช้อำนาจอธิปไตย และไม่ต้องการไปตอบสนองของการใช้เจ้าหน้าที่เป็นเครื่องมือในการก่อกวนแก่นักการเมืองสภาผู้แทนราษฎรในทางการเมือง โดยใช้ความมีอำนาจอธิปไตยอยู่ในมือดำเนินการ นี่คือเหตุผลทั้งหมดที่เป็นมา ที่ผมขออนุญาตที่จะกราบเรียนต่อท่านประธาน และถ้าพวกกระผมจะไม่อนุญาตก็ไม่อนุญาตด้วยเหตุผลที่ไม่ต้องการ

สนองตอบการใช้อำนาจรัฐ เพื่อกลั่นแกล้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในทางการเมืองครับ
ขอบคุณท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
คงจะขอมติได้แล้วครับ

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานผมชี้แจง

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ท่านวิวรรธนไชย ได้อภิปรายไปแล้วครับ

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญชีรายชื่อ) : ผมชี้แจง คำว่า นาย คำว่า
นาง นิดหนึ่งได้ไหมครับ พาดพิงนิดหนึ่งครับท่านประธานครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
เชิญครับ

นายวิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม วิวรรธนไชย ณ กาฬสินธุ์ ระบบบัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ตามที่มี ส.ส. ท่านหนึ่ง
ได้ขึ้นมาอภิปราย ว่าผมใช้คำพูดเรียกคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ไม่เหมาะสม
โดยเอ่ยคำว่า นางกัลยา โสภณพนิช นั้น ความจริงคำว่า นาง คำว่า นาย ผมเอ่ยจริง
แต่ถ้าผมจะเอ่ยถึงคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ทุกคำพูดของผมมีการบันทึกเทปไว้
ผมไม่พลาดหรอกครับ ถ้าผมจะเอ่ยกัลยา ผมจะมีคำพูดว่า คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช
ทุกครั้ง แต่คำว่า นาย หรือ นาง ของผมนั้นแสดงถึงเพศที่เข้าประชุม ที่อยู่ในที่ประชุม
หรือไม่เท่านั้นเอง เพราะคำว่า คุณหญิง นี้ รัชกาลที่ ๖ ท่านได้บอกไว้ว่า ถ้าได้รับ
พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นจุลจอมเกล้า นั้น ให้ใช้คำนำหน้านามว่า คุณหญิง
ผมเคารพครับ แล้วผมคิดว่าผมไม่พลาดครับ ขอบคุณครับ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) :
ก็ไม่มีอะไรแล้วครับ เพราะว่าผู้อภิปรายก็ไม่ได้พูดจาในลักษณะที่ทำคุณหมื่น
อะไรนะครับ ก็ยอมรับว่า ก็เรียกคุณหญิงทุกคำ

นายนิพิฐฐ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : ขออนุญาตท่านประธานนิดเดียว
นะคะครับ เมื่อสักครู่ผมเป็นคนอภิปรายเรื่องนี้ แต่ว่า ผมกราบเรียนว่า คำพระราชทาน
คำนำหน้านามที่เป็นคุณหญิงนั้นนะคะครับ ได้รับการโปรดเกล้าฯ ผมคิดว่าเวลาเราพูด-----

- ๖๗/๑

นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : ขออนุญาตท่านประธานนิดเดียว นะครับ เมื่อสักครู่ผมเป็นคนอภิปรายเรื่องนี้ นะครับ แต่ว่าผมกราบเรียนว่า คำพระราชทานคำนำหน้านามที่เป็นคุณหญิงนั้น นะครับ ได้รับการโปรดเกล้าฯ ผมคิดว่า เวลาเราพูดต้องพูดด้วยความระมัดระวัง นะครับ เพราะว่ามันจะสื่อแสดงว่า เรามี ความจงรักภักดีในระดับไหน อย่างไร นะครับ ผมกราบเรียนสั้น ๆ ผมไม่ได้ระบุชื่อท่านเลย นะครับ ท่านร้อนตัวขึ้นมา ท่านรับก็ดีแล้ว นะครับว่าท่านได้

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : พอสมควรแล้วครับ เพราะว่าต่างคนต่างไม่เสียหาย นะครับ ไม่มีฝ่ายไหนเสียหาย เพราะว่าทางนี้ก็ลุกขึ้นมาแล้ว นะครับว่าให้ความเคารพ โดยเฉพาะคุณหญิง ซึ่งเป็นพระราชทาน พอแล้วครับ จะลงมติแล้วครับ

(นางกุสุมาลวดี ศิริโกมุท ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นางกุสุมาลวดี ศิริโกมุท (มหาสารคาม) : ท่านประธานคะ ขอประท้วงคะ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ท่าน ประท้วงอะไรครับ

นางกุสุมาลวดี ศิริโกมุท (มหาสารคาม) : ประท้วงผู้อภิปรายเมื่อสักครู่ นี้ นะคะ ว่าการใช้อำนาจรัฐกลั่นแกล้งทางการเมืองนั้นทำให้รัฐบาลเสียหาย นะคะ เพราะฉะนั้นตรงนี้ดิฉันขอให้ท่านประธานได้วินิจฉัยให้ถอนคำพูดว่า การใช้อำนาจรัฐ กลั่นแกล้งทางการเมือง เนื่องจากดิฉันก็เป็นผู้แทนราษฎรในพรรคฝ่ายรัฐบาล ดิฉันก็ถูกพนักงานสอบสวนคดีอาญาหลายสถานี่ตำรวจ หลายศาล ดิฉันก็ไปเป็นผู้ต้องหา ไปพิมพ์ลายนิ้วมือ ไปศาล ไปทุกที่ เพราะฉะนั้นถ้าหากจะกล่าวหาว่าใช้อำนาจรัฐ กลั่นแกล้งทางการเมืองนั้น เป็นคำพูดที่ไม่ถูกต้อง นะคะ แล้วก็อยากจะให้ท่านผู้อภิปราย เมื่อสักครู่นี้กรุณาถอนคำพูดด้วยคะ

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ครับ ตรงนี้ก็อธิบายความเบ็ดเสร็จ ก็ไม่รู้ว่าใครใช้อำนาจรัฐตรงไหน รัฐของใคร ไม่ได้เอ่ยชื่อ เพราะฉะนั้นตรงนี้อธิบายเบ็ดเสร็จว่ารัฐบาลเองก็โดน ฝ่ายค้านก็โดน เลยไม่รู้ใครใช้

อำนาจรัฐตรงไหนกันนะครับ เพราะฉะนั้นไม่เสียหายหรอกครับ ไม่เป็นไรครับ ครับต่อไป จะขอมติแล้วครับ พอแล้วครับ

(นายสุชาติ ตันเจริญ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : ครับ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าจะเห็นควรอนุญาตให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรียกตัวคุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ไปทำการสอบสวนในฐานะผู้ต้องหาในคดีนี้หรือไม่ นะครับ ครับก็ยืนยันตามคำพูดของท่านโกคินอีกครั้งนะครับ ปกติธรรมเนียมของเรา เมื่อมีเรียกตัวมาเราก็ไม่ค่อยส่งกันนะครับ ต่อไปผมจะถามมตินะครับ ผู้ใดเห็นควร อนุญาต โปรดกดปุ่ม เห็นด้วย ผู้ใดเห็นว่า ไม่ควรอนุญาต โปรดกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย ครับ ขอเชิญใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายสุชาติ ตันเจริญ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง) : มีท่านสมาชิกท่านใดยังไม่ลงคะแนนเสียงมีไหมครับ ลงคะแนนครบทุกท่านแล้วนะครับ ครับ ขอปิดการลงคะแนนเสียงครับ ผลการลงคะแนนเสียง มีท่านสมาชิกที่เห็นด้วย แค่ ๕ ท่าน ไม่เห็นด้วย ๒๖ ท่าน งดออกเสียง ๒๒๗ ท่าน ไม่ลงคะแนนเสียง ๒ ท่าน

ดังนั้นมติของที่ประชุมไม่เห็นด้วยในการให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเรียกตัว
คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช ไปทำการสอบสวนในฐานะผู้ต้องหาในคดีนี้ นะครับ
มติไม่เห็นด้วยนะครับ เป็นการจบการพิจารณาเรื่องด่วนที่ ๓ ครับ
วันนี้ประชุมพอสมควรแล้วครับ ขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๙.๐๔ นาฬิกา